

Meg Cabot

**A nevetlen hercegnő
naplója**

3. rész

A szerelmes hercegnő

Ciceró Könyvstúdió
A mű eredeti címe:

The Princess Diaries 3.

Princess in Love

HarperCollinsPublishers

Fordította:

Merényi Ágnes

Fedéldrész:

Nicola Slater

Első változatlan utánnomás

-

ISSN 1586-2674
ISBN 9635394152
Copyright © Meggin Cabot, 2001

Copyright @ Merényi Ágnes, hungarian translation, 2003

Copyright @ Nicola Slater, fedéldrzej, 2001

Copyright @ Ciceró Könyvstúdió, magyar kiadás

"Sara újabban azt képzeli, hogy ő hercegnő. Örökké ezt játssza - még az iskolában is. Azt szerette volna, ha Ermengarde is beáll hercegnőnek, de Ermengarde nem akarta, azt mondta, ő ahhoz túlságosan kövér."

- Az is, túlságosan kövér. Sara meg túlságosan sovány.

- Sara azt mondja, ennek semmi köze ahhoz, hogy hogyan fest valaki, és mije van. Csak attól függ, mi t *gondol* és mi t *tesz*. "

FH. Burnett: A padlásszoba kis hercegnője

Három keresem a párom

Angol házi dolgozat (december 8-ára)

Iskolánkba, az Albert Einstein Gimnáziumba nagyon sokféle diák jár. A teljes tanulóifjúság több mint százhetven különféle nemzetiséget, vallási és etnikai csoportot képvisel. A rendelkezésre álló helyen írd beszámolódat arról, mi módon ünnepli a te családod a legnagyobb közös amerikai ünnepet, a Hálaadás napját. A megfelelő méretű margót hagyd,üresen!

Mia Thermopolis:
A hálaadás napja a mi családukban

6:45

A mamám hányásának hangjára ébredtem. Már jócskán a terhessége harmadik hónapjában jár, és a nőgyógyásza szerint a hányásnak a következő hónapban abba kell maradnia. Mit mondjak, legfőbb ideje. Már bejelöltem az 'N Synces naptáramon. (Amúgy nem bírom az 'N Syncet. Legalábbis nem annyira. Lilly, a legjobb barátnőm vette nekem a naptárt viccből. Az a pasi egyébként nagyon helyes rajta.)

7:45

Vadiúj mostohaapám, Mr. Gianini kopogott az ajtón. Igazából már Franknek kéne hívnom, de ez elég nehezemre esik, mert a suliban meg ő a matektanár, továbbra is Mr. Gianininak kell szólítanom. Így aztán nem szólítom sehogy (mármint szemtől szembe).

Azt mondta ideje fölkelni. Hálaadás napi ebére ugyanis az ő szüleihez megyünk Long Islandre. És ha el akarjuk kerülni a dugót, akkor el kell indulnunk.

8:45

Hálaadás napon ilyenkor még semmi forgalom nincs. Ezért aztán a vártnál,három órával korábban állítottunk be Mr. Gianini szüleihez

Sagaponackbe.

Mrs. Gianini (mármint Mr. Gianini mamája, nem az enyém. Az én mamám továbbra is a Helen Thermopolis nevet viseli, egyrészt, mert festőművészként ezen a néven lett közismert, másrészt, mert elutasítja a patriarchátus kultuszát) még hajcsavarókkal a fején szaladgált. Eléggé meg volt döbbenve. Nem csak azon, hogy ennyivel korábban jöttünk, hanem azon is, hogy abban a pillanatban, amint a mamám betette a lábát a házba, máris kénytelen volt szájára tapasztott kézzel a klotyó irányába sprintelni a sülő pulyka mindent betöltő illata miatt. Nagyon remélem, hogy ez azt jelenti, hogy születendő féltestvérem, akár fiú, akár lány, vega lesz, hiszen azelőtt a sülő hús illatától a mama gyomra nem felfordult, hanem korogni kezdett.

A mama a kocsiban tájékoztatott arról, hogy Mr. Gianini szülei igen régimódi emberek, akik, a hagyományokhoz híven szeretik elkölteni a Hálaadás napi ebédet. Azt is mondta, hogy szerinte nem nagyon értékelnék szokásos Hálaadás napi kirohanásomat, amelyben az alapító atyákat népirtással vádoló, amiért őshonos honfitársaiknak himlővírussal fertőzött takarókat adtak, és kifejezem mélységes rosszallásomat, hogy erről a pusztításról, egy teljes kultúra kiirtásáról évente még meg is emlékezünk nemzeti ünnepként..

A mama javasolta, hogy ehelyett semlegesebb témákról nyilvánuljak meg, például az időjárásról.

Megkérdeztem, hogy szerinte megfelelő társalgási téma-e a reykjavíki operaház megdöbbenően magas látogatottsága (Izland lakosságának több, mint 98 %-a látta legalább egyszer a Toscát!)

Erre csak sóhajtott - Ha nincs jobb témád – mondta, amiből arra következtetek, hogy kezdi fárasztani a sok duma Izlandról.

Nagyon sajnálom, de engem rettenetesen vonz Izland, és addig nem nyugszom, amíg el nem jutok oda és meg nem nézhetem a jégből épített szállodát.

9:45 – 11:45

Az idősebb Mr. Gianinival a Macy áruház Hálaadás napi felvonulását néztük a társalgóban.

Manhattanban nincs nincs társalgó.

Csak nappali.

Igyekeztem tartani magam a mama figyelmeztetéséhez, és nem adtam hangot úgyszintén hagyományos hálaadási felháborodásomnak arról, hogy a Macy áruház hálaadási felvonulása nem más, mint az amerikai kapitalizmus ámokfutó hivalkodásának ékesszóló példája. Mármint az, hogy édi-bédi állatfigurás lufikkal csábítják a gyerekeket arra, hogy szüleiktől teljesen felesleges termékeket kunyeráljanak, amelyek előállításához járul hozzá!

Szerintem ez egyszerűen beteges.

Ráadásul a közvetítés alatt megpillantottam Lillyt, aki a Brodway és 37. utca sarkán állt, csőre töltött videokamerával kissé belapított pincsi képe előtt. Éppen azt vette mikor Miss America és a Star Trekes William Shatner vonultak el a tömeg előtt az egyik felvonulási járgányon. Lilly tehát kábeltévézés műsorának soron következő adásában a Macy áruházat kívánja pellengérré állítani. (Lilly show-ja, a "Lilly, megmondja az őszintét" megtekinthető minden péntek este 9-kor a 67-es manhattani kábel csatornán.)

12:00

Megérkezett az ifjabb Mr. Gianini nővére férjestül, gyerekestül és sütőtököstül. Mr. Gianini unokaöccse és húga ikrek, Nathan és Claire, velem egyidősek. Érkezésük pillanatában tudtam, hogy Claire-rel nem fogok kijönni, mert amikor bemutatkoztunk egymásnak. Pontosan ugyanúgy mért végig, mint a drukkercsajok az iskolában, és ugyanolyan nyálas undor hangon kérdezte: "Na, szóval te vagy az a hercegnő?"

És ugyan tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy 178 magas vagyok, lapos, mint a deszka, a lábam síbakancs méretű, a hajam úgy ül a fejem búbján, mint egy tollseprű, szóval én vagyok a legcikibb az egész elsős évfolyamon az Albert Einstein főgimnáziumban (ahol 1975-ben vezették be a koedukált oktatást), de mégsem díjazom, ha minderre olyan csajok célozgatnak, akiknek meg sem fordul a fejükben, hogy a mutáns külsőm ellenére én is ember vagyok, akinek ugyanúgy dobog a szíve és ugyanúgy próbálja megvalósítani önmagát, mint bárki más.

Nem mintha érdekelne, hogy Mr. Gianini unokahúga, Claire mit gondol rólam. Különb is csikóbőrből készült miniszoknya volt rajta. Még csak nem is utánzat! Vajon nem tudja, hogy egy ártatlan lónak kellett meghalnia ahhoz, hogy neki ilyen szoknyája legyen?! Biztos tudja.

Csak nem érdekli.

Ezek után Claire előrántotta a mobilját, és kiment a teraszra, mert ott a legjobb a téroró (kint kábé mínusz három fok volt, de nem izgatta. Végül is melegítette a csikóbőr szoknya ...) Az üveg tolóajtón át folyton rám pislogott, és közben rihegett-röhögött a telefonba.

Nem izgat. Én legalább nem hordom legyilkolt állatok irháját.

Nathan – aki viszont deszkás farmert hord, és csipogója van meg több tonna arany lóg rajta – megkérdezte a nagypapját, csatornát válthat-e. Így aztán a szokásos Hálaadás napi kínálat, azaz foci és a Lifetime csatorna tévéjáték özöne helyett bámulhattuk a MTV 2-öt. Nathan az összes számot ismerte és együtt énekelte a tévével. Tele van ronda szavakkal, amik helyett a tévében sípoltak, de Nathant ez nem zavarta, ő mindent betűről betűre elénekel.

13:00

Mrs. Gianini tálalt. Kezdetét vette az ebéd.

13:15

Befejeződött az ebéd.

13:20

Segítettem leszedni Mrs. Gianininak az asztalt. Azt mondta, ne vicceljek, inkább menjek és „pletyizzünk egy jót” Claire-rel.

Tulajdonképpen félelmetes, mennyire nem igazodnak ki az öregek a világ dolgaiban.

A „jó pletyzés” helyett inkább ott maradtam vele, és elmeséltem neki, milyen klassz, hogy a fia velünk lakik... Azt is mondtam, hogy mennyire rendes Mr. Gianini, mennyit segít a háztartásban, még a klotyópucolást is átvette tőlem. Nem beszélve a nagyképernyős tévé, a flipper és a csocsó előnyeiről, amiket magával hozott.

Mrs. Gianini irtó boldog volt, láttam rajta. Az idős emberek szeretnek csupa szépet és jót hallani a gyerekükről, még akkor is, ha a gyerekek történetesen harminckilenc és fél éves, mint Mr. Gianini.

15:00

Ei kellett indulnunk, ha nem akarunk teljesen bedugulni a hazafelé tartó forgalomban. Elköszöntünk. Claire vissza se köszönt nekem, csak Nathan. Azt mondja, legyen laza. Mrs. Gianini adott egy tonna maradék pulykát. Megköszöntem neki, pedig nem is eszem húst, mert vega vagyok, és erőteljesen ellenzem védtelen baromfiak tömeges lemészárlását az ünnepek előtt.

18:30

Végre valahára beértünk a városba, miután három és fél órát töltötünk idegőrlő araszolással a Long Island-i autópálya dugójában. Na ennyit a dugó kikerüléséről...

Alig volt időm átöltözni égszínkék, földig érő, testhez álló Armani ruhámba és a hozzá tartozó balettcipőbe, máris hallottam, hogy megszólal odalenn a limuzin dudája. Megérkezett Lars, a testőröm, hogy elfuvarozzon második számú Hálaadás napi jelenésemre.

19:30

Megérkeztünk a Plaza Hotelbe, ahol a főportás fogadott, és mindjárt be is

jelentette érkezésemet a különteremben várakozó tömegeknek:

„Öfelsége Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo hercegnő, Genovia trónörököse!”

Nehogy már a Mia kicsúszott volna a száján...

A papám, Genovia hercege és a nagyanyám, az özvegy hercegné kibérelték a Plaza Palma termét, hogy barátaikat díszvacsorán lássák vendégül a Hálaadás alkalmából. Kitartó tiltakozásom ellenére sem a papa, sem Grandmere nem hajlandók addig elutazni New Yorkból, amíg meg nem tanulom mindazt, amire egy hercegnőnek szüksége lehet...vagy legalábbis addig, amíg hivatalosan be nem mutatnak Genovia népének egy nappal karácsony előtt...bármelyik legyen is először. Hiába magyaráztam nekik, hogy nem fordulhat elő, hogy beállítok a kastélyba és mondjuk olivabogyóval dobálom meg az udvarhölgyeket vagy nyilvánosság előtt vakargatom a hónaljamat. Könyörgöm, hát tizennégy éves vagyok, vagy mi, mégiscsak van némi fogalmam arról, hogy szokás társaságban viselkedni.

Grandmere ennek ellenére nem bízik bennem, ezért továbbra is részt kell vennem az uralkodói illetanleckéken. Lilly nem rég föl is hívta az ENSZ-et és megkérdezte, hogy nem számítanak-e az uralkodói illetanleckék az emberi jogok megsértésének. Szerinte törvénysértés az, ha egy kiskorút arra kényszerítenek, hogy órák hosszat gyakorolja a levesestányér illendő megdöntésének módjait.

Sosem magad felé, Amelia, sosem magad felé! – és mindezt azért, hogy pár csepp rák krémlevest összekanalazzak!

Az Egyesült Nemzetek Szervezete mindeztidáig nem mutatott megértést irántam és helyzetem iránt, biztosan azért, mert még sosem találkoztak Grandmere-rel. Persze ha szemtől szembe találnák magukat ezzel a félelmetes jelenséggel- amit még rémisztőbbé tesz, hogy Grandmere pár évvel ezelőtt sminktetoválást csináltatott a szemhéjára, ráadásul minden áldott nap leborotválja a szemöldökét és fekete szemceruzával újat rajzol a helyére – szóval, ha találkozónának kínzómmal, akkor nyilván Kofi Annan személyesen rendelne ki védelmemre egy túszmentő alakulatot.

Persze Grandmere ötlete volt, hogy Hálaadás napi vacsorát rendezzen – a hagyományokhoz híven, ahogy ő nevezi -, ahol fehérboros mártásban főtt kagylót, libamájjal töltött galambot, homárt meg iráni kaviárt szolgálhatnak fel, amit egyébként nem is lehet kapni az embargó miatt.

Meghívta kétszáz legközelebbi barátját és ráadásul a japán császárt meg császárnét, akik amúgy is a városban voltak valami világgazdasági csúcstalálkozó miatt.

Ezért is kellett nekem balett cipőt húzni. Grandmere szerint ugyanis otrombaság a japán császár fölé tornyosulni.

20:00 – 23:00

Evés közben udvariasan társalogtam a japán császárnéval. Ő teljesen hétköznapi ember volt, mielőtt férjhez ment a császárhoz és a királyi család tagja lett, mint én. Na jó, én beleszülettem az uralkodócsaládba. Csak éppen múlt októberig fogalmam se volt róla. Akkor ugyanis kiderült, hogy apámnak nem lehet több gyereke, mert magtalaná vált a hererákja kezelésére kapott kemoterápia miatt. Ekkor be kellett vallania, hogy ő Genovia hercege és én az ő egyedüli utódjaként Genovia trónjának egyedüli örököse vagyok.

Ezen az sem változtat, hogy származásom törvénytelen, mert ő meg a mamám sosem házasodtak össze!

És igaz ugyan, hogy Genovia ipi-pici ország (össz-vissz 50 000-en lakják) Franciaország és Olaszország között Földközi-tenger partja és a hegyvidék közé ékelve, azért az elég nagy durranás, hogy én vagyok a hercegnője.

Annyira viszont mégsem nagy durranás, hogy BÁRKINEK eszébe jutott volna fölemelni heti tíz dolláros zsebpénzemet! De azért mégis nagy durranás lehet, mert azóta mindenhová testőrrel a sarkamban kell közlekednem, nehogy valami fekete bőrgatyás, lófarkas euroterroristának eszébe jusson elrabolni.

A császárné ezt kívülről tudta, mármint hogy milyen gáz, hogy az ember egyik nap még boldog szürke mezei polgár, másnap pedig már ő a People magazin címlapfotója. Még jó tanácsot is adott: azt mondta, hogy győződjek meg, hogy a kimonóm rendesen be van-e kötve, mielőtt fölemelném a karom, hogy üdvözöljem az alattvalókat.

Megköszöntem, bár nemigen hordok kimonót.

23:30

A korai felkeléstől és a Long Island-i kirándulástól olyan iszonyú álmos voltam, hogy egyenesen a japán császárné képébe ásitottam. Kétszer is. Próbáltam Grandmère-től tanult módszerrel elnyomni az ásitást – összeszorítottam az állkapcsomat és erővel csukva tartottam a számat. De ettől csak a szemem kezdett könnyezni az egész ábrázatom eltorzult, mintha egy fekete lyukba próbáltam volna belepréselődni. Grandmère diós-körtés salátája fölött gonosz pillantásokat lövellt felém, de hiába. Még a leggonoszabb pillantás sem billentett ki kábult álmoságomból.

A papa végre valahára észrevette, mi van velem és uralkodói kegyelmet gyakorolt: a desszertet már nem kellett megvárnom. Lars hazafuvarozott. Grandmère-t szemlátomást feldúlta, hogy már a sajt fölszolgálását sem várom meg. De valószínűleg hortyogva terültem volna el a rokfortban. Tudom, hogy ezért még bosszút áll, biztos arra kötelez majd, hogy tanuljam meg kívülről a svéd uralkodói család összes tagjának nevét vagy valami hasonló

szörnyűséget.

Úgyis mindig neki van igaza.

24:00

Hosszú és kimerítő nap után, amikor többszörösen hálát adtam nemzetünk alapítóinak (ezeknek a Zarándok Atyáknak nevezett álszent népírtóknak), végre valahára a fejemre húzhattam a takarót.

Hát ennyit a Hálaadás napjáról a mi családukban.

December 5., szombat

Annyi.

Az életemnek egyszerűen ANNYI.

Tudom, hogy ezt már mondtam, de most tényleg ez a helyzet. .

Hogy miért? Miért PONT MOST? Lehet, hogy meglepő, de nem azért, mert:

Két hónappal ezelőtt kiderült, hogy én vagyok egy kis európai ország trónörököse és a hónap végén el kell utaznom az említett kis európai országba, hogy hivatalosan is bemutassanak a népnek, akiknek egyszer majd az uralkodója leszek, és akik nyilván utálni fognak, mert a kedvenc cipőm Martens bakancs, a kedvenc tévésorozatom a *Baywatch*, tehát nem vagyok az a kimondottan hercegnő típus.

És nem is azért, mert a mamám összeszűrte a levelet a matektanárommal, akinek a gyereket körülbelül hat hónap múlva fogja világra hozni.

És nem is azért, mert a suliban agyonterhelnek bennünket mindenféle tanulnivalóval, ráadásul tanítás után Grandmère vég nélkül gyötör az uralkodói illemtannal, amit karácsonyra be kell vágnom. És nem is azért, mert semmire nincs időm, még a naplóírásra sem.

Nem, nem. Nem azért. Az életemnek azért annyi, mert végre akadt egy pasim.

Jó, tizennégy éves korban ez aránylag természetes. Az összes barátnőmnek van pasija. Mindnek, még Lillynek is, aki pedig a férfiakat okolja a társadalom legtöbb, ha nem ugyan összes bajáért.

Igaz, hogy Lilly pasija Borisz Pelkovszkij, aki tizenöt éves korára az ország egyik vezető hegedűvirtuóza, de ettől még sajnos a pulcsiját a nadrágjába betúrva hordja és a fogszabályzója is többnyire tele van ételmaradékkal. Tehát ő sem az, akit ideális pasinak neveznék, bár Lilly szereti és tulajdonképpen más nem is számít.

Vagy mi.

Be kell vallanom, hogy amikor Lilly - a világ legfinnyásabb teremtése; én csak tudom, mert óvodás korunk óta ő a legjobb barátnőm - bepasizott, és nekem még mindig nem volt senkim, akkor nagyon aggódni kezdtem, hogy valami nem stimmel velem. Nemcsak azért, mert akkora mint egy létra, hanem azért is, mert Moscovitz doktorék, Lilly pszichiáter szülei is annyit mondták, hogy képtelen vagyok megfékezni az indulataimat.

És akkor tessék, egyik napról a másikra itt van egy a nyakamon. Már mint egy pasi.

Na jó, nem egyik napról a másikra. Biosz csoporttársam, Kenny már régóta küldözgetett nekem névtelen szerelmes leveleket. Én nem tudtam, hogy ő az. Valahogy azt gondoltam (bevallom, reménykedtem), hogy valaki más... De végül kiderült, hogy Kenny. És akkor már benne voltam, nyakig. Nem tudtam kimászni. Na, voilá. Nekem is lett pasim.

Minden megoldódott, igaz?

Nem. De még mennyire nem!

Nem mintha nem bírnám Kennyt. Igenis bírom. Tényleg. Csomó közös tulajdonságunk van. Például mindketten nagy becsben tartjuk az életnek *minden* formáját, már mint nem csak azt, ami emberi. Nem vagyunk hajlandóak tengerimalac embriót meg békát boncolni bioszórán. Ehelyett inkább házi dolgozatot írunk a lisztmoly meg a házi légy életciklusairól.

És mindketten szeretjük a sci-fit. Kenny sokkal többet tud nálam erről, de azért teljesen odáig volt attól, milyen jól ismerem Robert A. Heinlein és Isaac Asimov műveit. Még jó, mindkettő kötelező volt régebben a suliban, de ő úgy látszik, nem emlékszik erre.

Még véletlenül se árultam el Kennynek, hogy én igazából a legtöbb sci-fit unalmasnak tartom, mert alig vannak benne lányok.

Szerencsére viszont egy csomó lány van a japán animációs rajzfilmekben, amit Kenny ugyan csak nagyon szeret, és népszerűsítését életcéljául tűzte ki (már amikor nem a rák ellenszerét kutatja). Sajnos én meg fölfedeztem, hogy a legtöbb japán animációs filmben a lányok rossz helyen hordják a melltartójukat.

Plusz elég ártalmas lehet egy vadászpilóta számára, ha derékig érő fürtjei körülötte kavarnak a pilótafülkében, miközben a gonosz erőit próbálja legéppuskázni.

De ahogy mondtam, ezeket a dolgokat nem említettem Kennynek. Különbösen meg tök jól elvagyunk. Tényleg. És bizonyos szempontból király, ha az embernek van egy pasija. Például most már nem kell görcsölnöm amiatt, hogy senki nem hív az Albert Einstein Gimnázium téli iskolabáljára (azért hívják így, mert a korábbi neve, az Albert Einstein Gimnázium karácsonyi iskolabálja sértette azokat az iskolatársainkat, akik nem ünneplik a

karácsonyt).

És miért nem kell görcsölnöm amiatt, hogy nem hív senki a legnagyobb iskolai rendezvényre?

Mert evidens, hogy Kennyvel megyek.

Jó, még nem hívott, de fog. Végül is ő a pasim.

Hát nem szuper? Néha az az érzésem, én vagyok a legszerencésebb csaj a világon. De tényleg! Ha belegondolok, jó, nem vagyok egy szexbomba, de azért ormóttan behemót sem vagyok. New Yorkban élek, a földkerekség legmenőbb városában. Ezen felül hercegnő vagyok, és végre járok is valakivel. Mi a fenére vágyhatnék még?

Úrristen.

MICSODA SÜKET *DUMA!!!!*

Az én pasim? Csak egy baj van vele:

KÖZÖM NINCS HOZZÁ.

Na jó, ez nem igaz, hogy közöm nincs hozzá. De ez az együtt járás... Hát nem tudom. Kenny nagyon jó fej, meg minden, de... Meg vicces is, meg egyáltalán nem unatkozom vele, még helyes is a maga módján, szóval olyan colos, girnyó módon.

Csak éppen, ha szembejön a folyosón, a szívem egyáltalán nem ver gyorsabban, úgy ahogy a barátnőm, Tina Halkim Baba romantikus regényeiben írják.

És amikor Kenny megfogja a kezemet a moziban vagy akárhol, a kezem egyáltalán nem kezd bizseregni, mint azoké a csajoké a romantikus regényekben.

És amikor megcsókol...amikor a tűzijátéknak meg efféléknek kéne következnie, amiről mindenki dumál...

Na jó hagyjuk. Tűzijáték egy szál se. Nix. Nyista.

Fura, mert amíg nem volt pasim, az időm jó részét avval töltöttem, hogy kiagyaljam, hogyan szerezzek, és ha már egyszer megszereztem, hogyan ejtsem szerét, hogy megcsókoljon.

Most viszont már van pasim, az időm jó részét avval töltöm, hogy kiagyaljam, hogyan ússzam meg a csókolózást. Az elég jól működik, ha elfordítom a fejem. Szóval amikor a feje feltartóztathatatlanul közeledik, az utolsó pillanatban elfordítom a fejem, így aztán a szája csak az arcomat meg részben a hajamat érinti.

A legcikibb, amikor Kenny mélyen a szemembe néz – ez elég gyakran megesik – és megkérdezi, mire gondolok. Én meg általában egyvalamire gondolok, vagyis valakire.

És az a valaki nem Kenny. Egyáltalán nem. Hanem Lilly bátyja, Michael Moscovitz, akibe már ki tudja, mióta szerelmes vagyok. Mióta is? Időtlen idők

óta.

Ő persze azt se tudja, hogy a világon vagyok. Illetve csak annyit, hogy a húga barátnője vagyok, és kész.

El is határoztam, hogy végre megmondom neki. Mármost Kenyennek. Azt, hogy igazából mit érzek.

Tehát ezért annyi nekem. Mert hogy a fenébe mondjam meg valakinek, aki a kezemet fogja a moziban, hogy én nem *úgy* szeretem? Főleg miután már annyiszor hívtott randira, és én el is mentem! És az is nyilvánvaló, hogy nem csak barátként hívtott, hanem... hanem mint partner.

Vagy mint esélyes hercegi hitves, ahogy Grandmère mondaná.

De ez még semmi. Illetve egyre rosszabb.

Mert most már mindenki így tart számon bennünket. Nem vicc! Most már Kenny és Mia vagyunk, így együtt. Most már nem csak Lilly meg én lógunk együtt szombat esténként, hanem Lilly és Borisz, meg Kenny és Mia. Néha még Tina Hakim Baba és az ő pasija, Dave Farouq El-Abar, és Shameeka Taylor meg az ő pasija, Daryl Gardner is csatlakoznak, és akkor csupa párosból áll az egész csapat: Lilly és Borisz, Kenny és Mia, Tina és Dave, meg Shameeka és Daryl.

Tehát ha szakítok Kenyivel, az nem csak kínos, de akkor kivel lóghatok szombat esténként? Komolyan! Lilly és Borisz, Tina és Dave meg Shameeka és Daryl nyilván nem rajong majd értem szólóban. Megint én leszek az elefánt.

Arról nem is beszélve, hogy ha szakítok Kenyivel, akkor kivel megyek a téli iskolabálra?

Jaj, istenem, mennem kell. Lilly és Borisz, Tina és Dave meg Kenny és én megbeszéltük, hogy korcsolyázni megyünk a Rockefeller Centerbe.

Csak annyit mondhatok, hogy jó lesz vigyázni a kívánságokkal. Mert még beteljesülnek.

December 5., szombat, éjjel tizenegy óra

Te jó isten. Pár órája még azt írtam, hogy nekem anyyi, mert van egy pasim, akit azonban nem úgy szeretek, és ezért szakítanom is kéne vele, de úgy, hogy meg ne bántsam. Ez viszont szerintem lehetetlen.

De azt még nem tudtam, hogy nekem tényleg anyyi, örökre és visszavonatatlanul!

Most már tudom.

Bizony, tudom. Este, amikor Lilly és Borisz, Tina és Dave, Mia és Kenny, szóval az egész társaság korcsolyázni ment, egy újabb pár csatlakozott hozzájuk: Michael és Judith.

Nem vicc. Lilly bátyja, Michael is megjelent a jégpályán, és magával hozta a Komputer Klub elnökét - amúgy ő a klub pénztárosa -, Judith Gershner.

Judith Gershner is végzős az Albert Einstein Gimnáziumban, mint Michael. Judith Gershner is éltanuló, mint Michael.

Judith Gershner is nyilván bármelyik egyetemre fölveszik, ahová jelentkezik, mert ő is olyan zseni, mint Michael.

Judith Gershner a múlt évben díjat nyert az Albert Einstein Gimnázium Biotechnológiai seregszemlájén tudományos projektjével, mint Michael. Ennek során sikerült egy muslicát klónoznia.

Muslicát klónozott. Otthon. A hálószobájában.

Judith Gershner tud muslicát klónozni a hálószobájában. És én? Én meg még törteket se tudok szorozni.

Na szóval. Ha én Michael Moscovitz volnék - aki színjeles tanuló és felvételi nélkül került be a Columbia Egyetemre -, vajon kít választanék? Egy olyan lányt, aki muslicát tud klónozni a hálószobájában, vagy egy olyat, aki bukásra áll az elsős matekanyagból annak ellenére, *hogy az anyja egy matektanár felesége?*

Nem mintha egyáltalán szóba kerülhetne, hogy Michael velem járjon. Jó, elismerem, volt néhány alkalom, amikor úgy nézett ki, hogy mégis. De nyilván akkor is csak a vágyakozás beszélt belőlem. Naná, hogy is akarna egy ilyen pasi, mint Michael, aki nem csak éltanuló, de nyilván bármilyen pályán tündökölni fog, hogy is akarna egy ilyen pasi egy ilyen csajjal járni, mint én,

aki csakis azért nem bukott meg az elsős matek anyagból, mert maga Mr. Gianini korrepetálja orrba-szájba, meg persze maga Michael!

Michael és Judith Gershner viszont tökéletesen illenek egymáshoz. Judith még hasonlít is egy kicsit Michaelhez. Mindkettőnek ugyanolyan göndör fekete haja van és mindkettő egyformán sápadt, mert mindkettő egész álló nap a szobában kuksol és az Interneten gyűjtögeti a genetikai anyagokat!

De ha Michael és Judith Gershner annyira tökéletesen illenek egymáshoz, akkor hogy lehet, hogy amikor először megláttam őket együtt, valami iszonyú rossz érzés fogott el?

Éppen a bérelt korcsolyáinkat fűztük be, és közben azon gondolkodtam, hogy jövök ahhoz, hogy féltékenykedjek arra, hogy Michael Judith Gershner-t hívta magával korcsolyázni. Semmi jogom hozzá.

Vizont teljesen megzuhantam, amikor megláttam őket együtt. Végül is Michael folyton-folyvást a szobájában dekkol a komputere előtt és a *Fejtörő* elnevezésű webmagazinját frissíti. Ebben a karácsony előtti tömeghisztériában a legkevésbé sem vártam volna, hogy pont a Rockefeller Centerben bukkan fel. Michael messze elkerüli az általa turisztalátványosságnak minősített helyeket - azaz nagyjából mindent a Bleecker Streettől északra.

Most viszont itt van. És vele van Judith Gershner sínadrágban, sísapkában és sídzsékiben, és valamiről irtó fontoskodva rizsázik - nyilván valami rettentő bonyolult dologról, mondjuk a DNS-ről.

Oldalba böktém Lillyt – ő is éppen a koriját fűzte – és odaszóltam neki. (Reménykedtem, hogy a hangom nem árulja el, mit érzek a lelkem mélyén...)

– Nézd, ott a bátyád!

Lilly még csak meg sem lepődött. Csupán fölnézett: - Ja, mondta hogy talán lejön egy kicsit.

Lejön egy kicsit? Egy *csajjal*? Vajon *ezt is* mondta? Vajon nehezére esett volna ezt tudomásomra hozni, hogy legalább felkészülhessek egy kicsit lelkileg?

Csak éppen Lillynek gőze nincs arról, mit érzek én a bátyja iránt, tehát nyilván eszébe sem jutott kíméletesen közölni velem a dolgot.

Én viszont a magam módján oldottam meg a helyzetet. Roppant finoman...

Micael és Judith éppen helyet kerestek maguknak, ahol fölcsatolhatják a korcsolyájukat:

Én (lázán Lillynek): Nem is tudtam, hogy a bátyád Judith Gershnerrel jár.

Lilly (valamiért nagyon ingerülten): Na ne! Nem járnak. Judith éppen nálunk volt, mert Michaellel együtt dolgozott valami hülye Komputer klubos projekten. Hallották, hogy korizni megyünk, és Judith azt mondta, ő is szívesen kijönne.

Én: Hát nekem ez úgy hangzik, mintha együtt járnának.

Lilly: Frászt. Jaj. Borisz, muszáj folyton rám szuszognod?

Én (Michaelhez és Judithhoz): Sziasztok! Michael nem is tudtam, hogy te tudsz korcsolyázni.

Michael (vállat von): Tagja voltam a hokicsapatnak.

Lilly (fintorogva): Hogy oda ne rohanjak! Ez még azelőtt volt, hogy kiagyalta, a csapatjáték csak időpocsékolás, mert a csapat sikerét a játékosok együttesének teljesítménye adja, míg az egyéni sportágakban, mint például a teniszben és a golfban az egyéni teljesítmény számít.

Michael: Lilly, nem fognád be néha?

Judith: Én úgy imádok korcsolyázni! De nem vagyok valami bajnok...

Hát az tuti. Judith annyira nem bajnok, hogy két kézzel kellett Michaelbe kapaszkodnia, hogy orra ne bukjon. Michael tehát háttal korcsolyázott, Judithtal szemben. Nem is tudom, mi lepett meg jobban, hogy Michael tud hátrafelé korcsolyázni, vagy az, hogy hajlandó Judithot húzni köröskörül a jégpályán. Hát én lehet, hogy nem tudok muslicát klónozni, de legalább képes vagyok segítség nélkül a két lábamon megállni korcsolyával.

Kennynek erről sajnos az jutott eszébe, milyen szuper Michael és Judith módszere, mennyivel jobb a hagyományosnál... mármint egyedül korcsolyázni, ezért aztán folyton azzal nyaggatott, hadd húzzon ő is engem, ahogy Michael Judithot.

Hiába próbáltam lerázni. - Jaj, Kenny, hagyjál már, én tudok egyedül is korcsolyázni! - ő meg kijelentette, hogy nem ez a lényeg. Végül, miután már tényleg nem szállt le rólam vagy egy fél óra hosszat, ráhagytam a dolgot és engedtem, hogy hátramenetben húzzon.

A baj csak az volt, hogy Kenny nem túl jól korizik hátrafelé. Én elég jól megyek előre, de annyira mégsem, hogy ne ütközök folyamatosan bele abba, aki az orrom előtt bénázik és nem bír elég gyorsan kitérni.

Mert ez történt. Kenny elesett, én nem tudtam megállni, beleütköztem, ráestem, az államot bevertem a térdébe, és úgy megharaptam a nyelvem, hogy tele lett a szám vérrrel. Nem akartam lenyelni, tehát kiköptem. Sajnos az egész Kenny farmerjére meg a jégre ment, amitől a jégpálya korlátjának támaszkodó és a hozzátartozóikat a Rockefeller Center hatalmas karácsonyfája alatt fotózkodó turisták kellőképpen ámuldoztak. Hátat is fordítottak a karácsonyfának, és inkább engem fényképeztek, ahogy a vért köpködöm a jégre...hamisítatlan New York-i pillanat...

Ebben a pillanatban spriccelt oda egy jól irányzott hokifékkal Lars – skandináviai gyerekkora révén csúcs korcsolyázó, amit remekül egészített ki testőri kiképzése a Góbi sivatag kellős közepén -, összekapart a földről,

megnézte a nyelvemet és odaadta a zsebkendőjét. Azt mondta, nyomjam le a sebet.

- Szerintem ma estére eleget korcsolyázott, hercegnő – tette még hozzá.

Hát ez volt. Most meg itt ez a rohadt seb a nyelvemet, fáj, ha beszélek, ráadásul ott égtem több ezer turista, meg még a barátaim előtt. De ami a legrémesebb, hogy Judith Gershner is ott volt, akiről egyébként kiderült, hogy szintén felvételi nélkül került be a Columbiára... Hát ez szuper, Michael is oda fog járni ősztől. Judith Gershner is mondta, hogy feltétlen menjek el a háziorvosunkhoz, mert össze kéne varrni a nyelvemet. *A nyelvemet?* Erre megjegyezte, örüljek, hogy nem haraptam le a hegyét...

Örüljek! Hát persze...

Örüljek annak is, hogy itt feketek tők egyedül, egyetlen társaságom a tizenhárom kilós macskám, Kövér Lulu (ő is csak azért szeret, mert én adok neki enni), és a srác, akibe halálosan szerelmes vagyok, most tíz utcával odébb jópofáskodik egy másik csajjal, aki muslicákat tud klónozni és meg tudja állapítani, hogy a nyelvemet össze kell varrni!

Egyetlen előnye van a sebesülésemnek: ha Kenny netán fejébe vette volna, hogy smárolni akar velem, ez aztán szóba se jöhet, amíg meg nem gyógyulok. Ami pedig - Dr. Fung szerint, akit a mama azonnal felhívott, ahogy Larssal hazaértünk - háromtól akár tíz napig is eltarthat.

Hurrá!

A TÍZ LEGUTÁLATOSABB DOLOG A NEW YORK-I KARÁCSONYI KÉSZÜLŐDÉSSEN:

1. Hülye turisták, akik vidékről jönnek fel irdatlan méretű terepjáróikkal, és kis híján elgázolják az embert a zebrán, mert azt képzelik, így vezetnek az agresszív New York-iak. Pedig így csakis az idioták vezetnek. Ráadásul a levegőt is szennyezik. Miért nem képesek a tömegközlekedést igénybe venni, mint más normális emberek?
2. Az a hülye karácsonyfa a Rockefeller Centerben. Fel kértek, hogy én legyek ebben az évben az, aki ünnepélyesen meggyújtja a gyertyákat rajta, mivel én vagyok New York saját "benszülött" hercegnője. Amikor viszont azt találtam mondani, hogy a tömeges fakivágás hozzájárul az ózonréteg pusztulásához, akkor visszavonták a felkérést. Így aztán a polgármester gyújtotta meg a gyertyákat.
3. Hülye karácsonyi dalok bömbölnek minden üzletben.
4. A hülye korcsolyázás és hülye fiúk, akik azt hiszik, hogy tudnak hátrafelé *menni*, pedig nem.
5. Hülye elvárások, hogy mindenkinek mélyértelmű ajándékokat vegyen az ember.

6. Hülye félévi vizsgák.
7. Hülye, undorító New York-i időjárás. Hó egy szál se, csak hideg eső meg köd, minden áldott nap. Hol marad a fehér karácsony? Persze: a globális felmelegedés! És miért? Hát mert mindenki azokkal a hülye terepjárókkal jár, és ráadásul kivágják a fákat!
8. *Hülye, manipulatív karácsonyi sorozatok a tévében.*
9. Hülye, manipulatív karácsonyi reklámok a tévében.
10. Fagyöngy az ajtófélfákon. Be kéne tiltani! A hülye kamaszfiúk ezzel társadalmilag jóváhagyott eszközhöz jutottak, hogy csókokat követeljenek. Szerintem ez kimeríti a szexuális zaklatás fogalmát.

December 6., vasárnap

Most értem vissza a Grandmère-féle vasárnapi vacsoráról. Minden próbálkozásom és tiltakozásom a megjelenés ellen hiábavalónak bizonyult. Még az sem hatotta meg, hogy súlyosan sérült nyelvemre hivatkoztam.

Ha nyakig gipszben feküdnék, Grandmère akkor is elvárná, hogy megjelenjek a vasárnapi vacsorán.

A mai még a szokásosnál is rosszabb volt. Grandmère ugyanis át akarta ismételni genoviai utazásom programpontjait. .

December 20.

15:00

Az uralkodói látogatás kezdete

15:30-17:00

Találkozás és ismerkedés a palota személyzetével

17:00-19:00

A palota épületének megtekintése

19:00-20:00

Átöltözés vacsorához

20:00-23:00

Vacsora a genoviai előkelőségekkel

December 21.

8:00-9:30

Reggeli a legfőbb genoviai közjogi méltóságokkal

10:00-11:30

Látogatás a genoviai állami iskolákban

12:00-13:00

Találkozás genoviai iskolásokkal

13:30-15:00

Ebéd a genoviai pedagógusok egyesületének tagjaival

15:30-16:30

A genoviai kikötő és a Phillipe herceg cirkáló megtekintése

17:00-18:00

A genoviai Állami Kórház megtekintése

18:00-19:00

A kórház betegeinek meglátogatása

19:00-20:00

Átöltözés a vacsorához

20:00-23:00

Vacsora Phillippe herceg, az özvegy hercegné és katonai tanácsadók társaságában

December 22.

8:00-9:00

Reggeli a Genoviai Olajtermelők Egyesületének tagjaival

10:00-11:00

Karácsonyi gyertyagyújtás, ünnepe a genoviai palota kertjében

11:30-13:00

Találkozás a Genoviai Történelmi Társasággal

13:00-15:00

Ebéd a Genoviai Idegenforgalmi Bizottság tagjaival

15:30-17:30

Látogatás a Genoviai Nemzeti Múzeumban

18:00-19:00

Látogatás a Genoviai Háborús Veteránok Múzeumában, az Ismeretlen Katona sírjának megkoszorúzása

19:30-20:30

Átöltözés a vacsorához

20:30-23:30

Vacsora a monacói nagyhercegi családdal

És így tovább.

A dolog a papa éves karácsonyi televíziós köszöntőjével éri el csúcspontját, amikor beszédében bemutat engem Genovia népének. Ezután következem én: beszédet kell mondanom arról, mennyire el vagyok ragadtatva, hogy én lehetek a papa örököse, és ígéretet teszek, hogy igyekszem a nyomdokaiba lépni, mint Genovia jövőbeli uralkodója.

Ja? Hogy ideges vagyok-e? Mármost hogy én? Attól, hogy egyenes adásban kell ígéretet tennem 50 000 embernek, hogy nem fogom sorsára hagyni az országot, és méltó uralkodója leszek?!! Ugyan. Egy cseppet se.

Csak éppen felkavarodik a gyomrom, és azonnal hányanom kell, amint eszembe jut a dolog, ennyi az egész.

Na mindegy. Egyszerűen semmi nincs ebben az utazásban, amire várnék. SEMMI. Nem mintha egy pillanatig is azt képzeltem volna, hogy valami disneylandy utazás vár rám. De azért mégis. Azt gondoltam volna, hogy legalább egy icike-picike érdekességet beiktatnak. A vidám parkot ki sem mertem ejteni a számon. De legalább egy csöpp úszás vagy egy kis lovaglás... De Genovában nyilván nincs idő ilyesmire.

Nem volt elég a genoviai menetrend átisméltése, még azt is végig kellett hallgatnom, ahogy Grandmére Sebastianóval, az unokatestvéremmel bájolog. Sebastiano Grimaldi a nagyapám húgának az unokája. Így tulajdonképpen, azt hiszem, hogy igazából másod- vagy harmad unokatestvérem. De annyira azért nem távoli, hogy ne örökölné Genova trónját, ha velem történne valami.

De tényleg. Ha a papa örökös nélkül halna meg, Sebastiano lenne Genova soron következő uralkodója.

Lehet, hogy ezért csóválja mindig a fejét a papa, amikor Sebastianóra néz?

Vagy az is lehet, hogy ugyanúgy van vele, ahogy én Hank unokatestvéremmel: elméletben szeretem, de a gyakorlatban az agyamra megy.

Grandmére-nek viszont nem megy az agyára. Látszik rajta, hogy odavan érte.

Ami elég furcsa, mert én sosem gondoltam volna, hogy Grandmére képes bárkit is szeretni. Na jó, Rommel, a törpeuszkárja kivételével.

Tényleg látszik, hogy imádja Sebastianót. Amikor bemutatta nekem, és Sebastiano cikornyásan bókolt és a levegőbe csókolt a kezem fölött, Grandmére fejeéről a gyönyörűségtől gyakorlatilag majdnem leolvadt a rózsaszín turbán. Nem vicc. Még sosem láttam Grandmére-t olvadozni. Tajtékozni, azt igen, de olvadozni...

Talán ez volt az oka, hogy a papa elég ingerülten kezdte rágcsálni a jeget a dupla whiskyjéből. Grandmére ragyogó mosolya azonmód elolvadt, amint meghallotta a ropogtatást.

- Ha jeget kívánsz rágcsálni, Philippe - szölt a papára vérfagyasztó hangon -, jobb lesz, ha a McDonalds-ban vacsorázol a proletariátussal.

A papa nyomban abbahagyta a jég rágcsálását.

Ilyen iszonyú hatalma van a nagyanyámnak. Még egy herceg is haptákba vágja magát egyetlen mondatára, hogy ne mondjam, a szájába fagyott a jég.

Kiderült, hogy Grandmére azért hozatta ide Sebastianót, hogy megtervezze a ruhámat a genoviai televíziós bemutatkozásomra. Sebastiano ugyanis istenáldotta tehetségű és roppant népszerű divattervező. Legalábbis Grandmére szerint. Azt is mondta, hogy nagyon fontos, hogy Genova támogassa művészeit és iparosait, máskülönben mind New Yorkba, vagy ami még rosszabb, Los Angelesbe menekülnek.

Szerintem ez elég ciki Sebastianónak, mert így ránézésre pont az a típus,

akinek nagyon bejönne L. A. Harminc körüli pasi, elég magas és feltűnő jelenség, hosszú, fekete haját lófarokban összefogja. Ma este például nyakkendő helyett fehér selyemsál volt a nyakában. Ráadásul kék bársonyzakót hordott fekete bőrnadrággal... hát mit mondjak, ez sem sokkal jobb, mint a csikóbőr miniszoknya, bár igaz, hogy a marhahúst megeszik. Egyesek. Csikót pedig senki nem eszik, legfeljebb Franciaországban.

Készen állok, hogy megbocsássak Sebastianónak a bőrnadrág miatt, ha elég szép ruhát tervez nekem. Mondjuk olyat, amiben ha Michael Moscovitz meglát, tüstént elfeledkezik Judith Gershnerrel meg a muslicáiról, és örökre csakis rám, Mia Thermopolisra tud gondolni.

Persze meglehetősen kicsi az esély, hogy Michael valaha is meglásson engem ebben a ruhában, mivel genoviai bemutatkozásomat a nép előtt a genoviai televízió fogja közvetíteni, nem pedig a CNN.

Mindegy, úgy tűnt, Sebastiano kész megfelelni a kihívásnak. Vacsora után rögtön elő is húzott egy tollat, és nekilfogott rajzolni - a hófehér damasztabroszra! Olyan ruhát vázolt fel, ami szerinte hangsúlyozza karcsú derekamat és hosszú lábamat.

Csak az a baj, hogy a papától eltérően, aki Genovában született és ott is nőtt fel, de mégis folyékonyan beszél angolul, Sebastiano némileg hiányosan beszél a nyelvet. Rendszeresen le hagyja a második, harmadik szótagot a szavak végéről. Így lett a "karcsú"-ból "kar", a "kávé"-ből "ká" és a "csipkés"-ből "csip". És ez még nem minden. Amikor ugyanis Sebastiano megkért, hogy adjam oda neki a szardíniapástétomot, akkor... hát akkor a számba kellett gyömszőlnök szalvétát, ha nem akartam hangosan felnyeríteni.

De ez sem használt, mert Grandmére észrevette, és egyik szemöldökét felvonva metsző hangom megszólalt: - Amélia, nyomatékmal megkérlek, ne gúnyolódj mások beszédjének sajátosságain! A tiéd sem tökéletes még, távolról sem!

Ami persze tökéletesen igaz, főleg ha azt vesszük, hogy a nyelvem még mindig dagadt és sebes, tehát minden "sz"-szel kezdődő szót csak selypítve tudok kimondani.

Grandmére-t láthatólag hidegen hagyta, hogy Sebastiano olyan szavakat használ az asztalnál, mint "szar", de azt se bánta, hogy a damasztabroszra rajzol! Megszemlélte a vázlatot, majd kijelentette: - Zseniális. Egyszerűen zseniális.

Mint mindig.

Sebastiano elégedettnek látszott. - Tényleg úgy gondolja? – kérdezte.

Én viszont nem *gondoltam, hogy annyira zseniális*. Teljesen közönséges ruha volt. Semmi olyasmi, amitől bárki esztétikát vesztené, ha rám néz... ettől semmivel

sem valószínűbb, hogy Michael elfeledkezik Judith Gershnerrel, minthogy én muslincákat klónozzak, vagy bevágjak egy Big Macet rokfortöntettel.

-Öö...- kezdtem - Nem lehetne egy kicsit...hát, nem is tudom szexisebb? Grandmére sokatmondó pillantást váltott Sebastianóval.

- Szexisebb? - visszhangozta ördögi kacajjal. - Hogy érted ezt? Hát neked aztán ott nincsen semmi mutogatnivalód!

Az eszem megáll. Ezt a fajta dumát már megszoktam a drukkercsajoktól, akik a mások földbe döngöléséből – főleg az enyémből- új olimpiai sportágot csináltak. Ki a fene az, aki ilyeneket mond az egyetlen unokájának? Én csak valami kis oldalsliccelésre, netán egy pici rojtra gondoltam, semmi "Jennifer Lopez"-re.

Grandmére persze ezt is ellenem fordította. Miért, nem lehet nekem egy rendes, normális nagyanyám, aki sütit süt nekem, és aki megállás nélkül azzal dicsekszik a bridzsklubban a barátnőinek, hogy én milyen egy arany csillag vagyok?! Miért vagyok én megátkozva egy olyan vén spinével, aki kitépkedi a szemöldökét és a legnagyobb élvezettel gúnyolódik a gyengéimen?

Grandmére és Sebastiano javában kacarásztak ezen a hihetetlen szellemességen az én rovásomra, amikor a papa egyszer csak föl pattant az asztaltól, és közölte hogy el kell intéznie egy fontos telefont. Tudom, Grandmére-rel szemben mindenki magára van utalva, de azért jólesne, ha a saját apám legalább egyszer-egyszer kiállna mellettem.

Fene tudja, talán a baleset tett ilyen érzékennyé (ha már ott az az óriás lyuk a nyelvemben, legalább lenne benne egy szép ezüstpiercing, hogy azt mondhassam, szándékosan csináltam az egészet!). Csak ültem ott és hallgattam, hogy Grandmére és Sebastiano arról fecseg, mennyire kínos, hogy képtelenség fölvennem bármiféle pánt nélküli cuccot, hacsak nem történik valami csoda, aminek következtében a mellbőségem egyik napról a másikra 65-ösről legalább 80-asra duzzad, szóval ezt hallgattam, és sajnos Michael járt a fejemben.

Eszembe jutott, amilyen az én formám, Michael majd szépen elveszi feleségül Judith Gershnerrel, tehát hiába is szedem össze a bátorságom, hogy szakítsak Kennyvel, akkor sem lesz már esélyem, hogy azzal éljek, akit igazán szeretek.

És amilyen az én formám; az is lehet, hogy Sebastiano nem is azért jött, hogy ruhát tervezzen nekem a bemutatkozásomra, hanem hogy eltegyen láb alól. Akkor aztán ő lehet Genovia trónjának örököse.

Vagyis "ör", ahogy ő mondaná.

Nem vicc. A *Baywatchban például* állandóan ilyesmi történnek. Az ember nem is hinné hány uralkodócsalád tagját kellett már Mitchnek megmentenie az orgyilkosoktól.

Tegyük fel, hogy fölveszem azt a ruhát, amit Sebastiano tervez nekem első megjelenésemre a genoviai nép előtt, és a ruha halálra szorít. Pont mint Hófehérkét a fűző a Grimm fivérek eredeti meséjében, amit aztán a Walt Disney-változatból kihagytak, mert túlságosan morbid volt.

Szóval, tegyük fel, hogy a ruha halálra szorít, ott fekszem a koporsóban, sápadtan és királynőien, Michael eljön a temetésre, nézi a holttestemet, és csak akkor jön rá, hogy mindig is engem szeretett...

Akkor aztán muszáj lesz szakítania Judith Gershnerrel!

Hú! Ez egész jó ötlet!

Na jó: annyira nem, de erre gondolni mégis csak jobb volt, mint azt hallgatni, hogy Grandmère és Sebastiano úgy beszélgetnek rólam, mintha ott se lennék.

Kellemes álmodozásomnak, amelyben Michael élete hátralevő részében engem sirat, az vetett véget, hogy Sebastiano megjegyezte: - Csoda csont van. - Amikor rájöttem, kiről beszél, akkor arra is rájöttem, hogy éppen dicsérettel illette a csontozatomat.

Egy perccel később már visszavonta az egészet: ' - Majd kifest, és úgy néz ki, mint egy mod.

Ami elég sértő, mert ha rendes akart volna lenni, azt mondta volna, máris tökéletesen úgy nézek ki, mint egy modell (ami egyébként persze nem igaz).

Grandmère-nek eszében sem volt védelmemre kelni. Éppen borban pácolt borjúszeletének maradékát etette meg Rommellel, aki az ölében ült és szokása szerint reszketett, mert már az összes szőre kihullott valami kutyaallergiától.

- Ugyan! - mondta Sebastianónak. - Az apja úgysem engedi. Philippe reménytelenül ódivatú.

Nahát! Bagoly mondja verébnek, hogy nagy fejű! Pontosan ő az, aki abban hisz, hogy a macskák a gazdájuk mellére ülnek és álmukban megfojtják őket! Nem vicc! Ő az, aki folyton győzköd, hogy szabaduljak meg Kövér Lulutól!

Grandmère hosszas rizsázásba fogott arról, mennyire ódivatú a fia. Fölálltam, és ódivatú apám után mentem az erkélyre.

Épp az SMS-eit nézte a mobilján. Holnap a francia miniszterelnökkel van teniszpartija, aki ugyanarra a gazdasági csúcstalálkozóra jött, mint a japán császár.

-.Mia! Mit csinálsz itt? Szörnyű hideg van, menj vissza rögtön! - szolt rám.

- Mindjárt! Álltam mellette és néztem a várost. Manhattan tényleg lenyűgöző látvány a Plaza tetőteraszáról. Az ember csak nézi azokat a fényeket az ablakokban, és arra gondol, hogy mindegyik ablakhoz legalább egy ember tartozik de inkább több, talán öt, sőt talán tíz is, és ez azért zavarba ejtő.

Egész eddigi életemben Manhattanben laktam, de még mindig lenyűgöz.

Szóval, ahogy ott álltam és néztem a fényeket, hirtelen eszembe jutott, hogy az egyik távoli ablak mögött valahol pont Judith Gershner ül. Biztos ott van a

szobájában és klónozz valamit. Mondjuk épp egy galambot vagy akármit. Aztán eszembe villant egy másik kép róla és Michaelről: fekszem a földön vérző nyelvvel. Na, lássuk csak; kit választana Michael? A klónkirálynőt vagy a vérző szájú balekot?

Na mégis"?

A papa ekkor nyilván fölfogta, hogy valami nincs rendben. -Figyelj, Mia, tudom, hogy Sebastiano egy kicsit sok a jóból, de bírd ki egy pár hétig. Az én kedvemért.

- Nem is Sebastianóra gondoltam - mondtam szomorúan.

A papa felhorkant, de nem mozdult, hogy befelé induljon, pedig legalább mínusz öt fok volt, ő meg tök kopasz. Láttam, hogy a fülcimpája már egész vörös a hidegtől, mégsem mozdult. Még kabát se volt rajta, csak a szokásos grafitzürke Armani-öltöny.

Úgy éreztem, ez volt a felhívás, hogy folytassam. Máskülönben a papám nem az, akinek elsőnek elmondom, ha valami bajom van. Nem mintha nem lennének jóba. Csak hát, mégis, egy pasi. Mi a fenét tud ő a tinédzser lányokról?

Másfelől meg elég nagy tapasztalata van a szerelmi ügyek terén, ezért úgy gondoltam, talán mégis van valami ötlete megoldhatatlannak tűnő problémámra.

- Papa - kezdtem -, mi van akkor, ha az ember szeret valakit, de az ... hát... nem tudja?

-Ha Kenny mostanáig nem értette meg, hogy szereted, akkor az az érzésem, már nem is fogja - felelte. - Hát nem vele yoltál minden egyes hétvégén Halloween óta?

Na ez van, ha az embernek minden lépésére testőr vigyáz, ráadásul olyan, akit az ember apja fizet: az ember egész magánélete nyitott könyvvé válik.

- De én nem Kennyről beszélek, papa – mondtam. – Hanem valaki másról! Csak éppen az illető nem tudja, hogy szeretem.

- Miért? Mi a baj Kennyvel? - kérdezte. - Én kedvelem.

Naná, hogy kedveli. Mert annak a valószínűsége, hogy Kennyvel a moziba járáson túljutunk, igen csekély. Mondhatnám nulla. Ilyen fickókkal miért ne engedné randizni a tinédzser lányát egy apa?

De ha komolyan az a szándéka, hogy Genovia trónja a Renaldók kezén maradjon és ne jusson Sebastianóéra, akkor jobb, ha elfelejti ezt a Kenny-ügyet, mert Kenny és én nem valószínű, hogy utódokat nemzenénk. Legalábbis nem ebben az életben.

- Papa, hagyd már Kennyt! Jó? Kenny meg én csak barátok vagyunk, semmi több. Én valaki másról beszélek.

A papa kihajolt az erkély korlátján, és lenézett, mintha köpni akart volna.

Persze ez lehetetlen. Ilyesmi vele nem fordulhat elő. – Ismerem? Mármint ezt a valaki mást?

Haboztam. Még soha, senkinek nem vallottam be nyíltan, hogy bele vagyok esve Michaelba. De tényleg. Kinek mondhatnám meg? Lilly egyszerűen kinevetne, vagy ami még rosszabb, elmondaná neki. A mama... hát, neki megvan a maga baja.

- Lilly bátyja az - böktem ki gyorsan, hogy túl legyen rajta.

A papa eléggé megütközött ezen. - Miért, hát az még nem egyetemista?

- Még nem - mondtam. - Majd ősszel. - Még mindig elég döbbenet nézett, én meg próbáltam nyugtatni: - Nyugi, Papa. Esélyem sincs. Michael iszonyú okos. Sosem választana hozzám hasonlót.

Ekkor meg megsértődött. Olyan volt, mintha nem tudná eldönteni, aggódjon, mert egy végzős be vagyok szerelmes, vagy dühöngjön, mert a végzős nem viszonzza az érzelmeimet.

- Hogy érted, hogy sosem választana hozzád hasonlót? - kérdezte élesen. - Mi a baj veled?

-Á, papa! - legyintettem. - Hát gyakorlatilag megbuktam matekból, nem emlékszel? Michael meg az egyik legmenőbb egyetemre megy őstől, az istenért! Mi a fenét kezdene egy ilyen csajjal, mint én?

Ekkor már a papám tényleg pipa volt. - Lehet, hogy a számokkal való viszonyod tekintetében anyádra ütöttél, de minden egyéb dologban rám!

Ez meglepő volt. Ki is húztam magam és megpróbáltam elhinni.

- Aha - mondtam.

- Te meg én, cseppet sem vagyunk unintelligensek, Mia - folytatta. - Ha tetszik neked ez a Michael gyerek, akkor hozd a tudomására. - A papám lenézett a körös-körül elterülő fényekre, azután egész más hangon folytatta: - Ne kövesd el azt a hibát, amit én, Mia. Nem szabad szégyenlősségből vagy ami még rosszabb, büszkeségből magadba fojtani az érzelmeidet!

Ezen ponton meglehetősen szúrósan néztem a papára. Volt valami a hangjában... nem is tudom. Valahogy... olyan szomorúan hangzott. Talán csak nem... csak nem a mamára gondolt? Talán azt szerette volna, hogy mielőtt a mama férjhez megy Mr. Gianinihoz, megmondta volna neki, mit érzett, és iránta. Úgy értem, hogy igaziból mit érzett, és iránta, nem pedig az iránt, amikor a mama a salátacentrifugában hagyja villanyszámlát... szóval, amit igaziból érzett a lelke mélyén!

Szerintem igen. Biztos szerette volna megmondani. Ahogy rám nézett - a papa nem túl magas, mármint ahhoz képest, hogy pasi, de nálam azért magasabb -, és a szeme torkában szétfutottak a nevetőránccok. - Mia, tudod! Aki mer, az nyer!

Hát erre nemigen tudtam mit felelni. De tényleg, mit kell ilyesmire

mondani?

Nem mintha működött volna. Mármint kettejük kapcsolata a mamával. Akármit is gondoljon a papa. A mama annyira nem illett volna bele a palotába, meg abba az egész környezetbe, elég ha a Világ legfélelmetesebb rendőr autóversenye iránt érzett szenvedélyére gondolunk (amit tutira nem rendeznek meg Genoviában) vagy a jalapenóval töltött nachóra (nyilván ez sem szerepel az étlapon.) Először nyűgös lett volna, aztán keserű, végül pedig pokollá tette volna a papa életét.

Ezért van az, hogy a papa a mai napig Victoria's Secret fehémemű modellekkel randizik. Egyebek közt.

Tehát ahelyett, hogy valami ilyesmit mondtam volna a papának: "Hát, papa, nagyon sajnálom, hogy a mama és közted nem működött a dolog" - ami persze hazugság lett volna, valami ilyet böktem ki: - Akkor szerinted most menjek oda Michaelhez és mondjam neki, hogy "Szia, tetszel nekem!"?

A papa rosszállóan csóválta a fejét. - Nem, nem, nem - mondta. - Ennél sokkal kifinomultabban kell csinálnod. Ne mondd, hanem mutasd ki, hogyan érzel.

- Aha - mondtam. Hát, lehet, hogy minden tekintetben a papára ütök a matematikai képességeim kivételével, de egyszerűen fogalmam se volt, miről beszél. Láttam lelki szemeimmel, hogy kimutatom az érzelmeimet: az iskolai folyosón angolóra és ebéd közt letámadom, és erőnek erejével lesmárolom (ezt jelen állapotomban még elképzelni sem olyan könnyű).

- *Jobb* lesz, ha visszamegyünk - mondta a papa. - Máskülönben a nagyanyád összeesküvéssel fog vádolni bennünket.

Na és? Grandmére mindig összeesküvéssel vádol mindenkit. Azt képzeli, hogy a Plaza mosodájában is összeesküvést szőnek ellene. Azt állítja, hogy Rommel szőre a mosószerből hullott ki.'

Ha már az összeesküvésnél tartottunk, megkérdeztem a papát: - Szerinted lehetséges, hogy Sebastiano meg akar ölni engem, hogy ő ülhesen a trónra?

A papa valami gurgulázó hangot hallatott, de megállta és nem kezdett hahotázni. Az nem lett volna túl herceghez méltó.

- Nem, Mia - felelte. - Nem lehetséges!

De a papának annyira nincs fantáziája. Elhatároztam, hogy gyanakvó leszek Sebastianóval, mert sosem lehet tudni.

A mama beszólt a szobámba, hogy Kenny keres telefonon. Talán most akar meghívni a téli bálba. Hát legfőbb ideje.

December 6., vasárnap, este tizenegy óra

Hát, magamon kívül vagyok. Kenny EGYÁLTALÁN nem hívott meg a téli bálba. A beszélgetésünk ilyenformán alakult:

Én: Halló!

Kenny: Halló, Mia! Kenny vagyok!

Én: Szia, Kenny! Mi újság? Valami baj van?

Elég furcsa volt a hangja, ezért kérdeztem.

Kenny: Öö, csak tudni akartam, jól vagy-e. Szóval, hogy már nem fáj-e a nyelved, meg effélék.

Én: Hát, már jobb egy kicsit.

Kenny: Mert... nagyon aggódtam, szóval, érted, nem akartalak elrántani!

Én: Jaj, Kenny, tudom, véletlen volt!

Kábé ekkor kezdtem kapisgálni, hogy nem azt kérdeztem a papától, amit kellett volna. Azt kellett volna kérdezniem, mi a legegyszerűbb módja annak, hogy szakítsak valakivel, nem pedig azt, hogyan hozzam tudomására valakinek, hogy szeretem.

Na mindegy: Ezek után Kénny így folytatta:

Kenny: És, és... azért is hívtalak, hogy jó éjszakát kívánjak... meg hogy megkérdezzem, hogy vagy... meg hogy... szóval, hogy megmondjam neked, Mia... hogy szeretlek.

Én: ...

Én egyetlen árva бүdös mukkot nem szóltam, mert tők ELDOBTAM AZ AGYAM!!!

Szóval, nem is az, hogy teljesen váratlan volt, mert hát mégis együtt járunk,

vagy mi.

De könyörgöm, hogy képes: egy pasi fölhívni egy lányt és csak úgy kibökní, hogy *szeretlek*? Hacsak az illető nem egy ilyen bezizent leselkedő pszichopata? De Kenny nem egy bezizent pszichopata. Kenny az Kenny! Hogy képes ilyesmire, hogy fölhív és közli, hogy szeret???

És aztán én, a nagyszű, mit csinálók erre? Merthogy Kenny még ott, a vonal túlsó végén valami válaszra vár szegény. Én meg:

Én: Öö, jó...

Öö, jó ...

Egy pasi azt mondja nekem, hogy szeret, és én ezt bírom válaszolni: Öö, jó. Tiszta szerencse, hogy diplomáciai karriert szánt nekem a család...

Szegény Kenny, csak vár és vár valami normális válaszra, mármint nem arra, hogy "Öö, jó", de hiába.

Mert én abszolút képtelen vagyok bármi mást kinyögni.

Sőt, még rá is teszek egy lapáttal:

Én: Na figyelj, akkor holnap a suliban, jó?

ÉS EZZEL LECSAPTAM A TELEFONT!!!

Atyaúrsten! Én vagyok a világ leggyalázatosabb, leghálátlanabb teremtese. És ha Sebastiano meg találna ölni, tuti, hogy a pokolra jutok.

Nem vicc.

TENNIVALÓK ELUTAZÁS ELŐTT:

1. Részletes lista mamának és Mr. Gianininek Kövér Lulu ellátásáról távollétem idejére
2. Tartalék macskakaja és alom
3. Karácsonyi és hanukka ajándékok:
  - Mama - elektromos mellszívó (?) Utánanézni
  - Mr. Gianini - új dobverők
  - Papa - Könyv a vegetarianizmusról. Ha nem akarja, hogy kiújuljon a rákja, egészségesebben kellene étkeznie.
  - Lilly - a szokásos. Üres videokazetták a tévé showjához.'
  - Lars - utána kell nézmem, létezik-e Prada márkájú pisztolytáska, amiben elfér a Magnumja.'
  - Kenny - kesztyű? Valami teljesen romantika MENTES!
  - Kövér Lulu - macskamenta illatú labda
  - Grandmére - ? Mi a fenét adhat az ember olyasvalakinek, akinek a

világon mindene megvan, még egy nyolcvankilenc karátos zafirmedált is kapott ajándékba a Brunei szultántól?! Szappant díszdobozban?

4. Szakítani Kennyvel... de hogyan? Hiszen SZERET!

Bár ,úgy tűnik, annyira azért nem, hogy meghívott volna a téli bálba. Ez azért feltűnt.

December 7., hétfő, osztályterem

Lilly nem hiszi el, hogy Kenny fölhívott és azt mondta, hogy szeret. Az iskolába menet, a kocsiiban meséltem neki rna reggel (hál' Istennek Michaelnek fogorvoshoz kellett mennie, így nem volt jelen. Meg is hálnék, ha a szerelmi életemet előtte kéne kitérgyalnom. Már az is elég szörnyű, hogy a testőröm előtt kell. Ha tényleg Michael füle hallatára kellene beszélnem ezekről a dolgokról, akit már évek óta reménytelenül imádkok, azt hiszem, azonnal valamiféle személyiségzavar lépne föl nálam.)

Mindegy, Lilly viszont ezt mondta:

- Kategorikusan kijelentem, hogy képtelenségnek tartom ezt. Kenny nem csinál ilyesmit.

- Lilly - mondtam neki a hangomat lehalkítva úgy, hogy legalább a sofőr ne hallgassa végig a vezetőlésen. - Én nem viccelek. Azt mondta, hogy szeret engem. *Szeretlek*. Ezt mondta. Tök váratlan volt és elég hajmeresztő.

- Szerintem nem is ezt mondta. Nyilván valami mást mondott, te meg félreértetted.

- Igazán? És mit mondott? *Szeretlek?* esetleg *Telelek?*

- Dehogyan, micsoda hülyeség! - mondta Lilly. – Annak még annyi értelme sincs!

- Akkor mit? Szerinted mit mondott Kenny, ami úgy hangzott, mint "szeretlek", de mégsem az volt?

Lilly ettől teljesen bepöccent. – Ha tudni akarod, tiszta örült voltál Kennyvel a múlt hónapban - támadt rám. – Vagyis mióta lényegében együtt jártok. Én nem tudom, mi bajod van. Azelőtt mást se hallottam tőled, csak azt, hogy "Miért nincs nekem pasim? Hogy lehet, hogy mindenkinek van pasija, csak nekem nincs?" Most meg, hogy már van, egyáltalán nem értékeled a dolgot!

Bár teljesen igaza volt, úgy csináltam, mintha megsértődtem volna, ugyanis nagyon igyekeztem, hogy senki ne vegye észre, hogy egyáltalán nem vagyok

szerelmes Kennybe.

- Ez nem is igaz! – mondtam. – Én igenis nagyra értékelem Kennyt.
- Na ne mondd! Én úgy vélem, hogy az az igazság, hogy te, Mia még egyszerűen nem vagy érett arra, hogy pasid legyen.

Hát mit mondjak a fejem majdnem eldurant ettől a szövegtől.

- Mi? Hogy *én*? Te viccelsz? Egész életemben arra vártam, hogy végre legyen egy pasim!
- Nos ez igaz – felelte Lilly roppant fensőbbiségesen -, akkor miért nem engedted meg neki, hogy szájon csókoljon?
- Hát ezt meg honnan hallottad? – kérdeztem.
- Kenny mondta Borisznak, aki természetesen elmondta nekem!
- Szuper! – mondtam, és igyekeztem nyugodt maradni. – Akkor most a pasijaink kibeszélnék minket a hátunk mögött. És szerinted ez így rendben van!
- Dehogyan van!- mondta Lilly. – De nagyon érdekesnek tartom, persze pszichológiai szempontból.

Na tessék, így jár az ember, ha a legjobb barátnőjének a szülei pszichiáterek.

Minden, amit az ember csinál, pszichológiai szempontból érdekl.

Fölkaptam a vizet. – Az hogy kit és hol engedek megcsókolni, kizárólag rám tartozik! És nem rád, meg Boriszra!

- Na jó, én csak azt mondtam – felelte Lilly -, hogy ha Kenny tényleg azt mondta, amit te mondtál, tudod... akkor talán azért mondta, mert másképp nem tudja kifejezni az érzelmei mélységét. Érted! Csakis *verbálisan*. Mivel te nem engedted, hogy *fizikailag* is kifejezze!

Szóval ha jól értem, akkor még hálás is lehetek, hogy Kenny csak *mondta* azt, hogy „Szeretlek”, és nem fizikailag fejezte ki, ami, isten tudja, talán még csókolózáshoz is vezethetett volna!

Te jó isten, nem is akarok gondolni erre.

December 7., hétfő, még mindig az osztályteremben

Épp most osztották ki a félévi vizsga beosztást. Itt az enyém:

FÉLÉVI VIZSGABEOSTÁS

December 14. - felkészülés

December 15. - első, második óra

Ez azt jelenti, hogy nekem egy napra esik a matek és az angol vizsga. Nem baj. Angolból elég jó vagyok. Na jó, a mondatelemzést kivéve. Nem mintha nagy szükségem lenne rá a jövőben Európa legkisebb államának uralkodójaként!

A matekra viszont sajnos, azt mondják, igenis szükségem lesz! A francba!

December 16. - harmadik, negyedik óra

Társ. ism.: az könnyű. Grandmére már annyit dumált Európa második világháború utáni időszakáról, hogy abból játszva megírom a tesztet. Szerintem többet tudok, mint a tanár. Tesi? Hogy lehet tesiből vizsgázni? Különbe is már megcsináltunk az országos erőnléti felmérést, és mindenből megfeleltem a felhúzóckodást kivéve.

December 17. - ötödik, hatodik, hetedik óra

Tehetséggondozási program? Abból nincs is vizsga. Nem is lehet belőle vizsgázni, mert ez csak önálló tanulás. Ugyan, ez lufi. A hetedik óra a francia. Szóban jó vagyok, írásban kevésbé. Szerencsére Tina ugyanabban a csoportban van. Talán majd együtt kitalálunk valamit.

De a hatodik óra a biosz. Ajjaj, az nem olyan egyszerű. Szerintem bioszból

csak Kenny miatt nem bukom meg. Dolgozatnál mindig leírja nekem a legtöbb választ.

És ha szakítok vele, akkor ennek vége.

December 18. Téli iskolabál és karnevál

A téli karnevál biztos szuper lesz. Az összes iskolai klubnak, szakkörnek meg egyesületnek lesz standja, ahol kiállítja a munkáit, meg lesz hagyományos téli vásár forralt almaborral meg effélékkel. Ezt követi este a bál, amire nekem ugye Kennyvel kéne mennem. Mármint ha egyáltalán eszébe jut meghívni.

De ez csakis akkor következhet be, ha nem teszem meg, amit kell, azaz nem szakítok vele.

Ha viszont igen, akkor egyáltalán nem mehetek a bálba, mert oda csakis a partnerével megy az ember.

Istenem, bárcsak Sebastiano sietne azzal az összeesküvéssel és kinyírna, de azonnal.

December 7., hétfő, matekóra

Miért???? Miért nem vagyok képes soha elhozni a matekfüzetemet?!!

ELSŐ LÉPCSŐ: a mennyiségek becslése

MÁSODIK LÉPCSŐ: szorzás és osztás balról jobbra haladva

HARMADIK LÉPCSŐ: összeadások és kivonások elvégzése balról jobbra haladva

Példa: $2 \times 3 - 15 : 5 = 6 - 3 = 3$

Te jó isten, Lana Weinberger levelez velem!

Mi ez? Szerintem semmi jót nem jelent. Lana mindig is utált engem. De hogy miért? Na jó, azt még megértettem, hogy fölhúzta az orrát akkor, amikor Josh Richter engem hívott meg helyette a Multikulti bálba. De csak azért engem hívott, mert akkoriban derült ki rólam ez a hercegnősi...és utána újból össze is jöttek megint! Különben is, Lana már jóval azelőtt is utált engem.

Széthajtogattam a levelet, na tessék, mi volt benne?

Hallottam, mi történt veled a hét végén a jégen. Ezek szerint a paparazziknak még egy kicsit várniuk kell, hogy smárolás közben lekaphassanak...

Te jó isten. Ebben az iskolában minden egyes ember tudja, hogy még nem smároltam Kennyvel?

Az egészről Kenny tehet!

Mi jöhet még? A *New York Post* címlapja?

Komolyan mondom, ha a szüleink tudomást szereznének arról, mi folyik egy átlagos amerikai középiskolában, akkor sokkal nagyobb számban választanák a magántanítást.

December 7., hétfő, Társ.ism.

Azt hiszem, tudom, mit kell tennem.

Persze tök nyilvánvaló, és ha nem jött volna közbe ez az iskolabál dolog, már réges-rég meg is tettem volna.

De most már világos, hogy nem várhatok a bálig. Már tegnap este lépnem kellett volna, amikor felhívott, de sajnos telefonon nem olyan egyszerű ez. Jó, mondjuk Lana Weinbergernek biztos menne, de nekem nem.

Azt hiszem, egy nappal sem halogathatom tovább: muszáj szakítanom Kennyvel. Képtelenség ilyen hazuságban élni.

Szerencsére van valaki, aki támogatja tervemet: Tina Hakim Baba.

Először nem is akartam elmondani neki. Egyáltalán senkinek. Valahogy véletlenszerűen derült ki, vagyis hogy elszóltam magam a lányvécében a harmadik és negyedik óra közti szünetben. Tina épp a szemét festette. Azért a vécében mert a papája nem engedi, hogy sminkelje magát, tehát Tinának meg kell várnia, amíg beér a suliba. Megállapodott Wahimmal, a testőrével – neki is van testőre, úgy mint nekem, nem azért, mert ő is hercegnő, hanem azért, mert a papája iszonyú gazdag olajsejk és az a dilije, hogy Tinát valaki egyszer elrabolja és váltságdíjat követel érte. A megállapodás az, hogy Tina nem szól a szüleinek, hogy Wahim flörtöl Mademoiselle Kleinnel, a franciatanárunkkal, cserébe Wahim se szól Mr. És Mrs. Hakim Babának Tina Maybelline és Max Factor függőségéről.

Mindegy a lényeg az, hogy egyszer csak nem bírtam tovább és elmeséltem Tinának, mit mondott Kenny tegnap este telefonon...

Illetve ennél sokkal többet is...

De az egész Kenny telefonjával kezdődött.

Tina persze - Lillyvel ellentétben - minden szavamat elhitte.

De ő sem úgy reagált, ahogy kellett volna. Teljesen odavolt, azt mondta, milyen isteni!

- Jaj, Mia, hát ez fantasztikus! Neked mekkora szerencséd van! - hajtogatta.

- Bárcsak Dave mondaná nekem, hogy szeret! Persze tudom én, hogy tényleg fontos neki a kapcsolatunk, de ő ezt leginkább azzal tudja kimutatni, hogy dupla adag majonézes sültkrumplit fizet nekem a mekiben.

Hát, nem egészen ilyen együttérzésre vágytam...

- De Tina, figyelj... - úgy éreztem, hogy Tinának, mint a romantikus regények nagy barátjának meg kell értenie engem. - Az a baj, hogy nem szeretem Kennyt.

Tina feketével kihúzott szeme elkerekedett. - Nem?

- Nem - mondtam elkeseredetten. - Mármint persze, hogy szeretem, mint barátot, de... de nem vagyok belé szerelmes. Illetve nem belé vagyok szerelmes.

- Jaj nekem! - mondta izgatottan Tina, és megragadta a csuklóm. - Akkor valaki másba, igaz?

Már csak néhány percünk volt csöngetésig. Be kellett volna mennünk a terembe.

És nem tudom, miért, de mégis ezt a pillanatot választottam, hogy mindent bevalljak neki. Tényleg nem tudom, miért. Talán azért, mert nem megy ki a fejemből, amit a papa mondott. Az, hogy mutassam ki az érzelmeimet annak, akit szeretek. Úgy éreztem, Tina az egyetlen az ismerőseim között, aki tud ebben segíteni nekem.

- Igen - feleltem.

Tina annyira izgatott lett, hogy majdnem kiborította a sminktáskáját.

- Tudtam! - sikította. - Tudtam, hogy valami oka van annak, hogy nem engeded, hogy megcsókoljon!

Leesett az állam. - Szóval, *te is* tudsz erről?

Tina vállat vont. - Hát... Kenny elmondta Dave-nek, aki elmondta nekem.

Na ne! Miért rinyálnak folyton arról, hogy a pasik elhárítják a saját érzelmeiket, és nem osztják meg másokkal a problémáikat?! Nekem erősen úgy tűnik, hogy Kenny nagy lépést tett előre: több évszázados férfiúi hallgatást tört meg az utóbbi napokban...

- Na és ki az? - faggatott Tina izgatottan, miközben elcsomagolta a szempilla göndörítőt és a száj kontúr ceruzát. - Ki az, akibe szerelmes vagy?

- Á, mindegy - motyogtam. - Különbösen is, tök reménytelen a dolog. Azt hiszem, van barátnője.

Tina olyan hirtelen mozdulattal fordította el a fejét, hogy vastag fekete hajfonata kerek babaarcába csapódott.

-Michael az, ugye? - kérdezte, és megint megragadta „a kezemet. Olyan erősen szorította, hogy szinte fájt.

Először ösztönösen le akartam tagadni. Már nyitottam is a számat, de nem jött rajta ki semmi.

Mert közben eszembe jutott, hogy miért? Miért kéne letagadnom Tina előtt? Tina nem árulja el senkinek. Sőt, talán még segíteni is tud.

Ezért aztán tagadás helyett vettem egy mély levegőt és azt mondtam: - Ha bárkinek elárulod, akkor kinyírlak, érted? KINYÍRLAK!

Ekkor Tina furcsa dolgot csinált. Elengedte a karomat, és elkezdett föl-le ugrálni a levegőbe.

- Tudtam, tudtam, tudtam! - kiabálta ugrálás közben. Jaj, Mia, én mindig azt gondoltam, hogy olyan helyesek lennétek együtt! Szóval érted, én bírom Kennyt, meg minden, de Kenny azért mégsem Michael! – és fintorgott hozzá.

Hát; ha tegnap este furcsán éreztem magam attól, hogy beszéltem az érzelmeimről a papának, az mind, semmi volt ahhoz képest, amit ma éreztem, amikor valaki velem egykorúnak beszéltem róluk. El sem tudom mondani, mennyit jelentett nekem, hogy Tina nem nevetett ki és nem is tett semmiféle gúnyos megjegyzést.

Attól pedig, hogy megértette mit érzek Michael iránt, sőt örült neki, legszívesebben átöleltem és megszorogattam volna.

Csak éppen nem volt erre idő, mert, tudtuk, hogy rögtön becsöngetnek.

Már csak annyit tudtam kinyögni: - Tényleg? Akkor szerinted nem röhejes ez az egész?!

- Na ne! - mondta Tina. - Michael tök menő pasi! Plusz még felsős is! – aztán gondolkodóba esett. – Jó de mi lesz Kennyvel? Meg Judithtal?

- Nem tudom – mondtam, és úgy összegörnyedtem, hogy ha Grandmère látta volna, menten fejbe vág. – Tina, én nem tudom mit csináljak.

Tina gondterhelten ráncolta a homlokát.

- Azt hiszem egyszer olvastam egy könyvet, amiben pont erről volt szó – jelentette ki. – *A szerelem édes viharában*, valami ilyesmi lehetett a címe. Majd eszembe jut, hogy oldódott meg ott ez a probléma...

De még mielőtt eszébe jutott volna, becsöngettek. Alig értünk be az órára.

Ezzel együtt abszolút megérte. Most már legalább nem egyedül aggódom. Van valaki, aki velem együtt aggódik.

December 7., hétfő, tehetséggondozási program

Az ebéd katasztrófa volt.

Persze, ha azt vesszük, hogy láthatólag az egész suli pontosan követi a legapróbb részletekig, hogy mostanában kivel smároltam és kivel nem, akkor nem kellett volna csodálkoznom. Mindegy. Álmomban se jöjjön elő...

Szóval az úgy volt, hogy összefutottam Michaellel a salátáspultnál. Éppen a szokásos csiicseriborsó - tarkabab piramisomat építgettem a tányéromon, mikor megláttam, hogy a hússütő pult felé igyekszel. (Minden igyekezetem ellenére a Moscovitz testvérek sajnos megátalkodott húsevők maradtak.)

Megkérdezte tőlem, hogy vagyok, mire rendkívül kímérten csak annyit válaszoltam: - Kösz, jól. - Ezzel akartam ellensúlyozni, hogy amikor utoljára együtt voltunk, dőlt a vér a számból... (Micsoda rémes látvány lehetett. Nem egészen így képzeltem, hogy mindig a legnemesebb és legvonzóbb arcomat mutatom az előtt, akit szeretek...)

Na, ezek után, merő udvariasságból persze, megkérdeztem, mi volt a fogorvosnál. Én tök nem tehetek róla, mi történt ezután.

Michael elkezdte mesélni, hogy volt egy lyukas foga, azt kellett betömni, és még mindig zsidbad az ajka az érzéstelenítőtől. Ezzel nagyon együtt éreztem, ugye a kilyukasztott nyelvem miatt én is átéltem a zsidbadást, szóval összehasonlítottuk a tapasztalatainkat, és közben, nem is tudom, miért *ránéztem* Michael szájára, míg beszélt. Régebben sose néztem meg alaposabban. Más testrészeit már igen, főleg a felsőtestét, amikor ing nélkül jön ki reggelizni a konyhába olyankor is, amikor náluk alszom... De a száját még sose nézegettem. Így. Ilyen közlől.

Szóval, Michaelnek nagyon szép szája van. Nem olyan keskeny az ajka, mint mondjuk az enyém. Nem tudom, szokás-e fiúk szájáról ilyesmit mondani, de Michaelé olyan, hogy. ... hát ha az ember megcsókolná, biztos nagyon lágy

lenne...

Amíg ezt a megállapítást tettem Michael szájáról, rettentő kínos dolog történt: szóval néztem Michael száját, és azon filóztam, milyen érzés volna megcsókolni... már láttam is magam előtt, hogy csókolózunk, és ettől előtött valami forróság... szerintem olyasmi, amiről Tina romantikus regényeiben írnak... na, pont ebben a pillanatban ért oda Kenny. Ő is szokásos ebédjét, a Colát és a jégkrémet egyensúlyozta a tálcáján.

Tudom, hogy Kenny nem tud olvasni a gondolataimban - ha tudna, akkor már réges-rég szakított volna velem - de gyaníthatta, hogy mit érzek, és talán ezért nem köszönt vissza, amikor Michael meg én köszöntünk neki.

Ezzel még rátettem egy lapáttal arra, amikor a szerelmi vallomására annyit bírtam mondani: Öö, jó...

Ha a fejem csak feleannyira lángolt, mint ahogy éreztem, akkor Kenny tutira megsejthetett valamit. Talán *ezért* nem köszönt vissza. Mert kiült a fejemre a szörnyű büntudat. Legalábbis így éreztem. Nem csoda, ott állok, mereven bámulom egy, pasi száját, arról fantáziálok, hogy milyen volna csókolózni vele, mire arra jön a saját pasim...

Tényleg a rosszlányok poklába fogok kerülni, ha meghalok.

Megmondjam, mit szeretnék? Azt, ha mindenki gondolatolvasó lenne, mert akkor Kenny nem is akart volna velem járni. Akkor tudta volna, hogy nem *úgy* szeretem. És Lilly nem gúnyolódott volna velem azért, mert nem engedtem, hogy Kenny megcsókoljon, mert tudta volna, hogy azért nem engedem, mert másba vagyok szerelmes.

A dolog hátránya, hogy azt is tudná, ki az a más...

És az a más nyilván szóba sem állna velem többé, mert az elég ciki egy felsősnek, ha egy elsőssel jár... Főleg egy olyanal, aki testőr nélkül egy lépést nem tehet.

Különben pedig most már biztos, hogy Judith Gershnerrel jár, mert miután elhozta a fásírtját a pultról, egy asztalhoz ült vele.

Hát... ennyit erről.

Bárcsak ne kéne még két hetet várnom, hanem már holnap, elutazhatnék Genovába!

December 7., hétfő, franciaóra

A kínos incidens ellenére, ami az ebédlőben történt, a tehetséggondozásin tök jól éreztük magunkat. Egészen olyan volt, mint a régi szép időkben. Mármint amikor még nem járt senki senkivel, és senki nem foglalkozott azzal, hogy kivel smárolok meg kivel nem.

Tök jó volt. Mrs. Hill régi szokásához híven az egész órát a tanárban töltötte, hallottuk, ahogy az American Express ügyfélszolgálatával ordítzik telefonon. De szerencsére minket békén hagyott végig, így aztán azt csináltunk, amit akartunk. Például akadtak olyanok is, akik a saját egyéni munkájukat akarták végezni! Ezek közé tartozott Borisz, aki éppen valami új szonátát gyakorolt a hegedűjén... Na jó, végül is eredetileg erre szolgál a tehetséggondozási.

De a legtöbben, köztük Lilly is meg én is, nem kívántuk önállóan a saját munkánkat végezni (ami az én esetemben matektanulás, Lilly esetében meg a kábeltévés show következő epizódjának kidolgozása lett volna).

Ez azért is jó volt, mert Lilly végre megfélekezett Kenny és az én smárolásomról, ugyanis jobb dolga akadt: kampányolni kezdett Mrs. Spears, az angoltanárunk ellen, aki visszadobta a félévi házi dolgozatát.

Tényleg elég szemétség volt Mrs. Spearstól, mert Lilly dolgozata nagyon megalapozott, szellemes és tök kreatív volt. Le is másoltam:

Lilly Moscovitz:

HOGYAN ÉLJÜK TÚL A GIMNÁZIUMOT?

Miután az elmúlt két hónapot a középfokú oktatás hétköznapi nevén gimnáziumnak nevezett intézménybe zárva töltöttem, úgy érzem, elegendő ismerettel rendelkezem e tárgyról. Az iskolai élet minden részletét közelebbről megfigyeltem, az iskolagyűlésektől kezdve a reggeli közleményeken át a lelki

fröccsökig. Legkésőbb négy év múlva szabadulok a bűnnek ebből a melegágyából, és akkor végre megjelentethetem gondosan összeállított *Gimnáziumi túl/őkalauzomat*.

Társaimnak és tanárainknak fogalmuk sem volt, hogy amíg szokványos napi dolgaikat végzik, én gondosan rögzítem minden mozdulatukat a jövő generációk okulására. Hasznos kis kézikönyvem birtokában az elsősök mindennapjai talán kicsivel elviselhetőbbek lesznek a gimnáziumban. A jövő diákjai megtanulhatják, hogy a véleménykülönbségek rendezésének módja társaikkal nem az erőszak, hanem például egy igazán vitriolos filmforgatókönyv eladása egy hollywoodi stúdiónak, azokról a szereplőkről, akik annyi évig gyötörték őket. Ilyen és ehhez hasonló stratégiák vezetnek a dicsőséghez és a győzelemhez, nem a Molotov-koktél.

A teljesség igénye nélkül hadd említsek csak egy pár esetet, amelyet a *Gimnáziumi túl/őkalauz* című könyvemben feldolgozok:

1. Gimnáziumi szerelem, avagy nem tudom kinyitni az iskolai szekrényemet, mert két szexuálisan túlfűtött kamasz dől neki és smárol.
2. Menzakaja: Vajon jogilag húsfélének minősíthető-e a hot dog?
3. Hogyan kommunikáljunk a folyosón imbolygó előemberekkel?
4. Iskolapszichológusok: vajon szórakoznak velünk?
5. Hamisítás és érvényesülés: Az iskolai belépők művészete

Énszerintem nagyon jól hangzik, nem? Most lássuk, mi volt Mrs. Spears véleménye:

Lilly, sajnálattal olvasom, hogy az Albert Einstein Gimnáziummal kapcsolatos élményeid nem kifejezetten nevezhetők pozitívnak, sőt eggyel gyarapítom is negatív tapasztalataid számát: megkér/ek, hogy válassz más témát a félévi házi dolgozatod tárgyául Kreativitásodat, mint mindig, ezúttal is ötösrre értékelem.

Mrs. Spears

Ez hihetetlen! Micsoda diktatúra! Lilly írását egyszerűen cenzúrázták! Ha lenne igazság a földön, ez az írás térdre bizony kényszerítené az iskola igazgatóságát! Lilly szerint ebben az a felháborító, hogy noha ilyen csillagászati összegeket fizetünk az oktatásért, összesen ennyi megértésre és támogatásra számíthatunk a tanárainktól. Emlékeztettem rá, hogy Mr. Gianinire ez nem áll, mert Ő a kötelességén túl is sokkal többet tesz azzal, hogy bent marad és korrepetálja a matekból gyengébbeket (mint például engem).

Lilly azt mondja, Mr. Gianini csak azért kezdte ezt a korrepetálás-dolgot, hogy a mamám bizalmába férkőzzön, és most már nem hagyhatja abba, mert különben a mama rájön, hogy az egész csak színjáték, és elválik tőle.

Én ezt nem hiszem. Szerintem Mr. Gianini akkor is bent maradt volna korrepetálni, ha nem járt volna a mamával. Pont az a típus.

Mindegy, a dologból az következik, hogy Lilly újabb kampányt szervez. Ki tudja, hányadikat...Különben örülök ennek, mert addig sem velem van elfoglalva, és nem azzal foglalkozik, hogy kivel smárolok. Szóval így indult a dolog:

Lilly: Ebben az iskolában nem a tanárok jelentik az igazi problémát, hanem a diákság teljes passzivitása. Én azt mondom, szervezzünk tüntetést!

Én: Tüntetést?

Lilly: Igen, igen! Tudod, fogjuk magunkat, fölállunk és mindannyian egyszerre kimegyünk a suliból.

Én: Csak azért, mert Mrs. Spears nem fogadta el a félévi házi dolgozatodat?

Lilly: Nem, Mia. Azért, mert erőszakkal megnyirbálja az egyéniségünket, a szabadságjogainkat és ránk kényszeríti a tantestület feudális rabigáját. Már megint.

Én: Aha... és ezt hogy csinálja?

Lilly: Hogy akkor alkalmaz cenzúrát, amikor legtermékenyebb a kreativitásunk!

Borisz (kidugja a fejét a szertárból, ahová Lilly száműzte, amikor a legutóbbi szonátát kezdte gyakorolni): Termékeny? Valami olyasmit hallottam... ki a termékeny?

Lilly: Menj vissza a szertárba, Borisz! Michael, tudnál ma este kör-e-mailt küldeni az egész diákságnak, amelyben meghirdetjük holnap tíz órára a sztrájkot?

Michael (éppen a téli karnevál standján kiállítandó bemutakozó anyagon dolgozik Judith Gershnerrel és a többi Komputer klubossal együtt): Tudnék, de nem küldök.

Lilly: MIÉRT NEM?

Michael: Mert tegnap este te voltál a soros, hogy kipakold a mosogatógépet, de nem voltál otthon, és ezért nekem kellett megcsinálnom!

Lilly: De hát én MEGMONDTAM a mamának, hogy le kellett mennem a stúdióba, hogy a műsor eheti epizódján elvégezzem az utolsó simításokat!

Lilly tévéshow-ja, a *Lilly megmondja az őszintét* már az egyik legnézettebb manhattani kábeltévézésű műsor. Persze pénzt azt nem keres vele, de a múltkori interjút, amit egyik éjszaka akkor csinált velem, amikor félálomban

összevissza beszéltem, a legnagyobb tévétársaságok átvették és levetítették. Szerintem rémes volt, de egy csomódan nyilván jónak tartották, mert Lilly mostanában tonnaszám kapja a nézői e-maileket, pedig azelőtt csak Norman, hűséges zaklatója írt neki.

Michael: Figyelj, ha időbeosztási gondjaid vannak, ne hárítsd őket rám. És ne gondold, hogy azonnal ugrom, ha füttyentesz, főleg, ha te tartozol nekem, világos?

Én: Lilly, ne sértődj meg, de szerintem ez a hét amúgy sem alkalmas tüntetésre. Figyelj, végül is nyakunkon az összes félévi vizsga.

Lilly: ÉS?!!

Én: És, szerintem jobb, ha mind, az osztályban maradunk. Én nem tehetem meg, hogy kihagyjam az ismétléseket. Már így is rémesek a jegyeim.

Michael: Tényleg? Azt hittem, javítottál matekból.

Én: Hát ha te a gyenge kettést javításnak érzed...

Michael: Na ne! Annál biztos jobb vagy! A mamád férjhez ment a matektanárodhoz!

Én: Na és? Az nem jelent semmit. Te is tudod, hogy Mr. Gianini nem kivételez.

Michael: Azt gondoltam volna, hogy legalább a mostohalányával egy kicsit lazább, nem?

Lilly: SZÍVESKEDNÉTEK VÉGRE ARRA FIGYELNI, AMIRŐL BESZÉLÜNK?! UGYANIS ARRÓL VAN SZÓ, HOGY EZ AZ ISKOLA AZONNALI REFORMOKRA SZORUL!!!

Szerencsére ekkor kicsöngettek. Tehát, úgy tűnik, holnap semmi tüntetés. Aminek én titokban irtóra örülök, mert tényleg tanulnom kell.

Egyébként elég vicces, hogy Mrs. Spears visszadobta Lilly dolgozatát, viszont el volt ragadtatva az enyémtől, amely a következő címet viseli: *Vádirat a karácsonyfák ellen: az ózonréteg védelmében fel kell adnunk a fenyőfák kivágásának évenkénti pogány rítusát!*

Pedig az én IQ-m a közelében sincs Lilly-nek.

December 7., hétfő, biosz

Kenny egy levelet dugott elém:

Mia! Remélem, nem érezted nagyon kínosan magad attól, amit tegnap este mondtam. Csak azt akartam, hogy tisztában légy az érzelmeimmel.

Kenny

Te jó isten! Most mit csináljak? Itt ül mellettem és várja a választ. Sőt, szerintem azt hiszi, hogy éppen a választ írom.

Mit mondjak neki?

Pedig valószínűleg ez a soha vissza nem térő alkalom, hogy szakítsak vele. *Ne haragudj, Kenny, nagyon sajnálom, de én nem érzek úgy irántad. Legyünk csak barátok.* Nem valami ilyesmit kéne mondanom?

Csak az a helyzet, hogy annyira nem akarom megbántani! Ráadásul bioszon ő a pad társam. Szóval, akármilyen lesz is, még legalább két hétig mellette kell ülnöm. És sokkal jobban szeretnék bioszon olyasvalaki mellett ülni, aki bír engem, mint olyasvalaki mellett, aki utál.

Na és mi lesz a bállal? Ha szakítok vele, akkor ki a csodával megyek a téli iskolabálba? Tudom, szörnyeteg vagyok, hogy ilyeneket gondolok, de ez életemben az első olyan bál, ahol a saját partneremmel tudnék megjelenni.

Jó, persze csak akkor, ha egyáltalán eszébe jut meghívni engem...

És a félévi vizsga? Jaj. Bioszból! Igen, a vizsga! Kenny puskái nélkül egyszerűen képtelen leszek átmenni. KÉPTELEN.

De mi mást tehetnék? Tekintettel arra, ami ma az ebédlőben történt...

Hát akkor gyérünk. Isten veled, téli iskolabál, isten veletek, randik! Jöjjön megint a szombat esti tévészés...

Kedves Kenny,

Ne hidd, hogy nem tartalak nagyszerű barátnak, de az a helyzet...

December 7., hétfő, délután három óra, Mr. Gianini matekkorrepetálása

Na jó, hát szóval kicsöngettek, mielőtt a levelemet befejezhettem volna.

Ez persze nem jelenti azt, hogy ne mondanám meg neki, hogy mi a helyzet. De igenis megmondom. Még ma este! Nem érdekel, ha durvaság ilyesmit telefonon elintézni. Nem 'bírom tovább.

HÁZI FELADAT:

Matek: 1-3. fejezet végén ismétlő gyakorlatok

Angol: házi dolgozat

Társ. Ism.: 1-4 fejezet végén ismétlő kérdések

T.g.: semmi

Francia: 1 - 3. fejezet végén ismétlő kérdések

Biosz: 1 – 5 fejezet végén ismétlő kérdések

December 8., kedd, osztályterem

Hát igen. Illetve nem. Szóval nem szakítottam vele.

De akartam!

Nem azért, mert nem volt szívem telefonon megmondani neki...

Grandmère az oka, pont Grandmère!

Persze érzem, hogy ez nincs így rendjén. Mármost, hogy nem szakítottam. De az történt, hogy matekkorrepetálás után el kellett mennem a szalonba, ahol Sebastiano mutogatja legújabb kreációit, és ahol a segédei méretet vettek rólam az új ruhához. Grandmère meg csak nyomta, hogy szerinte mostantól csakis genoviai tervezők ruháit kéne hordanom, hogy ezzel is bizonyítsam hazafiasságomat vagy mit. Ami elég nehéz ügy, mert, hát szóval én összeen egyetlen egy genoviai tervezőt ismerek, és az Sebastiano. És ő nemigen utazik farmerben.

Na mindegy. Sokkal fontosabb dolgok jártak a fejemben, mint a tavaszi ruhatáram.

Azt hiszem, ezt Grandmère is megérezte valahogy, mert félbeszakítva Sebastiano hosszas magyarázatát arról, hogy milyen gyöngyöt varrat a ruha felső részére, lecsapta a kezéből a sidecaros poharat, és rám rivallt: - Amelia, mi bajod van?

Ijedtemben majd egy fél méter magasra ugrottam. – Mi? – Sebastiano azt kérdezte tőled, csepp alakú vagy négyszögletes kivágást szeretnél!

Bambán néztem rá. – Milyen nyakkivágást?

Grandmère uralkodói vasvillaszemet meresztett rám. Ez nála elég gyakori. Ezért is van, hogy a papa, bár a szomszéd lakosztályban, mindig távozik az uralkodói illetanleckék idejére.

- Sebastiano! Megkérhetnélek, hogy hagyj magamra a hercegnővel egy pillanatra? - szólt Grandmère.

Mire Sebastiano - aki egyébként új bőrnadrágot viselt, mandarinsárgát (állítása szerint ez az új szürke... és hogy senkit ne érjen meglepetés, a fehér az új fekete...) - meghajolt és kivonult a teremből. Nyomában a méreteimet tanulmányozó légies hölgyemények.

-,Szóval - folytatta Grandmère ellentmondást nem tűrően - látom, hogy valami bajod van, Amelia. Mi az?

- Semmi - feleltem vérvörösre pirulva. Tudtam, hogy vérvörös vagyok, egyrészt, mert, éreztem, másrészt, mert három földig érő tükör is volt körülöttem.

- Képtelenség! - Grandmère jó mélyet szippantott a Gitanes-jából, holott számtalanszor megkértem már, hogy ne dohányozzon a jelenlétemben, mert a passzív dohányzás legalább annyira károsítja a tüdőt, mint az aktív. - Tehát? Valami baj van otthon? Anyád és a matematikatanár máris összekülönböztek, gondolom. Nahát percig se gondoltam, hogy *ez* a házasság tartós lesz. Anyád túlságosan csapodár az ilyesmihez.

Tény és való, hogy amikor ezt mondta, felcsattantam. Grandmère, hacsak teheti, becsméri a,. mamát, aki pedig igenis egyedül nevelt fel engem, és én ennek ellenére szemlátomást nem züllöttem el, nem estem teherbe és nem lettem gyilkos.

- Közlöm veled, hogy a mama és Mr. Gianini felhőtlenül boldogok - mondtam. - És egyáltalán nem ők jártak a fejemben.

- Hát akkor mi? - kérdezte Grandmère unottan.

- Semmi! - már majdnem kiabáltam. - Csak éppen...éppen arra gondoltam, hogy ma este szakítanom kell a barátommal, ennyi az egész. Nem mintha bármi közöd lenne hozzá!

Minden magára valamit is adó nagyszülő felháborodott volna ezen a hangon, de Grandmère nem zavartatta magát. Belekortyolt a koktélijába és hirtelen érdeklődés villant a tekintetében.

- Igen? - kérdezte egészen felélénkülve, ugyanolyan hangon, mint amikor a portfóliója számára előnyösnek tűnő tőzsdetippet hall. - Miféle barátoddal?

Istenem, miért büntetsz? Micsoda nagyanya az ilyen? Lilly és Michael nagymamája minden egyes barátjuk és osztálytársuk nevét kívülről tudja, megállás nélkül finomabbnál finomabb macesztortákat süt nekik, és folyvást aggódik, hogy nem esznek eleget, pedig Moscovitz doktorék aránylag megbízhatóan vásárolnak és főznek, vagy ha nem, hát lelkiismeretesen rendelnek kaját.

Hát én? Nekem olyan nagyanyám van, akinek első a megkopaszodott uszkárja, a gyémántgyűrűi, és akinek legfőbb öröme az életben, ha engem

gyötörhet.

De miért imádja ezt annyira? Én sose bántottam őt. Ha csak azt nem vesszük bántásnak, hogy én vagyok az egyetlen élő unokája. És még csak nem is nagyon, teszem közzé, mit gondolok róla... Szóval, végül is sosem mondtam neki szemtől szembe, hogy utálatos vénasszonynak tartom, aki a szőrmebundáival és a szűrőtlen francia cigarettáival jócskán hozzájárul a környezet rombolásához.

- Grandmère – Igyekeztem megőrizni a nyugalمامat. – Összesen egy, azaz egy barátom van, akit Kennynek hívnak. – És ezt már legalább ötvenezer elmondtam neked, tettem hozzá, de csak magamban.

- Azt hittem, ez a Kenny nevű fickó a padtársad biológiaórán - mondta Grandmère és még egyet kortyolt a sidecarból.

- Az is! - feleltem kissé meglepetten, hogy egyáltalán képes ilyesmit megjegyezni. - És egyben a barátom. Csak sajnos tegnapelőtt este teljesen bedilizett, és azt mondta, szerelmes belém.

Grandmère megsimogatta az ölében gunnyasztó Rommel fejét, aki ettől még a szokásosnál is szerencsétlenebbnek látszott.

- Na és mi a baj azzal - kíváncsiskodott Grandmère – ha egy fiú azt mondja, hogy szerelmes beléd?

- Semmi - feleltem. - Illetve az, hogy én nem vagyok szerelmes belé, érted? Ezért nem volna túl szép tőlem, ha továbbra is hagynám, hogy, izé, fusson utánam.

Grandmère felvonta festett szemöldökét. - Ugyan miért nem?

Te jó isten, hogy mehettem bele ebbe a beszélgetésbe? – Azért Grandmère, mert az ember egyszerűen nem *csinál* ilyesmit. Legalábbis mostanában nem.

- Na ne mondd! Én egyáltalán nem tapasztaltam ilyesmit, soha életemben. Kivéve, persze, ha az ember valaki másba szerelmes. Akkor kifejezetten célszerű a nemkívánatos udvarló eltávolítása, hogy az ember teljes mértékig annak szentelhesse magát, akit igazán szeret. - Szúrós szemmel vizslatott. - Van valaki. más az életedben, Amelia? Valaki, aki, khm, fontos neked?

- Nincs. - hazudtam ösztönösen.

- Hazudsz - horkant fel Grandmère.

- Nem hazudok - hazudtam újból.

- Már hogyne hazudnál! Ezt talán mondanom se kéne, de mivel úgy tűnik, ez is a jövődő uralkodó rossz szokásai közé tartozik, fel kell hívnom rá a figyelmedet. Tehát a jövőben próbáld ezt elkerülni. Amikor hazudsz, Amelia, remeg az orrcimpád.

Az orromhoz kaptam a kezem. - Nem is remeg!

- Ugyan, ugyan - mondta Grandmère, és szemmel láthatóan remekül szórakozott. - Ha nem hiszel nekem, nézd meg a tükörben!

Megfordultam, hogy megnézzem magam a földig érő tükörben. Elvettem a kezem az arcomról és megnéztem az orromat. Cseppet se remegett az orrcimpám. Micsoda hülyeség!

- Ismét megkérdezem, Amelia - folytatta unottan Grandmère a fotelből -, szerelmes vagy valakibe?

- Nem - hazudtam megint ösztönösen...

És az orrcimpám remegni kezdett, mint a kocsonya!

Te jó isten! Évekig hazudoztam gondtalanul, és csak most derül ki, hogy az orrcimpám végig árulkodott a dolgról!

Hogyhogy ezt soha senki nem mondta még nekem? És Grandmère, pont Grandmère az, aki leleplez! Nem az anyám, akivel már tizennégy éve élek, és nem is a legjobb barátnőm, akinek magasabb az IQ-ja, mint Albert Einsteinnek személyesen!

Ha ez kiderül, nekem annyi!

- Hát jó! - kiáltottam színpadiasan. Hátat fordítottam a tükörnek és Grandmère-re néztem. - Hát jó, igen! Szerelmes vagyok valaki másba! Most boldog vagy? – Grandmère újból föl vonta festett szemöldökét.

- Fölösleges kiabálnod, Amelia - mondta, és ha nem róla lett volna szó, azt mondtam volna, derűsen. - És ki lenne az a valaki más?

- Na ne! - hördültem föl és széttártam a karom. Legszívesebben beintettem volna neki, ha ez nem lenne akkora otrombaság... vagyis ha nem lennék tőle ennyire betojva. Ha jobban belegondolok, ezzel a feketére tetovált szemhéjtussal egy kicsit úgy néz ki, mint Nosferatu, a vámpír. - Ezt aztán nem szeded ki belőlem!

Grandmère elnyomta a cigarettáját a hamutartóban, amit Sebastiano hozott be. - Rendben. Nyilván arról van szó, hogy a kérdéses fiatalember nem viszonzozza érzelmeidet.

Tényleg semmi értelme nem volt hazudni. Most aztán egyáltalán. Remegő orrcimpáva!

Lehorgasztottam a fejem. - Nem. Egy másik lány tetszik neki. Egy iszonyú okos lány az évfolyamáról, aki muslicákat klónozik.

Grandmère felhorkant. - Roppant hasznos készség! No de se baj. Amelia, feltételezem, hogy nem ismered azt a szólást, hogy "ha ló nincs, számár is jó".

Teljesen bamba képemből nyilván megértette, hogy valóban nem ismerem. Ezért folytatta: - Ne dobd ki ezt a Kennyt, amíg nem teszel szert egy jobbra.

Elszörnyedve bámultam rá. Nem mondom, a nagyanyám a maga idejében elég elképesztő dolgokat mondott - és tett -, de ez volt a csúcs.

- Szert nem teszek egy jobbra? - Egyszerűen nem hittem a fülemnek. Tényleg ezt mondta? És így is értette? - Úgy érted, ne szakítsak Kennyvel, amíg nem jön egy következő?

Grandmère újabb cigarettára gyújtott. - Pontosan.

- De Grandmère... - Isten bizony néha nem tudom eldönteni, vajon emberi lény-e vagy valami földönkívüli, akit az idegen hatalmak kémkedni küldtek ide a Földre. - ... ez képtelenség! Nem rángathatok így egy embert csak azért, mert én nem úgy érzek iránta, mint ahogy ő énrántam!

Grandmère hosszú, kék füstfelhőt eregetett ki a száján. - Ugyan miért nem?

- Mert ez teljesen erkölcstelen! - ráztam a fejem. - Nem! Szakítanom kell Kennyvel. Mégpedig azonnal! Ma este, ha tudni akarod!

Grandmère megvakargatta Rommelt az álla alatt. A szerencsétlen ettől még nyomorultabbul festett. Mintha Grandmère nem is simogatta, hanem nyúzta volna. Ilyen iszonyú visszaszatító, ölelnek nevezett lényt életemben nem láttam még.

- Ez - mondta Grandmère - természetesen jogodban áll. Bár engedd meg, hogy felhívjam szíves figyelmedet arra, hogy ha szakítasz ezzel a fiatalemberrel, azt a biológiajegyed fogja bánni.

Meg voltam rendülve. Ezúttal főleg azért, mert olyat mondott, ami már nekem is eszembe jutott.

Elképesztőnek találtam, hogy akár egyetlen közös gondolatunk is legyen Grandmère-rel.

Ezért, és csakis ezért kiabáltam rá: - Grandmère!

- Miért? - kérdezte, és cigarettája hamuját egy kristály hamutartóba pöckölte. - Talán nem így van? Ha jól tudom, ebből a tárgyból hármasod van, igaz? És az is csak azért, mert ez a fiatalember hagyja, hogy lemásold a házi feladatait és segít neked a dolgozatoknál!

- Grandmère! - kiáltottam újfent. Mert természetesen igaza volt.

Grandmère a plafont nézte. - Lássuk csak - mondta -, a matematika kettessel és a biológia hármassal a félévi tanulmányi átlagod egy kissé alászáll, nemde?

- Grandmère! - Nem hittem a fülemnek. Igaza volt. Teljesen igaza. De akkor is. - Nem akarom elhalasztani a szakítást Kennyvel a félévi vizsga utánra. Az egyszerűen disznóság lenne.

- Ahogy óhajtod - mondta Grandmère lemondó sóhajjal. - Csak aztán ne csodálkozz, ha kínos lesz mellette ülni a félév végéig, mennyi ideig is? Két hétig? Főleg úgy, hogy ha szakítasz vele, valószínűleg szóba sem áll veled soha többé.

Istenem milyen igaz! És a legszörnyűbb benne, hogy ezt már én is végiggondoltam. Ha Kenny annyira bedühödik, amiért szakítok vele, hogy nem szól hozzám többet, akkor a jövőben a hatodik óra eléig ciki lesz.

- És mi a helyzet ezzel a bállal? - csörgette a jégkockákat a pohárban Grandmère. - A karácsonyi bállal?

- Nem karácsonyi – szóltam közbe. – Felekezettől független téli...

Grandmère legyintett. Tüskés karkötőjén csörömpöltek a csingilingik.

- Mindegy – mondta. – Ha szakítasz ezzel a fiatalemberrel, akkor kivel még a bálba?

- Senkivel – mondtam határozottan, bár a szívem már a gondolattól is majd megszakadt. – Majd otthon maradok.

- Amíg mindenki remekül szórakozik? Mondhatom Amelia, ez teljesen értelmetlen viselkedés. És mi lesz a másik fiatalemberrel?

- Miféle másik fiatalemberrel?

- Azzal, akibe állításod szerint szerelmes vagy. Ő nem lesz ott a bálon azzal a házilegyes lánnyal?

- Muslicás – javítottam ki. – Egyébként nem tudom. Lehet.

Igaziból föl sem merült bennem a gondolat, hogy Michael meghívhatja Judith Gershnert a téli iskolabálba. Abban a pillanatban viszont, ahogy Grandmère kimondta, ugyanazt éreztem, mint a jégpályán, amikor megláttam őket együtt. Mintha gyomorszájon vágta volna. Hasonlított ahhoz is, mint amikor Lillyvel együtt mentünk át a Bleecker Streeten, és egy kínai kajafutár elgázolt minket a bringájával úgy, hogy alig kaptam levegőt.

Igaz, a jégen nem a mellkasom fájt, hanem a nyelvem, ami azóta sokat javult, de most megint lüktetni kezdett.

- Nekem az a véleményem – folytatta Grandmère -, hogy nagyon egyszerűen magadra vonhatod a számodra fontos fiatalemberek figyelmét azzal, ha a másikkal jelensz meg a bálon egy isteni szépségű ruhában, amit egy genovai tervező, Sebastiano Grimaldi készített neked.

Csak bámultam rá. Mert igaza volt. Tökéletesen igaza. Csak éppen...

- Grandmère – keztem. – A számomra fontos fiatalember? Ő, úgy tűnik, inkább az olyan lányokra bukik, akik rovarokat tudnak klónozni. Világos? Egyáltalán nem hiszem, hogy különösebben érdekelné egy ruha.

Azt persze már elhallgattam, hogy tegnap éjjel pontosan ezért imádkoztam. Tisztára olyan volt, mintha olvasna a gondolataimban. És még nem volt vége: - Csináld, ahogy óhajtod, folytatta fensőbbes hangon. – Bár nekem elég kegyetlenül hangzik, hogy pont most, az évnek ebben a szakaszában akarsz szakítani ezzel a fiatalemberrel – folytatta.

- De miért? - kérdeztem összezavarodva. Vajon Grandmère titokban éjszakánként a *Casablancát* vagy a *Elfújta a szelet* nézi mostanában? Azelőtt egyetlen pillanatra sem indította meg semmiféle ünnepi hangulat...- Mert karácsony van?

- Ugyan! – mondta végtelen megvetéssel Grandmère (megvetése nekem szólt: ugyna hogy is képzelhetem, hogy őt bármiféle megváltó születésnapja megindítja?) – A vizsgáid miatt! Ha tényleg olyan jólelkű akarsz lenni, akkor

igazán várhatnál a vizsgák végéig azzal, hogy összetöröd annak a gyerekek a szívét.

Azt hittem, mindenre felkészültem, és minden érvét tudom, hogy miért ne szakítsak Kennyvel, de erre az egyre nem számítottam. Csak álltam ott tátott szájjal. Láttam magam a három, földig érő tükörben.

- Fogalmam sincs.... folytatta Grandmére -, hogy miért nem hagyod, hogy azt higgye, viszonzod az érzelmeit, egészen a vizsgák végéig? Miért tetéznéd szegény fiú izgalmaid? Na persze tedd, amit jónak látsz. Ha jól érttem, ezt a fiút, hogy is hívják, Kennyt, nem viseli meg túlságosan a kudarc, ugye? Akkor is jól szerepel majd a vizsgán,. ha darabokra törted a szívét előző nap...

Te jó isten! Ha beledöfött volna egy villát a gyomromba, és föltekerte volna rá a beleimet, mint a spagettit, akkor se érezhettem volna rosszabbul magam...

Persze, be kell vallanom, meg is könnyebbültem egy kicsit. Mert most tényleg nem szakíthatok Kennyvel... Nem is a bioszjegyem meg a bál miatt... nem, mégsem lehet valakit pont a félévi vizsgák előtt elhagyni! Ez a világ leggyalázatosabb dolga lenne.

Pont olyasmi, mint amilyeneket Lana és a barátnői csinálnak. A görény szövegeik a lányöltözöben... amiket rendszeresen előadnak: odamennek valakihez, aki épp öltözik, és megkérdezik, mi a fenének visel melltartót, amikor látható, hogy semmi szüksége rá. Vagy kifigurázzák azért, mert az illető történetesen nem kedveli, hogy a barátja megcsókolja. Meg ilyesmik.

Szóval itt tartunk. Igazán *akarok* szakítani Kennyvel, de nem meg.

Igazán el akarom mondani Michaelnek, mi t érzek iránta, de az se meg.

Még a körömrágást sem tudom abbahagyni. Egy európai nép egy emberként fog fújolni, ha meglátják tövig rágott, véres körmeimet.

Szánalmas csödtömeg vagyok. Nem csoda, hogy ma reggel, amikor véletlenül rácsaptam Lars lábára az ajtót, Lilly kijelentette, hogy most már tényleg ideje valami terápia után néznom, mert sürgős szükségem van a tudatom és a tudatalattim összebékítésére.

TENNIVALÓK ELUTAZÁS ELŐTT:

1. Macskaeledel és alom Kövér Lulunak
2. Körömrágást abbahagyni
3. Önmegvalósítást elkezdni
4. A tudatomat és tudatalattimat összebékíteni
5. Kennyvel szakítani - de csak a félévi vizsgák vagy a téli iskolából után!

December 8., kedd, angolóra

Jól hallottam, mit hallottam? Tényleg AZT mondta Kenny Showalter neked a folyosón, vagy csak képzelődtem?

Igen. Úristen, Shameeka, mit csináljak? Még most is úgy remegek, hogy alig bírok írni! M

Hogy érted azt, hogy mit csinálj? A pasi teljesen beléd van esve, Mia! Használd ki!

Képtelenség, hogy valaki csak úgy ilyeneket ordibáljon a folyosón. Ráadásul ilyen hangosan! Szerintem az egész sulis hallotta. Szerinted tényleg mindenki hallotta?

Hát persze, hogy mindenki hallotta. Látnod kellett volna, milyen képet vágott Lilly... azt hittem rögtön leteríti az idegösszeroppanás, amiről úgyis annyit beszél!

Szerinted MINDENKI hallotta? Még a ... azok is, akik éppen a kémia laborból jöttek kifelé? Azok is hallották?

Hogy a fenébe ne hallották volna? Kenny úgy ordított, hogy még.

És nem röhögtek? Mármint azok, akik a kémiából jöttek ki! Nem röhögtek halálra magukat?

De, a legtöbben röhögtek.

Édes istenem! Mindjárt elsüllyedek!!

Kivéve Michael. Ő nem röhögött.

Tényleg NEM? KOMOLYAN? Nem versz át?

Dehogy, miért vernélek át? Különbem meg miért érdekel, mit gondol Michael Moscovitz?

Nem, nem érdekel. Egyáltalán nem. Miből gondolod, hogy érdekel?

Mondjuk abból, hogy egyfolytában erről dumálsz.

Az azért mégse járja, hogy az emberek mások nyomorán röhögjenek! Ennyi, az egész.

Miért mi a te nyomorod? Az, hogy egy pasi szerelmes beléd? A legtöbb lány nagyon odavolna, ha a pasija ekkora hangerővel vallana szerelmet a folyosón a második és a harmadik óra közti szünetben!

HÁT ÉN NEM VAGYOK!!!

Írj néhány szemléletes példamondatot a tárgyas és az alanyi igeragozás különbségének bemutatására!

Pl. A nagyapám minden délután újságot olvas.

A nagyapám minden délután a New York Timest olvasa.

December 8., kedd, biosz

A t.g. ma nem volt valami nagy élvezet. Nem mintha a biosz sokkal jobb lenne: itt kell rostokolnom Kenny mellett, még szerencse, hogy reggel óta kicsit lenyugodott.

Azt viszont nem értem, hogy olyanok, akiknek nincs is ebben a teremben órájuk, mi a fenének csődülnek ide tömegével.

Azt sem értem, hogy például Judith Gershner, akinek az ötödik órában tanulószobán kellett volna lennie, mit keres a tehetséggondozási foglalkozáson vagy ötven percen keresztül. Egyáltalán hogy jöhetett ki a tanulószobáról? Ki engedte ki?

Nem mintha bárkinek jelteni akarnám, csak úgy megjegyzem... Az iskolai rendszabályoknak ezt a totális lábbal tiprását azért mégse kéne bevezetni! Ha Lilly mégis keresztülviszi ezt a tüntetésdolgót, amihez nagy erővel gyűjti a támogatást, akkor a panaszlistájára igazán fölvehetné azt, hogy egyes tanároknak kedvenceik vannak, akikkel kivételeznek. Komolyan, azért, mert valaki képes klónozni pár muslicát, még nem biztos, hogy muszáj szabadon föl-alá grasszálnia az iskolában, ahol neki tetszik!

Mindenesetre, amikor én bementem, már ott volt, és semmi kétség: Judith Gershner tök bele van esve Michaelbe. Nem tudom, Michael viszonzza-e a dolgot, viszont Judithon testszínű nejlonharisnya volt a szokásos fekete pamutharisnya helyett. Ebből *világosan* látszik, hogy van valami a levegőben. Senki nem vesz föl *csak úgy* testszínű nejlonharisnyát!

Állítólag a Komputer klub standját és bemutatóit tervezik a téli karneválra, de szerintem ez még nem ok arra, hogy Judith átkarolja Michael székének támláját... Michael azelőtt mindig segített megírni a matekleckémet a t. g.-n,

most viszont nem tud segíteni, mert Judith teljesen rá telepszik. Pedig én azt hittem, hogy dühíti, ha macerálják. Ezen kívül fogalmam sincs, hogy Judithnak mi köze a magán beszélgetéseimhez. Alig ismerjük egymást!

Ez azonban nem gátolta meg abban, hogy kinyilvánítsa, mennyire sajnálja szegény Kennyt! De nem ám! Ez akkor történt, amikor Lilly hivatalosan is bocsánatot kért tőlem, amiért nem hitte el, amit Kenny vasárnap esti telefonjáról mondtam. A harmadik emeleti folyosón Kennynek ma kitörő szenvedélyének kinyilvánításával sikerült az összes kételyt eloszlatnia...

- Szegénykém - mondta Judith. - Hallottam, mit mondtok neked a folyosón. A kémia laborban voltam. Hogy is mondta? "Nem baj, ha nem szeretsz viszont, Mía, én akkor is örökre szeretlek!" Valami ilyesmi?

Nem szóltam egy mukkot se. Leginkább azért, mert erőteljesen koncentráltam, és megpróbáltam elképzelni, milyen volna Judith Gershner a homloka közepéből kimeredő ceruzával.

- Azért ez olyan helyes - mondta Judith. - Ha jobban belegondolsz, tényleg! Szerintem a pasi nagyon beléd van zúgva!

Na hát pont ez a baj. Mindenki azt mondja, milyen helyes meg aranyos, amit Kenny mondott, meg minden. Senki sem érti, hogy cseppet sem volt aranyos. Egy cseppet se! Sőt! Rémmegalázó volt. Szerintem életemben nem égtem még ekkorát. Ezt elég jól meg tudom ítélni, mert már éppen elég sokat égtem eddigi életemben, különösen amióta ez a hercegnősi elkezdődött.

Az az érzésem, tők egyedül vagyok az iskolában, aki úgy gondolja, hogy egyáltalán nem volt rendben, amit Kenny mondott.

- Ő aztán nem bújik el a saját érzelmei elől! - Még Lilly is Kenny pártját fogta az ügyben. - Nem úgy, mint *egyesekek*...!

Meg kell mondanom, hogy ettől mindig bedühödök, mert az az igazság, hogy amióta naplót írok, egyáltalán nem bújok el az érzelmeim elől. Általában nagyon pontosan tudom, mit érzek. A baj csak az, hogy nem mondhatom el senkinek. Nem is tudom, ki lepődött meg a legjobban, amikor Michael védelmébe vett a húga ellenében, Lilly, Judith Gershner vagy én.

- Azért mert Mía nem kürtöli tele a harmadik emeleti folyosót az érzelmeivel, az még nem jelenti azt, hogy elbújik előlünk - mondta Michael.

Hogyan csinálja ezt? Hogy csinálja, hogy ilyen tökéletes pontossággal fogalmazza meg, amit érzek, de amit én nem tudok megfogalmazni? Hát ez az, pontosan ez az, amiért imádom. Nem lehet nem szeretni!

-Így van! - mondtam diadalmasan Lillynek.

- Hát azért akkor is válaszolhattál volna neki valamit! - Lilly mindig felháborodik, amikor Michael a védelmébe vesz, különösen akkor, amikor ő pontosan az érzelmeim őszinteségében kételkedik. - Ehelyett egyszerűen otthagytad faképnél!

- Miért, mégis mit kellett volna válaszolnom neki? - vágta vissza, de sajnós, ez meggondolatlanság volt.

- Hát mondjuk azt, hogy te is szereted őt! Na? – felelte Lilly.

MIÉRT?! Könyörgöm, MIÉRT? Miért vagyok én olyan szerencsétlen, hogy a legjobb barátnőm képtelen felfogni, hogy vannak olyan dolgok, amiket az ember egyszerűen NEM MOND MINDENKI ELŐTT, AZ EGÉSZ TEHETSÉGGONDOZÁSI CSOPORT, ÉS LEGFŐKÉPPEN A BÁTYJA ELŐTT?!! Az a baj, hogy Lilly még soha életében nem volt zavarban semmitől. Egyszerűen hiányzik ez az élmény az életéből és ez a szó a szótárából.

- Figyelj! - kezdtem, és az arcom égni kezdett. Nem hazudhattam. Hogy is hazudhattam volna, most, hogy már tudom, hogy elárul az orrcimpám?! Na jó, lehet, hogy Lilly ezt még nem tudja, de csak idő kérdése és kideríti.

- Én igazán, de igazán értékelem Kenny társaságát - kezdtem óvatosan. - De a szerelem... szóval a *szerelem*... az nagyon nagy szó. Én nem... mármint nem igazán...

Szánalmasan elhallgattam, mert mindenki, az egész terem, és legfőképpen Michael engem figyelt.

- Aha! - vágta rá Lilly összehúzott szemmel. - Félsz az elkötelezettségtől!

- Nem félek! - tiltakoztam. - Csak...

De Lilly sötét szemében már ott csillogott a várakozás. Ugrásra készen állt, hogy analizáljon engem. Sajnos ez az egyik kedvenc hobbija.

- Vizsgáljuk meg a helyzetet! - mondta. - Szóval, itt ez a pasi, aki arról ordítózik a folyosón, hogy mennyire szerelmes beléd, te meg csak nézel rá rémülten, mint a patkány a metrósínek között. Szerinted ez mit jelent?

- Az eszedbe se *jut*, hogy esetleg azért nem mondtam neki, hogy én is szeretem, mert... mert...

Majdnem kimondtam. Tényleg, majdnem. Majdnem kimondtam, hogy nem vagyok szerelmes Kennybe. De mégse lehetett. Mert ha kimondom, úgymint visszajut Kennyhez, és az rosszabb, mint ha szakítanék vele. Képtelenség.

Így csak ennyit mondtam: - Lilly, pontosan tudod, hogy nem félek semmiféle elkötelezettségtől! Van egy csomó .fiú, aki...

- Na ne, igazán? - Lilly még a szokásosnál is jobban élvezte a helyzetet. Teljesen olyan volt, mintha közönség előtt játszott volna. Igazából játszott is. És mi voltunk a közönség: a bátyja és a barátnője. - Akkor mondj egyet!

- Egy mit?

- Mondj egy fiút, akiről el tudod képzelni, hogy örök társad lesz.

- Mit akarsz, írjak egy listát? - kérdeztem.

- Jó, írj egy listát!

Ezért aztán a következő listát állítottam össze:

KIHEZ KÖTNÉM AZ ÉLETEM ÖRÖKRE? MIA THERMOPOLIS TÍZES LISTÁJA:

1. Toby Maguire a *Pókemberből*
2. Russel Crowe, mint gladiátor
3. Will Smith
4. Tarzan a rajzfilmből
5. A Szörnyeteg a *Szépség és a szörnyetegből*
6. A katona a *Mulanból*
7. Az a pasi, akit Brendan Fraser játszott a *Múmiában*.
8. Mulder ügynök
9. A hegylakó
10. Justin Baxendale

Persze nem volt jó a lista. Lilly fogta és betűről betűre kianalizálta: szerinte az derült ki belőle, hogy a fele rajzfilmfigura, az egyik egy katona, a másik egy mesebeli szörnyeteg, a harmadik egy hiányzó láncszem az ember és az állatok között...

Valójában Will Smithen és Justin Baxendale-en kívül – ő az a jóképű végzős, aki a Trinityből jött át, és az Albert Einstein Gimnázium lányainak, többsége már belé van esve-, szóval rajtuk kívül a listám minden szereplője fiktív alak. Magától értetődik, hogy már az is jelez valamit, hogy egy olyan pasit sem tudtam felsorolni, akivel egyáltalán valami esélyem lenne összejönni... mondjuk például, hogy három dimenziós.

Még véletlenül sem azt jelzi persze, hogy az, akit szeretek, pont ott ült a teremben, pont az új barátnője mellett!! Őt tehát nem vehettem fel a listára. Nem, erre nem gondolt senki. Kizárólag arra, hogy a valóságban elérhető, kézzelfogható hímneműek listája csakis a férfikkal kapcsolatos irreális vágyaimat jelzi, és újabb bizonyíték az elkötelezettségi képtelenségemre. .

Lilly azt mondja, ha nem szállítom le a vágyaimat a valóság rögzös talajára, örökre boldogtalan szerelmi életre kárhoztatom magam. Mintha a történetek alapján bármi másra is számíthatnék! Kenny idecsúsztatott nekem egy levelet:

Mia! Bocsánatot kérek azért, ami a folyosón történt. Most már fe/fogtam, hogy nagyon kínos volt neked. Sajnos néha kimegy a fejből, hogy a hercegnőség ellenére elég visszahúzódo vagy. Ígérem, hogy soha többé nem csinállok ilyesmit! Jóvátehetem azzal, hogy elviszlek ebédelni csütörtökön a Big Wonghoz?

Kenny

Naná, hogy igent mondtam. Nem csak azért, mert borzasztóan szeretem a

Big Wong-féle párolt zöldséges gombócot, és nem is azért, mert nem akarom, hogy azt mondják rólam, félek az érzelmektől és az elkötelezettségtől. Még csak nem is azért mondtam igen, mert gyanítom, hogy a zöldséges gombóc és a forró tea hatására Kenny végre meghív majd a téli iskolábalba.

Igenis azért mondtam igent, mert valóban nagyon szeretem Kennyt és nem akartam az érzéseit megbántani.

És ezt akkor is így érezném, ha nem volnék hercegnő és nem kéne mindig mintaszerűen viselkednem.

HÁZI FELADAT:

Matek: Ismétlő gyakorlatok a 4-7. fejezetek végén

Angol: Házi dolgozat

Társ. ism: Ismétlő kérdések a 5-9. fejezetek végén

T.G.: semmi

Francia: Ismétlő kérdések a 4-6. fejezetek végén

Biosz: Ismétlő kérdések a 6-8. fejezetek végén

December 8., kedd, délután négy óra, a limuzinban a Hotel Plaza felé

A következő beszélgetés köztem és Mr. Gianini között zajlott le a matekkorrepetálás után:

Mr. G.: Mondd csak, Mia minden rendben van?

Én (meglepetten): Persze. Miért, ne lenne?

Mr. G.: Hát csak azért gondoltam, hogy valami nincs rendben, mert a múltkor már olyan szépen megértetted a műveletek sorrendjét és a zárójelfelbontást, de a mai röpdolgozatban mind az öt példát elszúrtad.

Én: Hát... mindenféle más járt a fejemben.

Mr. G.: A genoviai utazás?

Én: Hát... az is, meg mindenféle...

Mr. G.: Ha szeretnél beszélgetni ezekről a... öö, mindenféléről, szóval én szívesen... Meg anyád is. Tudom, talán úgy tűnik, hogy teljesen lefoglal minket a bébi érkezése, de hidd el, azért te vagy nekünk a legfontosabb. Ugye tudod?

Én (rémülten): Persze. De nincsen semmi baj... Tényleg!

Hál' istennek Mr. Gianini nem tud az orrcimpa-tesztről. És különben is mi

mást mondhattam volna? Mr. Gianini, a pasim totál flúgos, de nem szakíthatok vele a félévi vizsga miatt, amúgy meg a legjobb barátnőm bátyjába vagyok szerelmes! Ezt?

Erősen kétlem, hogy ezekről bármi értelmeset vagy hasznosat tudna mondani...

December 8., kedd, este hét óra

Ezt nem hiszem el. Még el sem kezdődött a *Hawaii Baywatch*, és én már itthon vagyok. Ez hónapok óta nem fordult elő. Valami nincs rendben Grandmére-rel. Pedig a mai órán egész normálisnak látszott. Mármint magához képest. Igaz, folyton a szavamba vágott, amikor a genoviai állampolgári hűségeskü szövegét mondtam (meg kell tanulnom kívülről, mert ha iskolákat látogatok Genoviában, nem éghetek egy csapat pisis hatéves előtt azzal, hogy nem tudom az esküt). Azt kérdezgette, mire jutottam Kennyvel kapcsolatban.

Elég vicces, hogy így érdeklődik a magánéletem iránt, amit azelőtt sose tett. Vagy nemigen.

Aztán azt nyomatta, mennyire ötletes volt Kennytől, hogy azokat a névtelen leveleket küldözgette nekem októberben, amikről azt hittem (vagyis inkább reménykedtem benne), hogy Michael írta őket.

Hát ez jó. - És mi volt ebben *annyira* ötletes?

- Úgy tudom, azóta vagy a barátnője, nemde? – felelte erre Grandmére.

Ez eddig még eszembe se jutott, de végül is igaza van...

A lényeg, hogy a mama annyira meglepődött, hogy ilyen korán hazaértem, hogy felajánlotta, válasszam ki én, milyen kaját rendeljünk. Pizza Margheritát kértem, és nagylelkűen hagytam, hogy rigatoni bologneset válasszon, bár a szószhoz használt hús nyilván merő egy nitrát, ami súlyosan károsítja a fejlődő magzatot. Mindegy, ez akkor is elég különleges alkalom volt, hogy hazaértem vacsorára. Még Mr. Gianininek is kedve támadt kirúgni a hámból, ezért valami porcini gombás ízét rendelt.

Tök jó, hogy ilyen korán hazaértem, mert elképesztő mennyiségű tanulnivalóm van, ráadásul el kéne kezdenem a házi dolgot is, aztán még ki kell találnom, kinek mit vegyek karácsonyra és hanukkára, na meg át kéne ismételni az üdvözlőbeszédet, amit Genovia népének kell mondanom a nemzeti (na jó, genoviai) televízióban, mint jövőendő uralkodójuk..

Hát akkor jobb, ha neki is veselkedem...

December 8., kedd, este fél nyolc

Hát tartottam egy kis szünetet a tanulásban és észrevettem valamit. Az ember *rengeteget* tanulhat a *Baywatch-ból*.

Nem vicc!

Össze is állítottam egy listát:

TÍZ HASZNOS DOLOG

AMIT A *BAYWATCHBÓL* TANULTAM:

1. Ha az ember deréktól lefelé megbénul, elég, ha azt látja, hogy egy gyilkos megtámad egy gyereket, és abban a pillanatban felugrik és megmenti.
2. Ha az ember bulimiában szenved, azt nagy valószínűséggel az okozza, mert egyszerre két férfi szerelmes belé. Mi sem egyszerűbb: mindkettőnek azt kell mondani", hogy legyünk csak barátok, és a bulimiát máris mintha elfűjték volna.
3. A tengerparti strandhoz közel mindig nagyon egyszerű parkolni.
4. A férfi életmentők mindig inget vagy pólót húznak, ha kimennek a strandról. A nőknek nem kell ilyesmivel törődniük.
5. Ha egy gyönyörű, ám gondterhelt lánnyal találkozunk, az valószínűleg gyémántcempész vagy tudathasadásos személyiségzavarban szenved. Semmiképp se fogadjuk el a vacsorameghívását.
6. Dick van Patten ugyan idős ember, mégis szinte lehetetlen ökölharcban legyőzni.

7. Ha többen rejtélyes körülmények között hi_fő, pben r,eÜ,élyes 'körülmények között halnak meg a víz alatt, az bizonyára azért van, mert egy óriás elektromos rája szökött meg a közeli akváriumból.
8. A csecsemőjük elhagyását fontolgató leányanyák nyugodtan hagyják a babát a strandon. Nagy esély van rá, hogy egy csinos életmentő észreveszi, hazaviszi, örökbe fogadja, és sajátjaként felneveli.
9. A cápákat egész könnyű lehagyni úszásban.
10. A vadon élő fókák bájosak és könnyen idomíthatók háziállattá.

December 8., este fél kilenc

Kaptam egy e-mailt Lillytől. De nem én egyedül. Valahogy kitalálta, hogyan kell kör e-mailt küldeni és minden egyes iskolatársunknak küldött.

Egyébként nem értem, miért csodálkozom ezen. Végül is Lilly *zseni*. Bár most az az érzésem, hogy a túl sok tanulástól agylágyulást kapott, mert ilyeneket írt:

MINDEN ALBERT EINSTEINES DIÁK FIGYELMÉBE!

Ki vagy bukva a sok vizsgától, felmérőtől és házi dolgozattól? Ne térd szó nélkül, hogy a zsarnoki iskolavezetés túlterheljen! Holnapra csendes demonstrációt szervezünk. Pontban tíz órakor csatlakozz a többi diákhoz, mutassuk meg a tanároknak, mi a véleményünk a merev vizsgaszabályokról, a tanári önkényről, és arról, hogy egyetlen nap áll rendelkezésünkre a felkészüléshez. Tegyük le a tollat, tegyük le a könyvet, füzetet, és gyülekezzünk a keleti 75. utcán a Madison és a Park Avenue között (használjátok a főbb hivatali helyiségek melletti kijáratot, ha lehet)! Mutassuk meg Gupta igazgatónőnek és az igazgatóságnak! Hallassuk a hangunkat!

Száz százalék, hogy nem tüntethetek holnap tízkor. Az pont a matekóra kellős közepe. Szegény Mr. Gianini rettenetesen megbántódna, ha mind fölállnánk, és egyszerően kivonulnánk.

De ha megmondom, hogy nem veszek részt, akkor Lilly fog vérig sértődni.

De ha mégis részt *veszek*, a papa megnyuvaszt. A mamáról nem is beszélve. Különben is, ezért mindannyiunkat kitilthatnak a suliból. Vagy elüthet bennünket egy teherautó. Abban a napszakban rengeteg teherautó jár a 75. utca környékén.. .

Miért? Miért pont nekem egy szociopata a legjobb barátnóm? Micsoda igazságtalanság ez?!

December 8., kedd, este háromnegyed kilenc

A következő e-mailt kaptam Michaeltől:

FEJTÖRŐ : Te is megkaptad azt a gyógyos kör-e-mail t a húgomtól?

Nyomban válaszoltam neki:

KÁLULU: Meg.

FEJTÖRŐ: Remélem te nem mész erre a hülyeségre?

KÁLULU: Háát... Tudod, hogy végig sértődne, ha nem megyek...

FEJTÖRŐ: Nem kell folyton a parancsaira hallgatnod, Mia! Minek hagyod magad ugráltatni?Máskor is előfordult, hogy ellenszegültél neki ! Most *miért* nem?

Mert épp elég bajom van enélkül is, itt vannak mindjárt a vizsgák... meg a genoviai utazásom... ja, és az az apróság, hogy beléd vagyok szerelmes... ehhez már igazán nem hiányzik egy jó nagy veszekedés a legjobb barátnőmmel!

Na jó, ezt nem írtam le.

KÁLULU: Úgy tapasztaltam, hogy a húgodnál általában a legkisebb ellenállás a legbizosabb!

FEJTÖRŐ: Hát én akkor sem megyek. Mármint tüntetni.

KÁLULU: De neked más! Te a bátyja vagy. Nektek muszáj szóba állnotok egymással, Mégiscsak egy fedél alatt éltek.

FEJTÖRŐ: Már nem sokáig. Hál' istennek.

Ó jaj. Nemsokára egyetemre megy. De szerencsére nem messze. Csak pár utcányira innét.

KÁLULU: Tudom, tudom. Hallottam, hogy fölvettek a Columbiára felvételi vizsga nélkül. Még nem is gratuláltam. Öö, gratulálok.

FEJTÖRŐ: Kösz.

KÁLULU: Biztos jó érzés, hogy legalább egy valakit ismersz ott: Mármint Judith Gershner.

FEJTÖRŐ: Aha. Figyelj, New Yorkban leszel még a téli karnevál alatt? Ugye itt leszel? Vagy már 18. előtt elutazol Genoviába?

Csak arra tudtam gondolni, hogy vajon miért kérdezi ezt? Csak nem akar meghívni engem az iskolabálra? Biztos tudja, hogy Kennyvel megyek. Persze akkor, ha Kenny végre rászánja magát, hogy meghívjon. És különben is, Michael sajnós foglalt. Vagy nem Judithtal megy a bálba? Hanem? Lehet hogy...?

KÁLULU: Csak 19-én utazom Genoviába.

FEJTÖRŐ: Remek! Mert muszáj eljőnnöd a Komputer klub standjára a karneválon és megnézned ezt a programot amit csinálunk. Szerintem tetszeni fog.

Tudhattam volna. Michael nem hívogat engem semmiféle bálba. Soha a bűdös életben. Tudhattam volna, hogy csak valami hülye komputerprogramot akar mutogatni. Kit érdekel? Nyilván hülye katonák ugranak elő mindenhol, akiket le kell lőnöm. Tuti, hogy Judith ötlete volt.

Van valami fogalmad arról, min megyek keresztül? Van arról fogalmad, hogy az egyetlen ember, akivel el tudnám képzelni az életem, az TE VAGY?! Még most sem tudod?! Legszívesebben ezt írtam volna.

De ehelyett ezt írtam:

KÁLULU: Alig várom már. Na figyu, *mennem* kell. Szia.

Néha úgy bírom utálni magam.

December 9., szerda, éjjel három óra

Ez hihetetlen. Grandmère egy megjegyzése nem hagy aludni.

Nem vicc. Aludtam, mint a kő, na jó, úgy aludtam, ahogy az ember egy tizenhárom kilós macskával a hasán aludni tud, amikor egyszercsak tők fölébredtem, mert hirtelen átvillant ez a mondat az agyamon:

- Úgy tudom, azóta vagy a barátnője, nemde?

Ezt mondta Grandmère, amikor megkérdeztem, mi abban olyan ötletes, hogy Kenny névtelen szerelmes levelet küldözgetett nekem.

Tényleg, mi is?

Grandmère-nek IGAZA VAN!

Elég vadul hangzik, hogy Grandmère-nek egyáltalán bármiben igaza lehet, de azt hiszem, mégis így van. Kenny névtelen levelei igenis megtették a hatásukat. Szóval... hát tényleg a BARÁTNŐJE lettem.

Hát akkor mi tart vissza attól, hogy én is névtelen szerelmes levelet írjak annak a fiúnak, akit tényleg szeretek? Na mi? Talán az, hogy én már járok valakivel és az illető is jár valaki mással.

Ebben a tervben látok némi fantáziát. Persze még ki kell dolgozni részletesen. Mindegy, kétségbeesett tettek kétségbeesett időkre sarkallnak. Vagy fordítva? Ehhez már túl álmos vagyok...

December 9., szerda, osztályterem

Hát, egész éjjel fent voltam és törtem a fejem, de most, azt hiszem, megvan! Nemcsak kitaláltam, de hála Tina Hakim Babának, már meg is valósítottam a tervemet, amely immár a maga útján halad, én pedig nyugodtan hátradőlhetek. Nem is kellett hozzá mást tennem, mint reggel, még sulis előtt beugranom Ho büfé és csemegeüzletébe.

Igazság szerint nem találtam pont megfelelőt. Olyan képeslapot szerettem volna, amelyik széthajtható és a belseje üres, a kép pedig se nem primitív, se nem bonyolult, mégse túl szexi. Ho képeslap választéka elég szűkös, úgyhogy egyedül a csokiba mártott gyümölcsök jöhettek szóba (azon kívül, amelyiken gombolyaggal játszó kiscicák voltak). Igyekeztem olyan gyümölcsöt választani, amelyik nem valami fallikus szimbólum, de még a csokiba mártott eper képe is... hát, szexisebb, mint amit szerettem volna. Nem is tudom, mi olyan kétértelmű egy csokiba mártott gyümölcsön, de mikor Tina meglátta, ő is felhördült.

Ennek ellenére irtó rendesen segített kinyomtatni a versemet a lapra, hogy Michael fel ne ismerje a kézírásomat. Sőt még a vers is tetszett neki, amit hajnali ötkor költöttem:

*Piros a rózsza,
Az ibolya kék,
Nem veszed észre:*

A szívem tiéd.

Talán nem életem főműve, de sajnos csak ennyi telt tőlem kábé három óra alvás után. Kicsit haboztam, hogy az utolsó sor nem túl erős-e. Már majdnem nekifogtam átírni, de nem nagyon boldogultam. De mi lesz, ha azt hiszi, hogy valami dilis zaklatja?

Tina viszont azt mondta, hogy *A szívem tiéd* tökéletes.

- Miért nem ez az igazság? – kérdezte.

Végül beleegyeztem, hogy így maradjon mert úgyis névtelen, tehát bátran leírhatom féltve őrzött titkomat.

Tesióra előtt, amikor öltözni megyünk, Tina majd becsúsztatja a lapot Michael szekrényébe.

Nem is hiszem, hogy ilyen mélyre süllyedtem. De a papa szerint, aki mer, az nyer...

December 9., szerda, később

Lars szerint a világon semmit nem kockáztatok, egy: mert nem írtam alá a lapot, kettő mert számítógéppel írtam. Azért avattam be ebbe az egész históriába, mert megmagyarázom, miért térünk be Ho üzletébe sulis előtt, negyed kilenckor. Még a lapot is segített kiválasztani, de azért örülnék, ha ennél jobban már nem folyna bele a dologba... nagyon értékelem a segítségét, de azért mégiscsak egy pasi...

Ráadásul legalább négy házasságon van már túl, tehát a romantikáról szerintem gőze sincs.

Különben mostanra már azt is tudhatná, hogy az osztályban óra alatt nem lehet dumálni.

December 9., szerda, matekóra fél tíz

Becsöngetés előtt összefutottam Lillyvel a folyosón. - NE FELEJTSD EL! TÍZKOR!! NE HAGYJ CSERBEN!!! - súgta a fülembé.

Pedig az az igazság, hogy teljesen elfelejtkeztem a dolgról. Mármint erről a hülye tüntetésről!

Szegény Mr. Gianini, csak áll ott a tábla előtt, magyarázza az ötödik

fejezetet és nem sejt semmit. Ő igazán nem tehet róla, hogy Mrs. Spears nem értékelté Lilly félévi dolgozatának témáját. Nem értem, Lilly hogy büntetheti önkényesen az összes tanárt olyasvalamiért, amit csak egyikőjük csinált? Úristen, már fél tíz múlt öt perccel. Mit csináljak?

December 9., szerda, matekóra, háromnegyed tíz

Lana hátrahajolt hozzám és a fülembé sziszegte: - Te is mész tüntetni a kövér barátnőddel?

Ez felháborító! Csak egy ilyen elbaltázott kultúrában fordulhat elő, mint amilyen a mienk, hogy Lillyt kövérnek bélyegzik. Ez azért van, mert a média Christina Aguilera-t és a hozzá hasonlókat állítja élénk szépségi ideálnak, holott ezek a csajok nyilvánvalóan alultápláltságban szenvednek (csak nem skorbut?!). Különbösen is, Lilly nem kövér. Legfeljebb bumfordi, mint egy kiskutya.

Utálok itt lenni.

December 9., szerda, matekóra háromnegyed tíz után öt perccel

Még tíz perc a tüntetés kezdetéig. Nem bírom. Muszáj kimennem.

December 9., szerda, matekóra tíz előtt tíz perccel

Na. Most itt állok a folyosón a tűzjelző mellett, a második emeleti ivókútnál. Mr. Gianini kiengedett. Mondtam, hogy ki kell mennem vécére.

Természetesen Lars is jött velem. Irtó jó volna, ha abbahagyná a vigyorgást. Nyilván képtelen felfogni a helyzet komolyságát. Ráadásul Justin Baxendale is pont most jött erre és elég furcsán nézett ránk.

Hát, igazság szerint elég hülyén nézhetek ki itt a folyosón ácsorogva, kezemben a naplómmal, sarkamban a testőrömmel, akire időnként rájön a röhögőgörcs... Na jó, azért még nem kéne *így* nézni!

Ráadásul Justin Baxendale szempillái irtó hosszúak és feketék, amitől a tekintete is olyan sötét és izgalmas lesz...

TE JÓ ÉG! NEM LEHET IGAZ, HOGY ITT, AZ ÉLETVESZÉLY

KELLŐS KÖZEPÉN JUSTIN BAXENDALE SZEMPILLÁIRÓL IRKÁLOK!

Pedig iszonyatos csapdában vergődöm: Ha nem megyek tüntetni Lillyvel, elveszítem a legjobb barátomat. Ha viszont megyek tüntetni a többiekkel, akkor tők lejáratom a mostohaapámat.

Úgyhogy tényleg csak egyetlen választásom van.

Lars följánlotta, hogy majd ő intézkedik helyettem. De nem engedem. Nem hagyhatom, hogy elvigye a balhét helyettem, ha lebukunk. Én vagyok a hercegnő, enyém a felelősség.

Azt mondtam neki, álljon ugrásra készen. Most az egyszer kivételesen jól jön, hogy ilyen magas vagyok: hosszúak a lépteim is.

Na, gyerünk!

December 9., szerda, tíz óra, keleti 75. utca, az épületállványozás alatt

Nem értem, miért őrzöng. Na jó, persze ha mindenki elhagyja az épületet tűzriadó miatt, az nem ugyanaz, mintha mindenki kivonul tiltakozni egyes tanárok autoriter tanítási módszerei miatt.

A végeredmény persze ugyanaz: mindenki az utcán álldogál az esőben, senkin nincs kabát, mert a tanárok nem engedtek minket megállni a szekréyeknél attól való félelmükben, hogy mindannyian a lángok martaléka leszünk. Cserébe most mindannyiunkat a kihülés és ennek következtében a szívmegeállás veszélye fenyeget!

Vajon ezt akarta?

Úgy tűnik nem. Így se jó neki.

- Valaki besúgta, mit tervezünk! – rikácsolta Lilly. – Valaki megmondta Guptának! Miért pont most tartanának tűzrendészeti gyakorlatot, pontosan a tüntetéssel egy időben? Én mondtam neked, hogy ezek a hivatalnokok semmitől sem riadnak vissza, hogy elfojtsák a tiltakozásunkat! Semmitől! Arra kényszerítenek, hogy itt álljunk a jeges esőben, mert azt remélik, hogy így legyengül az immunrendszerünk és nem lesz erőnk szembeszállni velük! Hát

én, hát én azért se fogok megfázni! Azért se hajlok meg a kicsinyes erőfitogtatásuk előtt!

Javasoltam Lillynek, hogy félévi házi dolgozatát írja a szüfrazsettekről, akiknek hozzájuk hasonlóan rengeteg méltánytalanságot kellett elviselniük az egyenlő jogokért folytatott küzdelmeik során.

Erre meg azt mondta, ne legyek már ilyen megalkuvó!

Istenem, de nehéz egy zseni legjobb barátnőjének lenni!

December 9., szerda, tehetséggondozási program

Fogalmam sincs, megkapta-e Michael a lapot vagy sem!!!

Ami még rosszabb, Judith Gershnert már megint itt eszi a fene. Miért nem marad a saját osztályában?!! Minek lóg folyton nálunk? Irtó jól megvoltunk nélküle.

Az életem egy csődtömeg.

Arra gondoltam, átmegyek a tanáriba és kérdezek Mrs. Hilltől valamit, mondjuk, hogy miért szedette le a gondokkal a szertár ajtaját, miért nem zárhatjuk be többé Boriszt, és akkor talán visszajön a terembe és ÉSZREVESZI, hogy van valaki az osztályban, akinek SEMMI keresnivalója ott.

De nem bírtam megtenni, Michael miatt, mert... hát Michael biztos ÖRÜL, ha Judith itt van, máskülönben elküldené.

VAGY NEM?!

Most, hogy Michael annyira elfoglalt és folyvást pont Judith Gersnerrel dugja össze a fejét, kénytelen vagyok magam megbirkózni az egész matek ismétléssel.

De nem baj. Sőt, tök rendben van. Tök jól tudok egyedül tanulni. Szóval:

A, B, C = egy teljes halmaz diszjunkt elemekre történő felbontásával

Az U nem üres részhalmazok együttese, amelyek páronként diszjunkt halmazok, és amelyek uniója egyenlő U teljes halmazzal.

Na. Tök világos. Hol itt a gond? Nincs is szükségem Michael segítségére. Frászt! Abszolút ász vagyok a nem üres halmazokban!

Tök ász...

*Ó, Michael,
Szívem összetörted, felbontottad
Diszjunkt halmazokra.*

*Miért nem érted,
hogy sorsom a sorsod?
Legyünk hát teljes halmazok!*

*Miért tetted?
Lelkemet üres
Részhalmazzá üritetted!*

*Lehetetlen, nem hiszem,
hogy szerelmünk csak két,
páronként diszjunkt elem!*

*Lásd be, ó,
te meg én
halmaz a halmazzal
U, mint unió!*

December 9., szerda, franciaóra

Rájöttem valamire. Arra, hogy ha ez a dolog bejön, mármint ha sikerül leválasztanom Michaelt Judith Gershneről, és ha sikerül szakítanom Kennyvel, és végül oda jutok... hát szóval, romantikus kapcsolatba kerülök Lilly bátyjával... hát akkor nem tudom, mihez kezdjek.

De komolyan.

Vegyük például a csókolózást! Életemben összesen egyvalakivel csókolóztam eddig, és az Kenny volt. És nem is hiszem, hogy amit Kenny meg én csináltunk, az tényleg kimerítette volna a csókolózás teljes repertoárját, mert egyáltalán nem volt olyan nagy szám, mint ahogy az a tévéből meg a filmekből látszik.

Ez nagyon zavarba ejtő dolog, és arra enged következtetni, hogy alig tudok valamit a csókolózásról.

Az az érzésem, hogy ha bármikor csókolózni szándékozom valakivel, akkor jobb lesz előtte valakitől tanácsot kérnem. Lehetőleg valami szakértőtől.

Tina Hakim Babától például. Lehet, hogy nem sminkelheti magát az iskolában, viszont már alapos tapasztalatra tett szert a csókolózás terén Dave Farouq El-Abbarral – aki a Trinitybe jár -, mivel már három hónapja együtt

járnak. Tina azt állítja, hogy élvezi is a dolgot, ezért őt tekintem a téma szakértőjének.

Elmélyült tudományos kutatásom eredményét ezennel közzéteszem:

Tina, muszáj megtudnom pár dolgot a csókolózásról!! Válaszolnál néhány kérdésemre? DE RÉSZLETESEN!!!

Ja, és NE mutasd meg ezt a levelet senkinek!!! NE VESZÍTSD EL!!!

1. Ha csókolózom egy fiúval, rájön-e, hogy tapasztalatlan vagyok? Hogyan csókolózik az, aki tapasztalatlan? (Azért hogy ezt elkerüljem!)

Mia! Hidd el, életed nagy pillanata előtt állsz! A srác talán érzi a belőled áradó idegességet vagy zavart, de hát mindenki ideges, amikor egy új partnerrel! Ez természetes! A csókolózásba könnyű belejönni, hidd el nekem! Aki tapasztalatlan, talán túl hamar elhúzódik a másiktól, talán, mert ideges vagy akármi. De ez is tök normális. Először csókolózni valakivel elég furá. De annak is KELL lennie! Ez a poén az egészben!

2. Létezik olyan, hogy valaki nagy szuper a csókolózásban? És ha igen, mit kell tudnia? (Hogyan tudjam, mit gyakoroljak!)

Persze, hogy létezik! Aki jól csókolózik, az mindig gyengéd és finom, türelmes és sosem követelődző.

3. Mennyire kell rászorítanom a számat a szájára? Szóval érted, csak szorítsam, vagy legyen határozott, mint egy kézfogásnál? Vagy csak egyszerűen álljak és hagyjam, hogy ő csinálja?

Ha gyengéd csókot akarsz, lágyat, finomat, akkor ne nagyon szorítsd rá a szájára a szádat (ugyanaz a helyzet, ha fogszabályzója van, mert akkor nem szabad fájdalmat okoznod)! Ha túl „nyomulósan” csókolod meg (nagyon rászorítod a szádat az övére), még azt gondolja, hogy majd elepedsz érte, vagy tovább akarsz menni annál, mint ahogy igazából akarsz...

Szó sem lehet arról, hogy csak állj ott, és hagyd, hogy ő csinálja: csókold vissza! De mindig úgy csókold meg, ahogyan te szeretnéd, hogy ő csókoljon. A pasik így tanulnak! Ha nem mutatjuk meg, hogyan csinálják, sose jutnak semmire!

4. Honnan tudhatom, mikor kell abbahagyni?

Hagyd abba, amikor ő, vagy amikor úgy érzed, elég, és nem akarsz folytatni. Egyszerűen és gyengéden csináld (hogy ne hervaszd nagyon le), simán húzd hátra a fejedet, vagy ha úgy érzed, eljött a pillanat, a csók menjen át ölelésbe, és kész.

5. Akkor is gusztustalan a dolog, ha szerelmes vagy?!!

Jaj, dehogy! A csókolózás sosem gusztustalan!

Na jó rendben, talán Kennyvel az... szerintem sokkal jobb olyannal csókolózni, akit szeretsz!

Persze az az igazság, hogy akkor is lehet gusztustalan, ha szerelmes vagy belé... Egyszer Dave megnyalta az államot, én meg azonnal ellöktem! Fújjj! De azt hiszem, csak véletlen volt (mármint hogy megnyalta az államot).

6. Ha ő is szerelmes beléd, akkor számít, hogy rosszul csinálod? (Magyarázd el, milyen, ha valaki rosszul csókolózik! Lásd fent!)

Ha a pasi szerelmes beléd, akkor nem érdekl, hogy jól vagy rosszul csókolózol. Sőt, ha rosszul csókolózol, akkor is azt fogja gondolni, hogy jól. Ez kölcsönös! Különbben is, magadért szeressen, ne a csókolózási technikáért!

Ha valaki rosszul csókolózik, az összenyalazza az egész arcodat, csurgós és csöpögős, szádba akarja dugni a nyelvét, amikor te még nem akarsz, rossz szagú a lehelete, SŐT, állítólag vannak olyanok is, akiknek a nyelve száraz és szúrós mint a kaktusz, de én szerencsére olyat még nem tapasztaltam, csak hallottam róla.

7. Miből tudhatom meg, hogy már kinyithatom a szám... és kezdődhet az igazi smárolás?!!!

Valószínűleg érzed a nyelvét az ajkadon. Ha szeretnél belemenni a dologba, akkor rajta, nyisd ki a szád egy picit. Ha nem, tartsd csukva.

Következő lecke – 2. fejezet: az igazi smárolás!!!

HÁZI FELADAT:

Matek: Ismétlési feladatok 8-10. fejezet végén

Angol: Olvasónapló a kedvenc könyveimről

Társ.ism.: Ismétlési feladatok a 10-12. fejezet végén

T.g.: semmi

Francia: Ismétlési feladatok a 7-9. fejezet végén

Biosz: Ismétlési feladatok 9-12. fejezet végén

December 9., szerda, este kilenc óra, a limuzinban, hazafelé Grandmère-től

Olyan fáradt vagyok, hogy alig tudok írni. Grandmère az összes létező ruhát fölpróbáltatta velem Sebastiano próbatermében. Elképzzelhetetlen mennyiségű ruha volt ma rajtam. Rövid, hosszú, egyenes szabású, puffos, ráncolt, fehér, rózsaszín, kék, sőt még egy almazöld is, mert Sebastiano szerint az kiemeli az arcom „báj rózs”-színét.

Az egész próbálgatásnak az volt a célja, hogy kiválasszuk azt a ruhát, amit majd karácsony este viselni fogok a genoviai néphez intézett első televíziós beszédem alkalmával. Fejedelmien kell kinézniem, de nem túlságosan. Szépnek kell lennem, de nem túlságosan. Kifinomultnak, de nem túlságosan.

Komolyan mondom, egy rémálom volt az egész: pengeszájú, beesett arcú, fehér ruhás (ez az új fekete...) nők ráncigálták föl-le a ruhákat rólam, gomboltak, kapcsoltak, húzgáltak, tűztek, pantentoltak. Most már kábé el

tudom képzelni, hogy érezhetik magukat a szupermodellek. Nem csoda, hogy annyi köztük a drogos.

Különben elég nehéz volt kiválasztani a ruhát a nagy televíziós eseményre, mert Sebastiano tényleg elég jó tervező. Csomó ruha volt, ami borzasztóan tetszett, akár a koporsóban is szívesen viselném...

Hopp! Egy kis nyelvbotlás! Nem tudom kiverni a fejemből... Vajon Sebastiano tényleg az életemre tör?

Úgy tűnik, szeret ruhákat tervezni, pedig ha ő lenne Genovia hercege, nem nagyon csinálhatná, mert akkor megállás nélkül törvényjavaslatokat kellene bújnia.

De abban is biztos vagyok, hogy imádná koronát viselni. Nem mintha Genovia uralkodójaként gyakran nyílna erre lehetősége. A papámat még sosem láttam koronát viselni. Legfeljebb öltönyt, általában Armanit. Ja, meg rövidnadrágot, amikor racquetball-meccsre megy más politikusokkal.

Ajjaj, lehet, hogy nekem is meg kell tanulnom racquetballozni?

Mindegy, ha Sebastiano lesz Genovia uralkodója, ő tuti, hogy hordja majd a koronát!. Minden áldott nap! Azt mondta, semmi nem emeli ki annyira az ember szemének csillogását, mint a csepp alakú gyémántok. Ő a Tiffany - gyémántokra esküszik. Vagy ahogy ő hívja, "Tiff"-ra.

Szóval, egész jól összehaverkoddunk, úgyhogy azon kaptam magam, hogy már a téli iskolabálról mesélek neki. Még abba is beavattam, hogy nincs mit fölvennem. Sebastiano, kissé csalódottnak látszott, amikor tudattam vele, hogy nem viselek gyémánt tiarát az iskolabálon, de végül beletörődött. Aztán kérdezősködni kezdett. Mindenbe beleütötte az orrát, tudni akarta, hogy kivel megyek a bálba, meg hogy néz ki az illető, meg ilyenek.

Nem tudom, mi ütött belém, de teljes egészében kipakoltam Sebastianónak a szerelmi életemről. Tiszta örület. Eszembe sem volt ilyesmi, csak valahogy így alakult. Hál' istennek Grandmére nem volt ott... kiment valahová cigarettáért meg egy kis Sidecar utánpótlásért.

Mindent elmeséltem Sebastianónak Kennyről, azt, hogy szerelmes belém, de én nem vagyok öbelé, meg azt, hogy én valaki másba vagyok szerelmes, aki viszont azt se tudja, hogy a világon vagyok.

Sebastiano egész jó hallgatóság. Igazándiból nem tudom, mennyit értett abból, amit elmondtam, mindenesetre le nem vette a szemét a tükörképemről, amíg mondtam a magamét. Amikor pedig befejeztem a mondókámat, végigmért és csak ennyit kérdezett:

- Ez a fiú, áki vagy szerel. Honnan tudod, ő beléd nem lenni?

- Azért - feleltem -, mert egy másik lány tetszik neki.

Sebastiano legyintett. A mozdulat nagy, fodros mandzsettáitól elég színpadiasnak hatott.

- Nem, nem, nem, nem, nem! - tiltakozott. - Ő neked seg mat házi. Ő tég szer, különb ily nem csinál! Minek ily csinál, ha téged nem szer?

Elméláztam azon, vajon miért ilyen segítőkész velem Michael. Mármint a matekban. Szerintem egyszerűen azért, mert én vagyok a húga legjobb barátnője, ő meg az a fajta, aki nem bírja nézni, hogy a húga legjobb barátnője megbukik matekból, inkább segíteni próbál.

Amíg ez járt a fejemben, eszembe jutott, miIyen gyakran összeér a térdünk az asztal alatt véletlenül, miközben az egész számokról magyaráz. Vagy amikor közel hajol hozzám, hogy kijavítsa, amit rosszul írtam... ilyenkor érzem a belőle áradó finom szappanillatot. És milyen jól szórakozik, amikor Lana Weinbergert utánzom: hátraveti a fejét és harsányan nevet.

Michael szája irtó jól néz ki, ha mosolyog.

- Na, mondd csak - folytatta Sebastiano -, mondd csak el Sebastiano, miért ő neked seg, ha nem szeretni?

Sóhajtottam. - Azért, mert én vagyok a húga legjobb barátnője - mondtam szomorúan. Istenem, lehet valami *ennél* megalázóbb? Nyilvánvaló, hogy Michael nem sziporkázó szellemem, és nem szárnyaló szépségem iránt tanúsít érdeklődést. És ha ehhez hozzávesszük még a rémes jegyeimet meg a zsiráfszerű magasságomat...

Sebastiano meghuzigálta a ruhám ujját. - Te csak nem agg! Én csinál ruha bál! Ez á fiú nem gondol, te csak hűg barátnő!

Ja. Naná. Hiszem, ha látom. Miért ilyen röhejes az összes rokonom?

Akárhogy is, a végén csak kiválasztottuk, mit vegyek föl a genoviai tévébeszédre. Egy fehér taftselyem ruhát puffos szoknyarésszel és valami világoskék selyemömvvel (a genoviai uralkodócsalád színe a kék-fehér). Sebastiano egyik asszisztense minden egyes ruhában lefényképezett, hogy mindegyiket egyszerre lássam, és választhassak. Ez elég profi megoldás egy olyan fickótól, aki a segítséget "seg"nek mondja.

Mindegy, nem is erről akartam írni, de már alig látok a fáradtságtól, és azt se tudom, mit csinállok. Arról akartam írni, mi történt ma a matekkorrepetálás után.

Miután már mindenki hazament, csak Mr. Gianini meg én maradtunk a teremben, és Mr. Gianini megszólalt: - Mia, olyasmit hallottam, hogy valami diáktüntetés készült ma. Te nem hallottál erről?

Én (dermedten a réműlettől): Öö, neem.

Mr. Gionini: Aha. Szóval akkor arról sem tudsz, hogy esetleg valaki - tiltakozásul a tiltakozás ellen - szándékosan nyomta meg a második emeleti tűzjelző gombot? Tudod, ott az ivókút mellett!

Én (Bárcsok Lars abbagyná ezt o jeltűnő köhécselést!): Öö, neem.

Mr. Gionini: Biztos voltam benne. Mert tudod, a tűzjelző indokolatlan

megnyomásáért szigorú büntetés, kizárás jár.

Én: Persze, tudom.

Mr. Gionini: Arra gondoltam, talán láttad, ki volt az, mert éppen akkor voltál kint a folyosón. Én engedtelek ki, mielőtt a tűzjelző megszólalt.

Én: Öő, nem. Nem láttam senkit.

Kivéve Justin Baxendale-t a seprűs, fekete szempilláival. De erről hallgattam.

Mr. Gionini: Persze, persze. Hát jó. Ha netán tudomásodra jut, ki volt az, kérlek, mondd meg neki, hogy ilyet ne csináljon többször.

Én: Öő, hát persze.

Mr. Gionini: De azért köszönd is meg a nevemben. Mert igazán nem hiányzott volna ebben a stresszes időszakban a félévi vizsgák körül egy diáktüntetés. (*Mr. Gionini összeszedi a táskáját és a zakóját.*) Na szia, otthon találkozunk.

És ekkor rám kacsintott. RÁM KACSINTOTT, mint aki pontosan tudja, hogy én voltam az! De nem tudhatta! Nyilván sose hallott még az orrcimpatesztről! (Az orrcimpám nyilván egész idő alatt ezerrel remegett... éreztem!) Semmit! SEMMIT??

December 10., csütörtök, osztályterem

Lilly egyszerűen megőrjít.

Nem vicc. Nem elég, hogy nyakamon a félévi vizsga, a genoviai bemutatkozás és a tetejébe még a szerelmi életem is ilyen szerencsétlenül alakul. Szóval mindez nem elég, még őt is hallgathatom arról, hogy az egész Albert Einstein Gimnázium vezetősége vele akar leszámolni. Ma reggel iskolába menet egész végig arról papolt, hogy ez az egész egy összeesküvés. El akarják őt hallgattatni, mert egyszer panaszkodni merészelt a tornaterem mellett elhelyezett kóla-automata miatt. A kóla-automata nyilvánvalóan csak az egyik jele annak, hogy az iskola vezetése mindannyiunkat agyatlan, kólát védelő, baseballsapkás, Nike-cipős klónokká akar silányítani.

Szerintem ennek semmi köze sem a kóla-automatához, sem az iskolavezetés tudatos agyatlanító kampányához. Csakis arról van szó, hogy

Lilly dühös, amiért nem használhatja fel a posztindisztériális társadalom kamaszkori élményeiről írott könyvének egy fejezetét házi dolgozatnak.

Mondtam neki, hogy ha nem ad be egy másik dolgozatot, akkor egyest kap, és akkor az előző házi dolgozatával együtt az összesen csak hármas, ami alaposan lerontja a félévi átlagát. Ezzel kockáztatja felvételi esélyét a Berkeleyre, pedig ez a legfőbb célja. Még kénytelen lenne a biztonsági tartalékként megjelölt Brownra menni, és az volna csak az igazi csapás.

De, oda se hallgatott rám. Azt mondta, szombaton a Diákok az Albert Einstein Gimnázium Kisajátítása Ellen (DAEGKE) nevezetű új egyesület alakuló ülésére kell mennie, mégpedig velem együtt, mert én leszek az egyesület titkára. Fogalmam sincs, *hogyan* kaptam ezt a tisztséget, de Lilly szerint mivel úgylis mindent le írok, egy picivel több igazán nem számít.

Nagyon jólesett volna, ha Michael itt van és, megvéd a húga ellen, de ma, a hét többi napjához hasonlóan metróval ment suliba egész korán, mert a téli karneválra készülő komputerprogramját akarja befejezni.

Nyilván nem járok messze az igazságtól, ha azt feltételezem, hogy ezen a héten Judith Gershner is mindennap korán ment suliba...

Michaelról jut eszembe, hogy tegnap este, amikor Sebastianóhoz mentem, vettem egy újabb képeslapot a Plaza ajándékboltjában. Sokkal jobb, mint az az idióta epres.

Ezen egy csajszi van, aki a szájához emeli a mutatóujját. Aláírás: *Pssst!*...
A belső oldalra Tinával majd beleíratom:

*Piros a cseresznye,
A rózsza meg veres,
A muslicaklón baró,
De te engem szeress!*

Azt akartam kifejezni, hogy én jobban szeretem őt, mint Judith Gershner, de nem vagyok benne biztos, hogy ez kiderül a versemből. Tina szerint igen, bár ő azt is mondta, hogy a "szerelem" szót is bele kellett volna kombinálnom... nem tudom, mennyire adjak a véleményére... Szándékosan nem akartam "szerelmes" verset írni.

Ebben nekem kell döntenem. Elvégre elég sokat írok.
Mármint verset.

Angol irodalmi napló

Az. Elmúlt félévben több regényt is olvastunk és feldolgoztunk, köztük a *Ne bántsátok a feketerigót*, a *Huckleberry Finnt* és *A skarlát betűt*. Irodalmi

naplódiban írd néhány mondatos összefoglalót arról, milyen hatást tettek rád ezek a könyvek és általában az olvasás! Melyek voltak legfontosabb olvasmány élményeid? Kedvenc könyveid? És amelyeket a legkevésbé szeretted?

Ügyelj a helyesírásra!

Mia Thermopolis: Olvasmányaim és olvasmányélményeim

A legjobb könyvek

1. *A fehér cápa* - Mrs. Spears bizonyára nem tudja, hogy a könyvben Richard Dreyfuss és Roy Scheider felesége lefeksznek egymással. Pedig így van!

2. *Zabhegyező* - Tök szuper. Az is, hogy olyan rondán beszélnek benne.

3. *Ne bántsátok a feketerigót!* - Ez egy csodálatos könyv. Szerintem filmet kéne csinálni belőle: Mel Gibson játszhatná, Atticus, a főszereplőt, és a végén fölgyújthatná Mr. Ewellt egy lángszórával.

4. *Nevetőránccok* - Az egyetlen baj ezzel a könyvvel, hogy a végén nem derül ki a legfontosabb: van-e Megnek melle, vagy tök lapos. Szerintem nem lehet tök lapos, mert tudjuk, hogy szemüveges és még fogszabályzója is van. Mindennek tetejébe még lapos is legyen?! Ennyire nem lehet szemét a természet!

5. *Emanuelle* - Nyolcadikban a legjobb barátnőmmel a keleti Harmadik utcában egy kuka tetején találtuk ezt a könyvet. Egymásnak olvastuk fel hangosan. Irtó érdekes volt. Legalábbis azok a részek, amikre emlékszem belőle. Sajnos a mamám észrevette és elvette, még mielőtt befejezhattük volna.

Vérciki könyvek

1. *A skarlát betű* - Szerintem egyvalamivel lehetne ezt a könyvet kicsit pörgősebbé tenni: egy kis időutazással. Ezt úgy képzelem, hogy a Drágán add, az *életed!* sorozat egyik terroristája, akiket Bruce Willis folyton hajkurász, ledob egy atombombát arra a városra, ahol Arthur Dimmesdale és a többi szerencsétlen tenyészik, és felrobbantja az egész kócerájt. Számomra csak ez tudná ezt a könyvet akár csak nyomokban is érdekessé tenni.

2. *A mi kis városunk* - Na jó, tudom, hogy ez színdarab és nem regény, de akkor is kötelező volt. Én azt olvastam ki ebből, hogy mielőtt meghalunk,

akkor rájövünk, hogy alapvetően egész életünkben mindenki tojt a fejünkre és mindvégig egyedül vagyunk. Hát köszönöm szépen! Egészen megvigasztalódtam!

3. A *vízimalom* - Nem akarok csalódást okozni senkinek, aki nem olvasta ezt a könyvet, de kábé a felénél, amikor minden nagyon szép és jó, csupa forró szerelmi szál gabalyodik egymásba (nem annyira forró, mint az Emanuelle-ben, senki ne várjon csodát), a cselekmény egy igen fontos szála egyszerűen ELHAL! Szerintem ez elég olcsó megoldás arra, hogy a szerző tudja tartani a határidejét.

4. A *padlásszoba* kis *hercegnője* - Mennyi süket duma a képzeletről! Hogy volna valaki képes valami képzeletbeli hercegnői lakomával jóllakni, amikor egyébként kopog a szeme az éhségtől?! A felháborító gyermekmunkáról nem is beszélve!

5. Őz, a *csodák csodája* - Szerintem aláírásokat kéne gyűjteni és azzal a javaslattal fordulni a kiadóhoz, hogy változtassák a címet "Őz, a *csalók csa/ójá*"-ra. Micsoda dolog, hogy egy szerencsétlen csapat lúzer végigbolyongja az egész prérít, képzeletbeli lények hada szívatja őket, aztán elérkeznek a csodatévőhöz, aki beismeri, hogy szélhámos, és azzal bocsátja őket újtjukra, hogy hajrá, hazafelé is oldjanak meg mindent egyedül!

Mrs. Spears, én igyekeztem ügyelni a helyesírásra, és azt hiszem, ebben az összetételben a "vérciki"-t egy szóba kell írni.

December 10., csütörtök, negyedik óra

Ma nincs tesi!

Van viszont iskolagyűlés.

De nem azért, mert valami nagy horderejű sporteseményhez kérik a támogatásunkat. De nem ám! Szó sincs tüntetésről vagy közös szurkolásról. Sehol egy drukkercsaj. Illetve itt-ott látom őket, de persze nincsenek talpig pom-pom- ban, hanem közöttünk ülnek iskolai egyenruhában. Na jó, nem közöttünk, hanem a legjobb helyeken, középén, mert mindannyian ki akarják túrni egymást, hogy Justin Baxendale mellett ülhessenek, aki most már biztos, hogy elorozta Josh Richtertől az iskola legdögösebb pasija címet.

Szóval, úgy tűnik, valami alapjaiban rázta meg az Albert Einstein Gimnázium ódon falait. Céltalan rombolás, vandalizmus ütötte fel a fejét a

diákság körében, és ez bizony megingatta az iskola vezetőségének hitét bennünk. Ezért hívták hát össze az iskolagyűlést, hogy hűen tolmácsolhassák érzéseiket.

- Csalódtak, mert úgy érzik, elárulták őket - suttogja a fülembé Lilly.

De mi az a céltalan rombolás, ami teljes fegyverzetbe szólította Gupta igazgatónőt és a vezetőséget?

Ja, valaki tegnap megnyomta a tűzjelző gombot a másodikon.

Hoppá.

Meg kell mondanom őszintén, még soha életemben nem csináltam ilyesmit, - na jó, pár hete kidobtam egy padlizsánt a tizenötödik emeletről, de semmi baj nem történt, úgy értem, senki nem sérült meg vagy efféle - de tényleg van ebben valami izgalmas. Bizisten sosem csinálnék semmi *igazán* veszélyeset, ahol valakinek baja eshet.

De be kell vallanom, hogy titokban nagyon jólesik, hogy ennyi sok ember ágál a mikrofon körül csak azért, hogy elítélje a viselkedésemet.

Nyilván közel sem érezném magam ennyire jól, ha elkaptak volna.

Még most, naplóírás közben is piszkál valami, hogy fölálljak, és a nyilvánosság előtt bevalljam, mit tettem. A lelkifurdalás biztos még évekig gyötör majd, talán húszas, sőt harmincas éveimig is elkísér.

Mondjak valamit? Nem tudom szavakkal kifejezni, mekkora ívben fogok tojni húszas éveimben a gimnáziumra! Egyedül és kizárólag a Greenpeace és a bálnák megmentése fog érdekelni, eszembe sem jutnak majd holmi százalmas tűzjelzők, amiket elsős koromban meg találtam nyomni!

Az iskola vezetése jutalmat ajánlott fel annak, aki e szörnyűséges büntett elkövetőjének nyomára juttatja őket. Jutalmat! Megmondjam, milyen jutalmat? Ingyenes bérletet a háromdimenziós Sony Imax moziba! Ennyit érek én! EGY MOZIBÉRLETET!

Az egyetlen lehetséges nyomra vezető egyébként oda sem figyel. Justin Baxendale előhúzza a Gameboyt a zsebéből és hangját levéve játszik vele. Lana és a többi drukkercsaj széles válla fölött kukucskál. Valószínűleg annyira lihegnek; hogy a Gameboy képernyője mindjárt bepárásodik.

Szerintem Justinnak meg sem fordult a fejében, hogy mi az ábra. Mármost hogy egy perccel azelőtt látott engem a folyosón, hogy megszólalt a tűzriadó. Ha egy kis mázlim van, továbbra sem esik le neki a tantusz.

Na és Mr. Gianini? Az egy másik ügy. Innen látom, hogy Mrs. Hill-el beszélget. Ő biztos nem mondta el senkinek, hogy engem gyanúsít. Persze lehet, hogy nem is engem gyanúsít. Talán azt hiszi, Lilly volt az, és én is tudtam a dolgról. Lilly meg titokban azt szeretné, bárcsak ő lett volna, mert megállás nélkül morog az orra alatt, hogy ha megtudja, ki volt az kitekeri a nyakát, stb., stb.

Egész egyszerűen irigykedik. Azért, mert a dolog valami politikai állásfoglalásnak tűnik számára, holott pont fordítva: egy politikai állásfoglalás megakadályozása.

Gupta rettentő szigorúan néz ránk. Azt szónokolja, hogy természetes dolog, ha a diákok kicsit kieresztik a gőzt a vizsgák előtt, de reméli, hogy pozitív csatornákat találunk a gőz kieresztésére. Javasolja, hogy fizessünk be például Közösségi Segítség Klubjának jótékonyági hullámvasútjára, amelynek bevételét a Fred nevű tornádó New Jersey-i károsultjainak javára fordítják.

Jó vicc! Mintha valami hülye jótékonyági hullámvasutazás fölérne egy találomra elkövetett polgári engedetlenségi gesztus izgalmaival!

December 10., csütörtök, t.g.

Ma ebédelni voltam Kennyvel Big Wongnál.

Nem nagyon számolhatok be semmi izgalmasról, leszámítva azt, hogy továbbra sem hívott meg a téli iskolabálba. Sőt, igazából az az érzésem, hogy Kenny szenvedélye irántam jelentősen alábbhagyott, amióta elérte csúcsát múlt kedden.

Én ezt már gyanítom egy ideje: a jégpályán bekövetkezett Nagy Égés óta egyszer sem várt meg sulis után, sőt, e-mailt se küldött. Állítólag azért, mert nagyon lefoglalja a tanulás a vizsgára, de én másra gyanakszom:

Kenny tudja. Tud Michaelről.

Az istenért, hogy is ne tudna?

Hát, na jó, talán *konkrétan* Michaelről nem tud, de úgy *általában* biztos tudja,

hogy nem tőle jövök lázba.

Ha egyáltalán lázba jövök.

Szóval, azt hiszem, hogy Kenny nagyon rendes velem, de semmi több.

Amit igazán, de tényleg nagyon értékelek, csak jó lenne, ha ezt ki is mondaná. A kedvessége, a figyelmissége... egyre rosszabb tőle a lelkiismeretem. Tényleg ettől? Hogy mehettem bele, hogy járjak vele, mikor pontosan tudtam, hogy mást szeretek? Egész nyugodtan mehetne a *Majesty* magazinhoz és kitálalhatna nekik. Írhatnának egy jó kis cikket *Csapodár hercegnő* címmel... Egy árva szót sem szólhatnak.

De nem. Kenny sosem tenne ilyet.

Sőt meghív ebédelni és párolt zöldséges gombócot rendel nekem, magának meg húsosat (biztató jel: talán még sincs annyira belém esve, mint ahogy mondta, mert megint eszik húst...). Ebéd közben a biosz tanulmányairól mesélt, meg arról, mi volt az iskolagyűlésen. (Nem árultam el, hogy én nyomtam meg a tűzjelző gombot, ő meg nem kérdezte, ezért nem kellett az orrcimpámat takargatnom.) Újból elmondta, mennyire sajnálja a balesetet, aztán megkérdezte, hogy állok matekból, és fölajánlotta, hogy átjön korrepetálni, ha akarom (ő már levizsgázott), bár tudja, hogy van "saját", beépített matektanárom. Mindegy, akkor is látszott, hogy csak udvariaskodik.

Ettől csak még rosszabbul érzem magam. Mert eszembe juttatja, mi vár rám a vizsgák után...

A bálba viszont nem hívott meg.

Ez vajon azt jelenti, hogy nem megyünk, vagy azt, hogy magától értetődőnek tekinti, hogy megyünk? .

Esküszöm, nem bírok kiigazodni a pasikon.

Nem volt elég az ebéd, most még ez a t.g. is... Szerencsére Judith Gershner nincs itt, de Michael se. Egyszerűen felszívódott. Senki nem tudja, hol van. Amikor Mrs. Hill névsort olvasott, Lilly azt mondta, kint van a mosdóban.

Tényleg, hol lehet? Lilly szerint amióta elkezdte írni ezt az új programot, amit a Komputer Klub a téli karneválon akar bemutatni, ő is alig látja.

Ami nem nagy újság, tekintve, hogy Michael otthon is alig bújik ki a szobájából, de azért akkor is. Az ember azt gondolná, hogy legalább néhanapján haza ténfereg tanulni.

Bár már úgyis bejutott a kiszemelt egyetemre felvételi nélkül, akkor meg mit számítanak a jegyek?

Különben meg Michael is, Lilly is zseni. Mi a fenének tanuljanak?

Nem úgy, mint mi, tompa agyúak.

Bárcsak visszaraknák az ajtót arra a szertárra! Iszonyú nehéz bármire figyelni, hogy közben Borisz nyekergeti a hegedűjét odabenn. Lilly szerint ez is az iskolavezetés taktikája: meg akarják törni az ellenállásunkat, és agyatlan

robotokká akarnak minket alázni. Szerintem viszont azért vették le az ajtót, mert egyszer elfelejtettük kiengedni Boriszt onnan, és csak az éjszakai portás hallotta meg távoli segélykiáltásait...

Amiről egyébként Lilly tehet, ha belegondolunk. Mégiscsak ő Borisz barátjánője! Igazán vigyázhatna rá jobban.

HÁZI FELADAT:

Matek: gyakorló feladatlap

Angol: házi dolgozat

Társ. ism: gyakorló feladatlap

T.g.: semmi

Francia: l'examen pratique

Biológia: gyakorló feladatlap

December 10., csütörtök, este kilenc óra

Grandmére tisztára mebuggyant. Ma este elkezdte kikérdezni tőlem a papa összes kabinetminiszterének nevét és tárcáját. De nem csak a feladatukat kell tudnom, hanem a családi állapotukat meg a gyerekeik nevét és korát is. Amúgy velük fogom majd tölteni a genoviai palotában a karácsonyi szünetet. Nyilván ők is ugyanúgy utálnak majd - ha nem jobban -, mint Mr. Gianini unokahúga meg öccse Hálaadáskor.

Úgy tűnik mostantól kezdve minden iskolai szünetemet olyan tinédzserek társaságában töltöm, akik utálnak.

Mit mondjak erre? Tök nem én tehetek róla, hogy hercegnő vagyok! Nincs joguk, hogy ennyire utáljanak ezért! Én mindent megtettem, hogy normális

életet éljek, annak ellenére, hogy egy uralkodói családhoz tartozom. Helyből visszautasítottam az összes ajánlatot, hogy a *CosmoGirl*, a *Tinimagazin*, a *Százszorszép* vagy az YM címlapján virítsak. Helyből visszautasítottam a tévészerepléseket, hogy én reklámozzam a havi video sikerlista első helyezettjét, és amikor New York polgármestere fölkerít, hogy szilveszter éjjelén nyomjam meg a gombot, amely elengedi a léghajót, arra is nemet mondtam (egyrészt azért, mert Genoviában leszek, másrészt, mert elleniem a polgármester szűnyogirtási kampányát, mert a nílusi vírust hordozó szűnyogok irtásához használt rovarölő megfertőzte a helyi tarisznyarák populációt. A keleti part teljes hosszában élő tarisznyarások vérenek egyik alkotóelemét használják az Egyesült Államokban alkalmazott oltások és gyógyszerek tisztaságának megállapításához. A rákokat begyűjtik, vérük egyharmad részét lecsapolják, aztán az állatokat visszaeresztik a tengerbe... abba a tengerbe, amely a vízben oldódó rovarirtó hatására elpusztítja őket és még sok más ízeltlábút, például a homárokat...)

Szóval, igazából jó lenne, ha az összes utálkozó lenyugodna, mert nem én kerestem a reflektorfényt, hanem odalöktek. Még egy nyomorult sajtókonferenciát se hívtam soha össze.

Na mindegy, térjünk a tárgyra.

Grandmère és Sebastiano együtt üldögéltek és aperitifeket kortyoltak, amíg én a neveket soroltam. (Grandmère kis képes kártyákat csináltatott a kabinetminiszterekről, pont, mint amilyenek a rágógumis csomagokban vannak a Backstreet Boysról, csak a miniszterek kevesebb bőrcuccot hordanak.) Valahogy azt gondoltam, talán tévedtem Sebastiano divat iránti elkötelezettségét illetően, és csak azért van ott, hogy információkat gyűjtsön arra az időre, amikor már sikeresen eltett láb alól...

De aztán Grandmère szünetet tartott, mert régi kedves barátja, Pinochet tábornok hívta fel telefonon, és akkor Sebastiano elkezdett kérdezgetni a ruhákról meg divatról és főleg arról, mit szeretünk a barátainkkal hordani. Tudni akarta, mi a véleményem a bársony sztreccs nadrágokról, a spandex topokról, a bőrmellényekről meg a klipszekről.

Mondtam neki, hogy ezek a cuccok elmennek Jersey Cityben, Halloweenkor, meg farsangkor, de hétköznap azért inkább pamutcuccokban járok. Ettől eléggé lelombozódott, úgyhogy azzal vigasztaltam, hogy szerintem a New Age pink a narancssárga lesz. Ez viszont feldobta, és szélsébesen jegyzetelt a noteszába, amit mindenhová magával hurcol. Most jut eszembe, ebben egészen olyan, mint én.

Amikor Grandmère befejezte a telefonálást, felvettem - roppant diplomatikusan, ezt le kell szögezнем -, hogy úgy érzem, tetemes haladást értünk el az uralkodói ismeretek terén az elmúlt két hónapban, és alaposan

felkészültem arra, hogy bemutatkozzam Genovia népe előtt, ezért nem érzem szükségét a jövő heti illemtanleckéknek, viszont HAT vizsgára kell még tanulnom.

Grandmère teljesen bepöccent ettől!

- Hogy képzeled, hogy holmi tanulás fontosabb az uralkodói ismeretek elsajátításánál? - vijjogta. - Nyilván apád ültette a fejedbe! Pont olyan, mint az a Lenin! Folyton csak tanulni, tanulni, tanulni! Nem fogja *föl*, hogy a tanulás közel sem olyan fontos, mint a fejedelmi viselkedés!

- Grandmère! Igenis szükségem van a tanulásra, ha tisztességesen akarom Genoviát kormányozni! - És főleg, ha óriási állatmenhellyé kívánom alakítani a palotát... bár ez nemigen következhet be Grandmère halála előtt, ezért szükségtelennek tartottam most megemlíteni... vagy egyáltalán szóba hozni.

Grandmère valamit káromkodott franciául, ami cseppet sem illett egy özvegy hercegnéhez, legalábbis szerintem. Szerencsére ebben a pillanatban belépett a papa, aki a Genoviai Légierő medálját kereste, ugyanis valami állami ebédre kellett mennie a követségre. Gyorsan elhadartam, hogy hat vizsgára kell készülnöm, és lehetőleg mentsen föl egy időre a hercegnői illemtanleckék alól.

- *Jó*, persze, persze - helyeselt.

Grandmère ellenkezni próbált, de leintette: - Az isten, szerelmére, anyám, amit nem tanult meg eddig, ezután se fogja.

Grandmère összeszorította a száját és gyilkos tekintetet vetett ránk, de nem szólt többet. A beállt csendet Sebastiano arra használta fel, hogy megkérdezze, hogyan viszonyulok a műselyemhez. A válaszom tömör volt és egyszerű: sehogy.

Ezúttal kivételesen igazat mondtam.

December 11., péntek, osztályterem

TENNIVALÓIM A KÖVETKEZŐK:

1. Abbahagyni az álmodozást Michaelről és helyette készülni a vizsgákra!
2. Nem szabad beavatnom Grandmère-t a magánéletembe!
3. Meg kell tanulnom:
  - A. érettebben'
  - B. Felelősségteljesebben
  - C. Hercegnőhöz méltóan viselkedni.
4. Abbahagyni a körömrágást!

5. Teljes útmutatást írni mamának és Mr. Gianininak Kövér Lulu gondozásáról távollétem idejére.
6. Karácsonyi és hanukka ajándékok!
7. Készülés alatt/helyett nincs *Baywatch!*
8. Készülés alatt/helyett nincs flipper!
9. Készülés alatt/helyett nincs zenehallgatás!
10. Szakítani Kennyvel!

December 11., péntek, igazgatói iroda

Azt hiszem, már hivatalosan is kimondhatjuk: Én, Mia Thermopolis, fiatalkorú bűnöző vagyok.

Ez vérezen komoly. A tűzriadó, úgy tűnik, csak a kezdet volt.

Nem tudom, mi van velem mostanában. Úgy érzem, ahogy közeleg genoviai utazásom és vele hivatalos hercegnői bemutatkozásom, annál kevésbé viselkedem hercegnőien.

Lehet, hogy kirúgnak a suliból?

Ha igen, az rohadt nagy igazságtalanság lenne. Lana kezdte az egészet! Az

úgy volt, hogy ültünk matekórán, Mr. Gianini magyarázta a descartes-i koordináta-rendszer síkjait, amikor Lana hátrafordult és lecsapta az orrom elé a *USA Today* egy példányát.

A szalagcímen ez viritott:

A LEGNÉPSZERŰBB TRÓNÖRÖKÖSÖK

A legfrissebb felmérés szerint az olvasók ötvenhét százalékának kedvence az angol **William herceg**, őt követi másodikként huszonnyolc százalékkal öccse, **Harry herceg**. Amerika "saját" nevelésű hercegi ivadéka, a genoviai **Mia Renaldo hercegnő** a harmadik a sorban a szavazatok tizenhárom százalékával. András herceg és Sarah Ferguson lányai, **Beatrice** és **Eugenie** mindössze egy-egy százalékot kaptak.

Vajon miért nem népszerűbb Mia hercegnő? A leggyakoribb válasz: nem elég nyitott, nem elég barátságos. A sors iróniája, hogy Mia hercegnőt pontosan olyan félnek és félszegnek látják az olvasók, mint Diana hercegnőt - William és Harry édesanyját -, amikor először lépett a reflektorok kíméletlen keresztüzébe.

Mia hercegnő, aki csak nemrégiben tudta meg, hogy a Cote D'Azur melletti kis hercegség trónörököse, a jövő héten utazik első hivatalos látogatására Genoviába, mint jövőendő uralkodója. Szóvivője szerint a hercegnő "már alig várja" az utazást. Mia hercegnő tanulmányait továbbra is az Egyesült Államokban folytatja és csak a nyári hónapokban tartózkodik majd Genoviában.

Eloolvastam az egész idióta cikket, aztán visszaadtam az újságot Lanának.

- Na? És? - súgtam neki.

- Na - sziszegte vissza Lana -, kíváncsi vagyok a genoviai népszerűségi index alakulására, ha az alattvalók megtudják, hogy jövőendő uralkodójuk tűzjelzőket nyomkod, amikor nincs is tűz!

Nyilván blöffölt. Ő nem láthatott engem. Hacsak... Hacsak a tantusz le nem esett Justin Baxendale-nek... hogy engem látott a folyosón pontosan azelőtt, hogy a tűzjelző sziréna megszólalt... és ezt elmesélte Lanának!

Nem, ez képtelenség. Annyira semmi közöm Justin Baxendale-hez, hogy

nyilván azt se tudja, hogy a világon vagyok. Lana - ahogy Mr. Gianini is - biztos úgy gondolja, hogy egy kicsit furcsa egybeesés, hogy azon a végzetes szerdán a tűzjelző pont azután szólalt meg, ahogy Mr. Gianini engedélyével elhagytam az osztályt.

Akkor is. Vagy akkor sem. Még ha csak blöffölt is, nekem úgy tűnt, tudja, sőt nagyon biztos a dolgában, és épp azon igyekeznek, hogy minél jobban felfújja a dolgot.

Nem tudom, mi jött rám. Nem tudom, melyik lehetett a sok közül:

1. A vizsgák miatti stressz
2. Közelgő genoviai utazásom
3. A zűrös viszony Kennyvel
4. Az, hogy szerelmes vagyok egy pasiba, aki egy kétlábon járó muslicaklónnal jár
5. Az, hogy az anyám a matektanárom gyerekével terhes
6. Az, hogy Lana egész életében piszkált és üldözött, és akármit csinált, mindig megúsza
7. Vagy az összes, így együtt

Akármi is volt, kiakadtam. Egyszerűen kiakadtam. Kinyújtottam a kezem és megragadtam Lana mobilját, ami a zsebszámológépe mellett volt az asztalán.

A következő pillanatban pedig a földhöz csaptam az aprócska, rózsaszín kis bigyót, és negyvenegyes Martens-bakancsom sarkával lényegében porrá zúztam...

Mr. Gianinit igazán nem hibáztathatom, amiért az igazgatói irodába küldött.

Persze talán egy kicsivel több együttérzés mégiscsak elvárható az ember mostohaapjától.

Ajjaj. Jön Gupta.

December 11., péntek, délután öt óra, otthon

Na, ez is megvolt. Kitiltottak a suliból.

Kitiltottak! Nem hiszem el! ENGEM! Mia Thermopolist! Mi történt? Én mindig olyan rendes diák voltam!

Jó, jó; csak egy napra tiltottak ki, de akkor is! Ez bekerül a bizonyítványaimba meg a jellemzésembe! Mit szólnak majd a genoviai kabinetminiszterek?

A legjobb úton haladok, hogy Courtney Love nyomdokaiba lépjek.

Talán túlzás, hogy nem vesznek föl az egyetemre azért, mert elsős koromban egyszer egy napra kitiltottak a suliból, de akkor is olyan ciki! Gupta úgy beszélt velem, mintha valami *bűnöző* lennék! Hogy is van az a szólás? Ha gonosztevőként bánsz vele, előbb-utóbb az is lesz belőle! Igen, azt hiszem, így szokás mondani. A dolgok jelenlegi állása szerint nem is lennék meglepve, ha nemsokára szakadt necc harisnyában járnék és feketére festetném a hajam. Onnan már csak egy lépés a dohányzás, és a több sor karika a fülemben, netán az orromban vagy másutt.... Akkor aztán csinálhatnának jó kis tévés dokumentum filmet rólam a *Deviáns hercegnő* címmel, és leleplezhetnék hogy odamegyek William herceghez: - Na, melyik a legnépszerűbb uralkodói család, kishaver, he? -, és lazán lefejelném, vagy ilyesmi.

Leszámítva, hogy amikor kifúrták a fülemet, majdnem elájultam, a dohányzást ellenzem, mert káros, és az biztos nagyon fájdalmas, ha az ember lefejel valakit.

Talán mégsem vagyok kifejezetten egy fiatalos bűnöző alkat.

A papa is így gondolja. Ugrásra készen áll, hogy rászabadítsa a genoviai hercegi ügyvédeket Guptára. Az egyetlen baj az, hogy nem vagyok hajlandó elárulni neki - meg másnak sem -, mivel érte el Lana, hogy tönkretegyem a mobilját. Elég nehéz bebizonyítani, hogy egy támadást kiprovokáltak, ha a támadó nem mondja meg, mivel provokálták. A papa jó ideig próbálta kipréselni belőlem, miután Gupta IGAZGATÓI TELEFONHÍVÁSA nyomán értem jött a suliba. Én viszont nem szóltam egy árva szót sem, és Lars is üveges tekintettel nézett maga elé. Mire a papa: - Helyes! – és összeharapta a száját pont úgy, mint amikor Grandmère túl sok Sidecart tölt magába és Kuglfejnek szólítja egyetlen fiát...

De hogyan árulhatnám el neki, mit mondott Lana? Ha megmondom, mindenki megtudja, hogy nem csak egy, hanem két bűn is szárad a lelkemen!

Mindegy, most már itthon vagyok, és a *Lifetime* csatornát nézzük a mamával. Mióta terhes, nemigen tette be a lábát a műterembe. Állítólag nagyon fáradékony. Rájött, hogy fekvé elég nehéz festeni, ezért aztán inkább vázlatokat készít, főleg tollrajzokat Kövér Luluról, akinek szemlátomást jólesik, hogy mindig van vele otthon valaki. Órákon keresztül üldögél a mama ágyán, és, lesi az ablak előtti tüzlépcsőn a galambokat.

Ma viszont, mert itthon vagyok, a mama engem rajzolt. Szerintem a szám túl nagyra sikerült, de nem szóltam semmit, mert Mr. Gianinivel együtt rájöttünk, hogy sokkal okosabb, ha a jelenlegi hormonális állapotában nem piszkáljuk a mamát. Még a legapróbb megjegyzés is – például, hogy minek hagyta a telefonszámát a zöldségfagyasztóban – órákig tartó sírógörcsöket eredményezhet...

Amíg a mama a portrémat rajzolta, én egy szuper filmet néztem Tori

Spellinggel a főszerepben. *Mama, az ördöggel járok* volt a címe, és egy olyan csajról szólt, akit ver a pasija. Én nem értem, hogy tűrheti el bárki, hogy püföljék, de a mama szerint ez az egész az ember önbecsüléséből és apaképéből következik. Nem mintha olyan idilli kapcsolata lenne a saját apjával, Papóval... Bár ha valami pasi kezét emelne rá, az tuti, hogy a baleseti sebészeten kötne ki.

Rajzolás közben a mama megpróbálta kipréselni belőlem az egész históriát... hogy mit mondott Lana, amitől úgy rám jött a dili, hogy összetiportam a mobilját...: Láttam, milyen elszántan próbálkozik az igazi tévémama szerepével.

Végül mégis sikerült neki, mert egyszer csak azon kaptam magam, hogy már a történet közepén tartok, de úgy, hogy egyetlen apró részletet se hagyok ki: mindent elmondtam Kennytől, meg arról, hogy nem szeretem, ha megcsókol, meg arról, hogy ezt mindenkinek szétkürtölte, meg arról, hogy rögtön a vizsgák után szakítani akarok vele.

Közben megemlítettem Michaelt és Judith Gershner, Tinát meg a névtelen képeslapokat, Lillyt meg a tünetetést, meg az egyesületet, aminek állítólag én vagyok a titkára, szóval nagyjából mindent, kivéve hogy én nyomtam meg a tűzriasztó gombját.

Egy idő múlva a mama abbahagyta a rajzolást, és csak rám figyelt.

Amikor befejeztem, Így szólt: - Tudod, mi kéne neked?

- Mi? - kérdeztem.

- Egy kis szünet - felelte. - Vakáció!

Így aztán vakációztunk egy kicsit, ott az ágyon. Egyszerűen megtiltotta, hogy tanuljak. Azt mondta, rendeljek egy pizzát, amelyet én akarok, és utána együtt megnéztük a *Mama, az ördöggel járok* tök valószínűtlen, ám annál élvezetesebb végét. Utána, legnagyobb örömünkre, egy ennél is nyálasabb tévéfilm következett, a *Szenvedély a prérin*. Courtney Thorne-Smith egy kisvárosi prérítündért játszik benne, aki rózsaszín Cadillacen jár, hatalmas aranykarikát hord a fülében, és hozzá hasonló, anorexiás barátnőit öldösi féltékenységében, mert kikezdték a szerelmével.

A legjobb az egészben az, hogy a film egy *megettörtént eseten* alapult.

Ott, a mama ágyán egy darabig úgy éreztem, minden olyan, mint régen. Mármost azelőtt, hogy Mr. Gianinivel találkozott, és még rólam sem derült ki, hogy hercegnő, vagyok.

Persze hülyeség az egész, mert a mama terhes, én meg büntetésből vagyok itthon.

Akkor meg minek erőlködünk?

December 11., péntek, este nyolc óra, otthon

Te jó ég, megnéztem az e-mailjeimet, a barátaim egyszerűen elárasztottak együttérző üzenetekkel! Mindannyian gratuláltak, amiért ilyen "határozottan" léptem fel Lana Weinbergerrel szemben. Elítélték kitiltásomat, biztosítottak támogatásukról, és arra buzdítottak, ne adjam fel, tartsak ki a végsőkéig az iskola vezetése ellenében. (Hogyhogy tartsak ki az iskola vezetése ellenében? Hiszen nem csináltam mást, mint tönkretettem egy mobiltelefont!!! Mi köze

ennek az iskola vezetéséhez?) Lilly odáig ment, hogy egyenesen Stuart Máriához hasonlított, akit Erzsébet királynőbörtönbe vetett, aztán lefejeztetett.

Vajon ugyanezt gondolná akkor is, ha megtudná, hogy azért tiportam össze Lana mobilját, mert félttem, hogy elárulja: én csináltam a tűzriadót, ami megakadályozta a tüntetést...?

Lilly szerint ez elvi, kérdés - azért tiltottak ki az iskolából, mert nem voltam hajlandó engedni a meggyőződésemből. Az igazság ezzel szemben az, hogy azért tiltottak ki az iskolából, mert szándékosan tönkretettem valakinek a holmiját, és azt is azért, hogy egy másik bűnömet leplezzem vele.

Ezt viszont rajtam kívül senki nem tudja. Na jó, Lanán és rajtam *kívül*. Szerintem ő sem biztos benne. Lehet, hogy azt hiszi, az egész csak amolyan szokványos indulatkitörés, céltalan agresszió volt.

Mindenki más viszont nagy horderejű tiltakozásnak gondolja, amit tettem. Holnap, a Diákok az Albert Einstein Gimnázium Kisajátítása Ellen (DAEGKE) egyesület alakuló ülése esetemet a Gupta-féle iskolavezetés igazságtalan döntéseinek egyikeként tárgyalja majd.

Lehetséges, hogy holnapra viszont torokgyulladásom lesz...

Mindenesetre mindenkinek válaszoltam, nagyon megköszöntem a támogatást, de föl hívtam a figyelmüket arra, hogy ne fújják föl túlságosan a dolgot. Mert azért nem vagyok túl büszke arra, ami történt. Igazából jobb lenne, ha NEM csináltam volna ilyesmit, és akkor mehettem volna suliba.

Egy jó hír: Michael egész biztosan megkapja a képeslapokat! Ma tesi után Tina elment a szekrénye mellett, és látta, hogy kiveszi a legutóbbi lapot, aztán berakja a hátizsákjába. Tina beszámolója szerint sajnos pakolás közben nem homályosult el a tekintete és nem is nézegette hosszan, gyengéden a lapot, sőt még csak nem is különösebb óvatossággal csúsztatta a zsákjába, mert egyenesen rárakta a laptopját, amitől a képeslap nyilván összegyűrődött.

De biztos nem így bánt volna velem, tette hozzá biztatóan Tina, ha tudta volna, hogy kitől származik! Azt is javasolta, hogy legközelebb írjam alá...

De ha aláírom, akkor megtudja, hogy... megtudja, hogy szerelmes vagyok belé, annak ellenére, hogy a "szerelem" szó egyik versben sem szerepel. És mi van, ha ő nem érez irántam semmit? Iszonyú ciki! Sokkal cikibb, mint a kitiltás a suliból...

E-mailezés és naplóírás közben egyszer csak láttam, hogy újabb üzenetem jött, nem másról, mint magától Michaeltól. Ez annyira sokkolt, hogy visitva felugrottam, felriasztottam az ölemben szunyókáló Kövér Lulut, aki mind a húsz körmét belém mélyesztette ijedtében. Így most teli a combom macska körömnyomokkal.

Michael ezt írta:

FEJTÖRŐ: Mi van, Thermopolis, jól hallottam, hogy kitiltottak a suliból?

KÁLULU: Csak egy napra! - írtam vissza.

FEJTÖRŐ: Miért, mit csináltál?

KÁLULU: Összetiportam egy drukkercsaj mobilját.

FEJTÖRŐ: Szuper! A szüleid biztos nagyon örültek!

KÁLULU: Ha igen, elég jól titkolják!

FEJTÖRŐ: Nagy balhé volt?

KÁLULU: Elég fura, de nem. Azt mondtam, hogy az egészet Lana provokálta.

FEJTÖRŐ: Akkor azért jössz a téli karneválra a jövő héten?

KÁLULU: Mint a Diákok az Albert Einstein Gimnázium Kisajátítása Ellen (DAEGKE) egyesület titkára, úgy vélem, a megjelenés kötelező számomra. Lilly standot akar foglalni az egyesületnek.

FEJTÖRŐ: Jaj istenem, Lilly! Folyton a világot akarja megváltani!

KÁLULU: Hát, így is lehet mondani...

Valószínűleg hosszan folytattuk volna, ha a mama nem kiabál, hogy szálljak le a vonalról, mert telefont vár Mr. Gianini-től, aki furcsa módon még nem jött haza a suliból, pedig már a vacsoraidő is rég elmúlt. Így aztán abbahagytuk.

Michael már másodszor kérdezte meg tőlem, megyek-e a téli karneválra. Vajon mit jelenthet ez?

December 11., péntek, este kilenc óra, itthon

Már tudjuk, miért nem jött haza olyan sokáig Mr. Gianini.

Útközben hazafelé karácsonyfát vásárolt.

És nem ám akármilyen karácsonyfát, hanem egy legalább három és fél méter magas óriást, ami az alsó ágaknál vagy két méter széles.

Nem szóltam egy rossz szót sem, mert a mama annyira örült és olyan

izgatott lett, hogy rögvest előszedte az összes Elhunyt Hírességet. (Nálunk otthon ugyanis nem csinos kis üveg - meg fémgömböket szokás a karácsonyfára aggatni, hanem a mama mindig megfesti az abban az évben elhunyt hírességek arcképét egy-egy konzervdobozra, és ezek a díszek. Szerintem mi vagyunk az egyetlen család az Egyesült Államokban, ahol a karácsonyfán Richard és Pat Nixon, Elvis, Audrey Hepburn, Kurt Cobain, Jim Henson, John Belushi, Rock Hudson, Alec Guinness, Divine, John Lennon és még sok más híresség arcképe lóg.)

Mr. Gianini sűrűn pislogott felém, hogy lássa, örülök-e. Azt mondta, azért vette meg most a fát, mert tudja, milyen pocsek napom volt, és szerette volna, ha valami jó is történik velem...

Szegény Mr. Gianininek gőze nincs a félévi angol házi dolgozatom témájáról.

Mit mondhattam volna? Hiszen annyit fáradozott vele, míg megvette. És egy ekkora fa biztos egy csomó pénzbe került. Igazán jót akart vele, a legjobbat.

Ennek ellenére nem ártana, ha a családom tagjai néha előre kérnék ki a véleményemet a dolgokról. Mint mondjuk az egész terhesség meg most a fenyőfa-ügy. Ha Mr. Gianini engem kérdez, azt mondtam volna, szuper, irány a K-Mart bevásárlóközpont az Astor Place-en, vegyünk egy szép nagy műfenyőt, és akkor legalább mi nem járulunk hozzá a jegesmedve élőhelyének pusztításához!

De nem kérdezett!

Persze hiába is kérdezett volna, mert a mama hallani sem akart volna holmi műfenyőről. Ő azt szereti a legjobban az egész karácsonyban, hogy hanyatt befekszik a fa alá, bámészkodik föl, az ágak közé, és mélyen beszívja a fenyőgyanta édeskés-fanyar illatát. Azt állítja, ez az egyetlen dolog, amire szívesen emlékszik vissza indianai gyerekkorából.

Nehéz dolog a jegesmedvékre gondolni, amikor az ember anyja ilyeneket mond.

December 12., szombat, délután két óra, Lillyéknél

Hát, a Diákok az Albert Einstein Gimnázium Kisajátítása Ellen (DAEGKE) egyesület alakuló ülése elég nagy bukta volt.

Mégpedig azért, mert Borisz Pelkovszkijon és rajtam kívül egy lélek nem jött el. Eléggé lehervasztott, hogy még Kenny sem! Az ember azt hinné, hogy

ha tényleg annyira belém van esve, mint ahogy állítja, akkor bármilyen alkalmat kihasznál, hogy a közelemben lehessen, még a Diákok az Albert Einstein Gimnázium Kisajátítása Ellen (DAEGKE) egyesület dögunalmas alakuló ülését is.

Tényleg az az érzésem, hogy Kenny szerelmének lángolása igencsak alábbhagyott. Ez egyébként abból is látszik, hogy MÉG MINDIG NEM HÍVOTT MEG ABBA A NYOMORULT TÉLI ISKOLABÁLBA, ami egyébként pontosan hat nap múlva lesz!

Nem mintha izgatna, csak úgy mondom...Hogy izgatna valakit egy hülye kis meghívás egy hülye kis bálba, aki tűzriadót csinál és összetapossa Lana Weinberger mobilját?!

Na jó. Igenis izgat.

De annyira mégsem, hogy tök megalázkodjam, és ÉN hívjam meg ŐT a bálba!

Lilly teljesen vigasztalhatatlan, mert senki nem jött el az egyesület ülésére, csak Borisz meg én. Próbáltam megértetni vele, hogy mindenki ész nélkül tanul a vizsgákra, és nem az iskola kisajátításán háborog, de nem hallgatott rám. Most a heverőn ülnek Borisszal, aki vigasztaló szavakat sutyorog a fülébe. Borisz valami rémes ezzel a nadrágjába túrt pulóverrel meg a fura fogszabályozójával - miért nem talál ki valami jobbat a fogorvosa? -, de őszintén, szívből szereti Lillyt. Ez egy kilométerről is látszik. Olyan gyengéden néz rá, Lilly meg csak hüppög, hogy kongresszusi képviselőjéhez fordul az őt ért sérelem miatt...

Fáj a szívem, ha Lillyre és Boriszra nézek.

Egyszerűen irigylem őket. Én is szeretném, ha egy fiú így nézne rám! És nem Kenny, hanem olyasvalaki, akit én is szeretek! Sőt több, mint szeretek...

Nem bírom tovább. Kimegyek a konyhába, megnézem, mit csinál Maya, Moscovitzék házvezetőnöje. Ennél még az jobb, ha segíték mosogatni.

December 12., szombat délután fél három, Lillyéknél

Maya nem volt a konyhában. Michael szobájában rámoltt éppen, a kivasztalt iskolai egyenruhát rakta a szekrénybe. Körbejárt és fölszedegette Michael szanaszét heverő cuccait, és a fiáról, Manuelről mesélt. Moscovitz doktorék segítségével Manuel nemrégiben kiszabadult a börtönből Dominikában, ahol

azért tartották tévedésből fogva, mert állítólag államellenes bűnöket követett el. Manuel most saját pártot készül alakítani, Maya pedig rettentő büszke rá, csak azért aggódik, hogy újból lecsukják, ha továbbra is olyan éles hangon bírálja a kormányt.

Szerintem Manuelben és Lillyben sok közös vonás lehet.

Mindig nagy érdeklődéssel hallgatom Maya történeteit Manuelről, de most sokkal jobban érdekel Michael szobája. Persze nem először vagyok itt, de a távollétében még sosem tettem be ide a lábam. Szombat van, de ő mégis a suliban poshad. A komputerklubosokkal együtt a téli karneválon bemutatandó programon dolgoznak a szám.tech. teremben. Az iskolai modem nyilván gyorsabb, mint az övé. Persze biztos ott van Judith Gershner is, és a suliban a szülői beavatkozás veszélye nélkül, szabadon... gyakorolhatják a programok letöltését! Még a gondolattól is kiráz a hideg!

Maya rakosgat, ingeket hajtogat, és valamit magyaráz Dominika legfőbb exportcikkéről, a cukorról meg Manuel politikai nézeteinek veszélyességéről, én meg Michael ágyán hasalok. Pavlov, Michael kutyája a képembe liheg. *Ilyen lenne, ha én lennék Michael. Ezt látja Michael, ha felnéz a plafonra éjszaka.* (A plafonon Androméda-spirál alakzatban elhelyezett foszforeszkáló kis csillagok vannak.) *Ilyen illata van Michael ágyneműjének.* (Tavaszi virágillat, mert Maya ilyen öblítőt használ. *Így néz ki Michael asztala az ágyból nézve.* Nem tehetek róla, ilyenek járnak a fejemben.

Még egyszer Michael asztalára nézek, mert ismerős dolog ötlük a szemembe: Az egyik képeslapom! Az epres!

Nem mondhatnám, hogy a díszhelyre van kiállítva. Nem. Csak úgy ott van. De mégsem a hátizsákja mélyén rohad összegyűrve! Vajon mégis jelentenek számára valamit a versek? Mert nem ásta el a lapokat az asztalán lévő kupacba, a DOS kézikönyvek meg a Microsoft-ellenes propagandaanyagok alá... és ami a legfőbb: nem vágta ki őket a kukába!

Ez egészen feldobott.

Húha, nyílik a bejárati ajtó! Csak nem Michael az?! Vagy Moscovitz doktorék?! Jobb, ha gyorsan húzok innen kifelé. Michael nem véletlenül írta ki az ajtajára: *Belépés csak saját felelősségre!*

December 12., szombat, délután három, Grandmère-nél

Jogos a kérdés: hogyan kerültem egy fél óra leforgása alatt Moscovitzéktól a nagyanyám Hotel Plaza-beli lakosztályába?

Nagyon egyszerű.

Lesújtott az átok, Sebastiano képében.

Persze mindig gyanítottam, hogy Sebastiano nem az a jámbor lélek, akinek mutatja magát. Most viszont úgy tűnik, jobb, ha trónbitorlás helyett a saját bőrét menti, mert ha a papa keze utoléri, már csak a holt lelkeknek tervez ruhákat!

Ha belegondolok, elmondhatom, hogy tulajdonképpen jobban szeretném, ha eltett volna láb alól. Mert akkor kész, nekem annyi, ami ugyan szomorú, főleg, hogy még nem írtam le Kővér Lulu gondozására vonatkozó utasításokat, de legalább nem kéne suliba mennem hétfőn.

Így viszont nemcsak hogy suliba kell mennem, de azzal a tudattal kell odamennem, hogy minden egyes osztálytársam látta a *Sunday Times* mellékletét: amiben vagy húsz fotó van RÓLAM, amint egy földig érő tükör előtt pózolok Sebastiano ruháiban, ráadásul öles betűk hirdetik *A hercegnő ruhatárát!*

Nem vics. *A hercegnő ruhatára!*

És még csak nem is hibáztathatom. Már mint Sebastianót. Egyszerűen nem tudta kihagyni ezt a lehetőséget. Végül is divattervező és üzletember, mikor áll neki modellt egy hercegnő? Az évszázad reklámja...

És ez még mind semmi. Nyilván az összes többi lap is átveszi a képeket meg a sztorit: *Genovia hercegnője a modell-karrier küszöbén!* és hasonlók.

Sebastiano egyetlen nyavalyás ki fotósorozattal elindította új kollekcióját a világhír útján!

Új kollekcióját, amit szemlátomást én reklámozok!

Grandmére nem érti, hogy a papa meg én mitől vagyunk ennyire kiakadva. Illetve azt talán még felfogja, hogy a papa miért. Mert felháborítja, hogy „kihasználják a lányát”. De rajtam képtelen kiigazodni. – Tökéletes szépség vagy minden képen! – ezt hajtogatja.

Kösz. Ez nagyon megnyugtat.

Grandmére szerint túlreagálok a dolgot. Mi az, hogy túlreagálok? Könyörgöm, mikor akartam én Claudia Schiffer nyomdokaiba lépni?! Soha a büdös életben! Mi közöm nekem a divathoz? Semmi! Mi lesz a környezetvédelemmel? Mi lesz az állatok jogaival? Mi lesz a TARISZNYARÁKOKKAL?

Senki nem fogja elhinni, hogy nem szándékosan pózoltam a fotózáshoz. Mindenki azt fogja hinni, hogy eladtam magam. Meg azt, hogy egy hülye, beképzelt modellmanci vagyok.

Ennél még az is jobb, ha azt hiszik, fiatalokú bűnöző vagyok.

Amikor Moscovitzéknál kinyílt a bejárati ajtó és én gyorsan kislisszoltam Michael szobájából, még fogalmam sem volt arról, micsoda katasztrófális hír fogad. Lilly szülei jöttek haza az edzőteremből, ahol saját személyi edzőjük foglalkozik velük. Szóval az edzőteremből hazafelé megálltak egy tejbárban és

átlapozták a vasárnapi újságot, ami rejtélyes okból már szombaton megérkezik, ha az ember előfizet.

Micsoda meglepetés érte őket, amikor kinyitották a lapot és maga Genovia hercegnője parádézott benne a legújabb tavaszi kollekcióban!

Az ő megdöbbenésük azonban semmi nem volt az enyémhez képest, amikor gratuláltak ígéretesnek tűnő modellkarrieremhez.

- Hogy micsoda? – csak ennyit tudtam kinyögni.

Erre már Lilly és Borisz is felfigyeltek. Moscovitz doktor pedig kinyitotta az újságot, és az orrom alá dugta a mellékletet.

Tény és való, ott virítottam négy színnyomású kivitelben. Nem akarom nyomni az álszent dumát, hogy milyen rémesen néztem ki. Nem. Jól néztem ki. A szerkesztők csak annyit csináltak, hogy fogták az összes fotót, amit Sebastiano asszisztense lőtt rólam, amikor megpróbáltam kiválasztani a ruhát genoviai bemutatkozáshoz, szóval az összes fotót kitergették egy bordó háttér előtt. Egyetlen képen se mosolygok szerencsére. Csak bámulom magam a tükörben, és egyértelműen ez jár a fejemben: „*Szent isten, tök úgy nézek ki, mint egy lábra kelt fogpiszkáló!*”

Persze aki nem ismer engem, és nem tudja, hogy MIÉRT próbáltam föl ezt a rengeteg ruhát, az azt hiszi, hogy valami divatbuzi vagyok, akit CSAKIS az érdekel, hogy áll rajta egy estélyi ruha.

Köszike. Mindig ilyen image-re vágytam.

EZEK ÖSSZETÉVESZTENEK ENGEM LANA WEINBERGERREL!!!

Nem értem, hogy tehette ezt velem Sebastiano. Igenis meg vagyok sértve. Azt hittem, hogy miután a barátaimró meg Michaelról beszélgettünk, kicsit közelebb kerültünk egymáshoz. Tévedtem. Ha ezt meg tudta tenni, akkor semmi közöm hozzá.

A papa dühödten felhívta a *Times*t és követelte, hogy vonják vissza a mellékletet azokból a példányokból, amiket még nem kézbesítettek. Majd felhívta a Plaza főportását és követelte, hogy Sebastianót nyilvánítsák nemkívánatos személynek, ami azt jelenti, hogy Genovia hercegének unokatestvére nem teheti be a lábát a hotel területére.

Ezt enyhe túlzásnak éreztem. De a java még csak ezután következett: a papa a New York-i rendőrséget is föl akarta hívni, hogy följelentést tegyen Sebastiano ellen, amiért egy kiskorú képét szüleinek beleegyezése nélkül használta fel. Hála a jó istennek, Grandmére lebeszélte erről, mondván, már amúgy is elég nagy a hírverés, nem hiányzik hozzá még egy hercegi rokon letartóztatása is.

A papa annyira dühös, hogy nem bír nyugton ülni. Föl-alá mászkál a lakosztályában, mint egy oroszlán. Rommel meg Grandmére öléből nézi idegesen, a feje inog jobbra-balra, jobbra-balra, mintha legalábbis a US OPEN

teniszbajnokságot nézné.

Esküszöm, ha Sebastiano itt volna, a papa nemcsak a mobilját törné darabokra.

December 12., szombat, délután öt, itthon

Hú.

Mondhatom, Grandmére ezúttal jócskán túllőtt a célon. Nem vicc. Szerintem a papa soha többé nem áll vele szóba.

De hogy *én nem*, az tuti.

Jó, jó, , már öreg és valószínűleg fogalma sincs, mit tesz, vagy nem tudta, mennyit árt nekem, ezért megértőbbnek kéne lennem vele.

De akkor is! Hogy *ilyesmire* vetemedjen... hogy az én érzéseimet ennyire semmibe vegye... őszintén szólva, nem hiszem, hogy valaha is megbocsátok neki!

Az történt, hogy Sebastiano telefonált, éppen mielőtt hazaindultam volna. Döböntően hallgatta a papa dühkitörését. Föl akart jönni, hogy beszéljen velünk, de a Plaza biztonsági őrői nem engedték.

A papa telefonon közölte vele: a Plaza biztonsági őrői azért nem engedik föl, mert nemkívánatos személlyé lett nyilvánítva, majd azt is elmondta, miért. Sebastiano teljesen kiakadt.

- De nekem volt te enged! Nekem volt te enged, Philippe! – ezt hajtogatta.

- Tőlem volt engedélyed arra, hogy a rusnya rongyaidhoz felhasználd a lányom képét?! – tájékozott a papa. – Micsoda arcátlan hazugság!

De Sebastiano csak kirtartott amellyett, hogy volt engedélye.

Apránként aztán, nagy nehezen kiderült, hogy valóban volt engedélye. Ha úgy vesszük. Persze nem tőlem. És nem is a papától. Hát akkor vajon kitől?!

Grandmére ingerülten felhorkant. – Csak azért adtam neki engedélyt, Philippe, mert Ameliának, mint ezt magad is tudod, roppant kicsi az önbizalma! Gondoltam, ez segít rajta.

De a papát már a gutaütés kerülgette és oda sem hallgatott rá.

- És az önbizalma növelése érdekében a háta mögött engedélyt adtál arra, hogy a képeit felhasználják holmi *női divatáru hirdetéshez*?! – ordította.

Erre már Grandmére sem tudott mit felelni. Csak állt ott, és nem jött ki más a torkán, mint: - Öö...ööm...ööm – Tisztára olyan volt, mint a horrorfilmekben az áldozat, akit macsetével a falhoz szögeztek, de még nem halt meg (Az ilyen részeknél mindig becsukom a szemem, úgyhogy pontosan tudom, milyen hangot ad ki az illető!)

Világos volt, hogy ha lett is volna Grandmére-nek elfogadható magyarázata a viselkedésére, a papa akkor sem hallgatta volna meg, sőt nekem sem engedte, hogy meghallgassam. Odalépett hozzám, megragadta a karomat, és kivonszolt a szobából.

Egy másodpercig azt hittem, hogy valami bensőséges pillanat következik, mint atyák és leányaik között a szappanoperákban. Vártam a megható szónoklatot idős és beteg édesanyjáról, akire nem szabad neheztelnem, és akit majd elküld valami szanatóriumba, ahol szépen kipiheni magát, de csak ennyit mondott nekem: - Na indíts, haza!

Ezzel át is adott Larsnak, majd BEVÁGTA maga mögött Grandmére lakosztályának ajtaját, és elviharzott a sajátja irányába.

Azta.

Ebből az a tanulság, hogy még az uralkodó családokban is akad konfliktus, sőt erőszak is bőven. Már látom is magunkat, amint *Ricki Lake* showműsorában is fellépünk...

Ricki: Clarisse, elmondaná nekünk, miért engedte Sebastianonak, hogy elhelyezze az unokája fotóit a *Times* hirdetési mellékletében?

Grandmère: Azért, hogy javítsam Amelia önbizalmát. Egyébként hogy merészel engem a keresztnevemen szólítani? Miss Lake, én magának hercegné vagy felség vagyok, ha tudni akarja!

Pontosan tudom, hogy hétfőn, amikor beteszem a lában a suliba, mindenki húzza majd az orrát: Na tessék, itt a híres Mía hercegnő, ez a KÉPMUTATÓ, a nagy vege meg a nagy állatvédő aktivista a „nem a külső számít, hanem a belső értékek” süket dumájával! De azért néhány *divatfotó* kedvéért csak odaállt a kamera elé!

Mintha nem volna elég, hogy kitiltottak a suliból! Most meg már utálnak is az iskolatársaim!

Hazaérve megpróbáltam úgy tenni, mintha az egész meg sem történt volna. Ami nem volt könnyű, mert az első dolog, amit megláttam, nem volt már, mint a melléklet, amit a mama kiszedett a *Times*ból, az összes fotón kis ördögszarvakat rajzolt a fejemre, és az egészet kiragasztotta a hűtőre.

Ez nagyon jó vicc, de ettől még nem lesz könnyebb hétfőn személyesen odatolnom a képeket a suliba. Meglepő módon egyetlen egy haszon mégis származott ebből a kínos históriából: megállapítottam, hogy egyértelműen a kékszalagos fehér taftselyem cucc áll a legjobban az összes közül. A papa azt mondta, csak a holttestén keresztül merészeljem fölvenni akár ezt, akár Sebastiano bármelyik kreációját. Csak az a baj, hogy egyetlen tervező nincs Genoviában, aki ilyen dögös ruhát bírna tervezni, vagy mondjuk befejezni a kellő időre. Szóval, úgy tűnik, ezt fogom viselni, annál is inkább, mert ma reggel ideszállították.

Akkor legalább ezzel nem kell törődnöm többet.

Egyenlőre.

December 12., szombat, este nyolc, itthon

A divatmelléklet miatt tizenhét e-mailt kaptam, hatan hívtak telefonon és egy látogatóm is érkezett (Lilly). Lilly szerint nem olyan vészes az ügy, mint

gondolom, a legtöbben úgyis olvasatlanul kidobják a mellékletet.

- Na jó – mondtam -, ha ez igaz, akkor mért telefonál meg e-mailez ez a rengeteg ember?

Megpróbálta úgy beállítani a dolgot, mintha mindannyian a Diákok az Albert Einstein Gimnázium Kisajátítása Ellen (DAEGKE) egyesület tagjai volnának, akik kitiltásom ellen emelik fel a szavukat. Elég gyenge duma volt, ezt ő is tudta.

Azt meg mindketten tudtuk, hogy azok telefonálnak és e-maileznek, akik arra várna választ, amiért adtam el magam. Hogyan magyarázzam meg nekik, hogy semmi közöm az egészhez? Hogy még csak nem is *tudtam* róla? Ezt senki nem hiszi el. Nem csoda, ott a bizonyíték: maguk a fotók meg a ruhák, amikben pózolok.

A jó hírem másodpercek alatt foszlik semmivé. Holnap reggel több millió előfizető nyitja majd ki a *New York Times* vasárnapi számát és hördül fel: „Na tessék, Mia hercegnő. Fenekén a tojáshéj, de máris eladta magát! Vajon mennyit kapott érte? Az ember nem is hinné, hogy így hajt a pénzre, hiszem mégiscsak hercegi család tagja, vagy mi!”

A végén annyira megfájdult a fejem, hogy meg kellett kérnem Lillyt, menjen inkább haza. Megpróbálkozott egy kis shiatsu masszázssal, amit a szülei is gyakran alkalmaznak a betegeiknél, de nem segített. Csakis annyit ért el, hogy megpattant egy ér vagy micsoda a hüvelyk- és a mutatóujjam között. Rémesen fáj.

Végre elszántam magam, hogy nekifogok tanulni, bár szombat este van, és rajtam kívül ilyenkor mindenki vígan éli világát.

Lassan meg kell ezt is szoknom: a hercegnők nem élik világukat csak úgy!

TENNIVALÓIM:

* Matek: 1-10. fejezet ismételni

* Angol: házi dolgozat, 10 oldal, kettes sorköz, megfelelő margó – 1-7. fejezet ismételni

* Társ.ism.: 1-12. fejezet ismételni

* T.g.: semmi

* Francia: revue chapitres Un-Neuf

* Biológia: 1 – 12. fejezet ismételni

* Karácsonyi és hanuka ajándékok:

Mama: Bon Jovi kismamaruha

Papa: Önismereti könyv az indulatok levezetéséről

Mr. Gianini: svájci bicska

Lilly: üres videókazetták

Tina Hakim Baba: az Emanuelle könyvváltozata

Kenny: hordozható tévé-vidéo (Nem, nem túlzás. És nem is a lelki-furdalás miatt!! Tényleg ezt szeretne!)

Grandmère: SEMMI!!!!

- * Körömlakkozás (hátha a körömlakk pocskék ízétől nem lesz kedvem rágni!)
- * Szakítás Kennyvel
- * Zoknis fiók rendberakása

A zoknis fiókkal kezdem, mert az a legfontosabb. Az ember képtelen bármire koncentrálni, ha a zoknijai nincsenek glédába állítva.

Utána következik a matek, mert az a leggyengébb pontom és az az első vizsga. Akármi történjék, átmegyek ezen a vizsgán. SEMMI nem állhat utamba, még Grandmère sem, a *Sunday Times* sem, az sem, hogy a tizenhét e-mailból négy Michaeltól jött, kettő pedig Kennytől, az sem, hogy a jövő hét végén Európába utazom, az sem, hogy a mama és Mr. Gianini a másik szobában a *Drágán add az életed!*-et, a kedvenc karácsonyi filmemet nézik, szóval SEMMI!

ÁTMEGYEK A FÉLÉVI MATEKVIZSGÁN, ÉS SEMMI NEM ÁLLHAT AZ UTAMBA!

December 12., szombat, este kilenc, itthon

Csak egy pillanatra mentem át a másik szobába megnézni azt a részt, amikor Bruce Willis ledobja a robbanóanyagot a liftaknába, de már itt is vagyok, és tiszta erőből folytatom a tanulást.

December 12., szombat, este fél tíz, itthon

Rettentő kíváncsi lettem, vajon mit akar Michael, ezért elolvastam az e-mailjeit – de csak az övéit! Az egyiket a *Times* melléklettel kapcsolatban írta: azt kérdezte, tényleg ott akarom-e hagyni a sulit a modellkedésért... ha-ha-ha! A többiben viccek voltak, szerintem azért írta őket, hogy jobb kedvre derítsen. Nem voltak valami csúcs viccek, de azért megnevettettek.

Tuti, hogy Judith Gershner nem nevet Michael viccein. Őt a klónozáson kívül nem érdekli semmi.

December 12., szombat, este tíz,

itthon

KÖVÉR LULU GONDOZÁSA A TÁVOLLÉTEM ALATT:

DÉLELŐTT

Reggel töltsetek Kövér Lulu táljába SZÁRAZ KAJÁT. Akkor is, ha nem üres a tál, mert jólesik neki, ha frisset kap, és úgy érzi, hogy ő is velünk reggelizik.

A fürdőszobámban a kád mellett a földön van egy KÉK MÚANYAG TÁLKA. Abba minden reggel töltsetek friss vizet a mosdóból. Azért a MOSDÓBÓL, mert a konyhai csapból folyó víz nem elég hideg. És azért a KÉK TÁLKÁBA, mert Kövér Lulu abból iszik reggel, miközben én fogat mosok.

A szobám előtt a földön is van egy vizes tál. Azt minden nap öblítsétek ki, és a hűtőből, a SZÜRT VIZES KANCSÓBÓL töltsétek utána. Nem tévedés, a SZÜRT VÍZBŐL, mert a New York-i csapvíz ugyan tiszta és egészséges, Lulu mégiscsak megérdemel annyit, hogy legalább egyszer egy nap garantáltan tiszta vizet igyon. A macskák bélrendszere sok vizet kíván, így óvják meg magukat a veseelégtelenségtől és a húgyúti fertőzésektől. Ezért kell olyan sok helyen vizet hagyni neki, nem csak a kajás tála mellett!

A hallban lévő tálát ne tévezzétek össze a KARÁCSONYFA MELLETTIVEL! Azt azért tettem oda, hogy ne a karácsonyfa tartójában lévő vízből igyon. A túl sok gyantától ugyanis székrekedése lesz!

Reggelente Lulu szeret a szobámban az ablakpárkányon üldögélni, és a galambokat nézni a tűzlépcsőn. EZT AZ ABLAKOT SOSE NYISSÁTOK KI, de a függönyt húzzátok el, hogy kilásson!

Néha a tévé melletti ablakból is szeret báméskodni. Ha ilyenkor nyávog, akkor kényeztetésre vágyik.

DÉLUTÁN

Vacsorára adjatok Lulunak KONZERVET. Csak háromféle ízesítést szeret: a CSIRKÉS-TONHALASAT, a RÁKOS-HALASAT és a TENGERI HALASAT! MARHÁVAL vagy SERTÉSSEL ne is próbálkozzatok! A konzerv tartalmát csakis TISZTA, elmosogatott tálból hajlandó megenni, különben inkább koplal. Ja, és a kaját a konzervdoboz alakjában rakjátok elé, ne össze-kavarva, mert akkor hozzá sem nyúl.

Vacsora után Kövér Lulu szeret a bejárati ajtó előtti szőnyegen nyújtózni. Ilyenkor lehet őt tornáztatni. Amikor kinyújtózik, valaki ragadja meg a mellső lábait (finoman) és húzza, amíg Lulu ki nem egyenesedik, mint egy elikjáltójel (ezt nagyon szereti!). Utána következik a cicamasszázs hüvelykujjal a lapockái között. Ha jól csináljátok, dorombol, ha nem, akkor harap!

Luli hamar elunja magát, és ilyenkor föl-alá járkál és nyávog. Néhány kedvenc játéka:

- Néhány JUTALOM FALATOT rakjatok sorba a hifi tetejére, hogy lepofozhassa onnan
- Tegyétek Lulut a komputerszékembe, aztán bújjatok el a könyvespolc mögé, és dobjatok felé egy cipőfüzőt úgy, hogy ne lássa, honnan jön
- Építsetek PÁRNAVÁRAT az ágyamon, tegyétek bele Lulut, aztán dugjátok a kezeteiket a párnák közti résekbe (ehhez a játékhoz nem árt kesztyűt húzni)
- Rakjatok macskamentát egy ÓCSKA ZOKNIBA, dobjátok oda Lulunak, aztán hagyjátok békén négy vagy öt órán át. Legalább szabadon garázdálkodik a karmaival.

A MACSKAALOM

Az almozás kizárólag Mr. Gianini feladata! A mamának nem szabad almoznia, és hozzányúlnia sem semmihez, ami ezzel kapcsolatos, mert terhességi toxémiát okozhat, amitől a baba vagy meghal, vagy súlyosan károsodik! Almozás után mindig kezet kell mosni meleg szappanos vízzel, még akkor is, ha látszólag semmi nem került az ember kezére!

A macskaalmot MINDEN NAP ki kell cserélni. Nedvesség hatására összeálló almot használunk, amit cserénél csak össze kell lapátolni, szemeteszákba rakni és kész. Pofonegyszerű! Lulu kábé két órával vacsora után tojik, ezt elég pontosan meg lehet állapítani a fürdőszobámban lévő alomból áradó illatokból...

A LEGFONTOSABB TUDNIVALÓK

Ne zavarjátok Kövér Lulut REJTEKHELYÉN, A VÉCÉ MÖGÖTT A FÜRDŐSZOBÁMBAN! Ott tartja csillogó holmikból összelopkodott kincsit. Ha valamit *elcsór*, és ott megtaláljátok, ne szedjétek ki onnan, ha látja, különben hetekig harapni fog! Már beszéltem erről az állatorvossal, aki szerint nincs mit tenni, hacsak nem akarunk állatpszichológushoz fordulni óránként 70 dollárért... Egyszerűen el kell viselni!

MINDEN NAP TÖBBSZÖR EMELJÉTEK FÖL, VEGYÉTEK ÖLBE,
CIRÓGASSÁTOK ÉS DÖGÖNYÖZZÉTEK!!! (AZT NAGYON SZERETI.)

December 12., szombat, éjfél, itthon

Hihetetlen! Már éjfél van, és még mindig csak a matekkönyv első fejezeténél tartok: *Bevezetés a matematikába...*

Ez a könyv totál érthetetlen. Bárki írta is, remélem, nem gazdagodott meg belőle!

Azt hiszem, megyek és megkérdezem Mr. Gianinit, mik lesznek a vizsgafeladatok.

Nem, az csalás.

Vagy mégsem?

December 13., vasárnap délelőtt fél tizenegy, itthon

Már csak negyvennyolc óra van hátra a matekvizsgáig, és én még mindig az első fejezetnél tartok...

December 13., vasárnap délelőtt fél tizenegy, itthon

Lilly már megint itt van. Azt javasolta, készüljünk együtt a társ. ism. vizsgára. Én meg azt feleltem, nem bír érdekelni a társ. ism., mert a matek ismétlésben mégcsak a könyv első fejezeténél tartok. Mire ő:

- Csináljuk felváltva: egy órán át én kérdezem ki tőled a matekot, aztán egy órán át te kérdezed tőlem a társ. ismeretet.

Ebbe beleegyeztem, bár nem teljesen sportszerű: neki ötöse van matekból, ha ő kikérdez engem, az neki nem segít semmit, de ha én kérdezem ki őt társ. ismeretből, azzal én is tanulok!

Mindegy, ilyen a barátság.

December 13., vasárnap, délelőtt tizenegy óra, itthon

Tina telefonált. A kistesói tisztára megörjítik. Kérdezte, átjöhet-e tanulni. Mondtam persze.

Mégis mi mást mondhattam volna? Különben is megígérte, hogy beugrik, a pékhez bagettért, és hoz zöldséges krémsajtot is... Ja, és azt is mondta, hogy a mellékletben a fotóim isteniek, ne törődjek vele, bárki bármit is mond, mert szuper, ahogy kinézek!!

December 13., vasárnap délben, itthon

Michael megmondta Borisznak, hol van, Lilly, úgyhogy most már Borisz is itt van.

Lillynek kivételesen igaza van: Borisz tényleg iszonyúan szuszog. Nagyon zavaró.

És az is zavar, hogy az ágyamra teszi a lábát. Legalább le venné a cipőjét! De amikor ezt javasoltam neki, Lilly közbeszólt és azt mondta, inkább ne...

Fujj. Nem tudom, hogyan képes Lilly elviselni egy ilyen pasit, aki szuszog és ráadásul a lába is bűdös.

Lehet, hogy Borisz zenei zseni, de a higiénia-óról szerintem még sokat kell tanulnia.

December 13., vasárnap, fél egy, itthon

Megérkezett Kenny. Fogalmam sincs, hogy tanuljak ebben a tömegben. A tetejébe *Mr. Gianini* ezt a pillanatot találta alkalmasnak, hogy gyakorolni kezdjen a dobján.

December 13., vasárnap, este nyolc, itthon

Mondtam Lillynek, hogy Borisz és Kenny jelenlétében az egész tanulás nem ér semmit. Rögtön egyetértett. A dolgon *Mr. Gianini* dobolása sem segített, tehát úgy döntöttünk, szünetet tartunk, és lemegyünk a kínai negyedbe villásreggelizni.

Istenien éreztük magunkat a Nagy Kínai Fal étteremben, zöldséges gombócot ettünk meg szárított babot fokhagymás szósszal. Borisz mellett ültem, és remekül szórakoztam, mert ügyesen úgy intézte, hogy ha egy pincér arra járt valami új fogással, csak előtte talált üres helyet, tehát mindent elé tettek le, ezért Borisz meg én ettünk mindenkől először.

Rájöttem, hogy lehetetlen pulóverei és szuszogása ellenére Borisz borzasztó helyes és vicces. Lillynek igazán szerencséje van, hogy a fiú, akit szeret, vizsontszereti. Bárcsak én úgy szeretném Kennyt, ahogy Lilly Boriszt!

De sajnós nem tőlem függ, kibe leszek szerelmes. Ha tőlem függne, tuti, hogy NEM Michaelba lennék! Először is, mert a legjobb barátnőm testvére, és ha Lilly rájönne, biztos nem lenne elragadtatva... Másodszor, mert már végzős, és úgyis nemsokára egyetemre megy.

Ja, ja és el ne felejtsem, mert már van barátnője.

De hát mit csináljak? Nem *kényszeríthetem* magam, hogy szerelmes legyek Kennybe, és őt sem *kényszeríthetem*, hogy kisseressen belőlem!

Bár még mindig nem hívott meg a bálba. Egyáltalán szóba sem hozta. Lilly nem érti, miért nem szólok neki én.

„Miért nem kérzed meg tőle: Na, megyünk vagy sem? - Folyton ezzel piszkál: - Ha volt merszed összetaposni Lana mobilját, akkor hogyhogy nincs merszed a saját pasidtól megkérdezni, elvisz-e az iskolabálba?”

De hát Lana mobilját a szenvedélyes indulat hevében tapostam össze! Kennyvel kapcsolatban pedig a legcsekélyebb szenvedélyt sem bírom fölfedezni magamban... A lelkem mélyén egy hang azt súgja, semmi szükség arra, hogy Kennyvel menjek a bálba, jobb is, hogy Kenny nem említette a dolgot.

Igaz, hogy nagyon halkas súgja, de azért hallom.

Szóval, bár nagyon jól éreztem magam az étteremben Borisz mellett, tulajdonképpen mégis egy kicsit dühös voltam Kennyre.

Aztán még dühösebb lettem. Nem, nem is dühös, inkább szomorú. Mert amikor más a szerencse sütímet bontogattam, néhány kínai kislány odajött hozzám és autogramot kért tőlem! Orrom alá dugtak egy tollat meg a *Times* mellékletét, hogy írjam alá a fotóimat!

Komolyan mondom, legszivesebben öngyilkos lettem volna, de nem tudtam, hogyan, ott helyben legföljebb egy evőpálcikával szúrhattam volna szíven magam.

Ehelyett persze aláírtam azt a nyomorult újságot, és még jó képet is vágtam hozzá. Nem mutattam, mennyire KIBORÍT ez az egész. A kislányok a tetejébe irtó boldogok voltak, hogy találkoztak velem. És mindezt miért? Talán mert erőt, fáradságot nem kímélve munkálkodtam a jegesmedvék vagy a bálnák megmentésén, vagy az éhező gyerekek sorsának javításán? (Amire eddig nem nyílt alkalmam, de a jövőmet ennek kívánom szentelni.)

Nem, ezek a gyerekek azért örültek, mert bemutattam pár csinos cuccot egy hülye újságban, és mert magas vagyok és girnyó, mint a legtöbb modell.

Ezt nevezem teljesítménynek!

A fejem nyomban megfájdult megint. Mondtam is a többieknek, hogy hazakell mennem.

Senki nem ellenkezett, mert mindenki ráébredt, mennyi időt pazaroltunk el, és mennyi tanulni valónk van még. Gyorsan fizettünk és leléptünk. Amikor hazaértem, a mama mondta, hogy Sebastiano már legalább négyszer telefonált és házhoz szállítatott egy RUHÁT.

De nem akármilyet! Ezt a ruhát Sebastiano külön nekem tervezte a téli iskolabálra! Egyáltalán nem szexis. Sötétzöld, hosszú ujjú bársonyruha, széles, szögletes nyakkivágással.

De amikor fölvettem és megnéztem magam a tükörben, nagyon meglepődtem:

Jól néztem ki benne. Mégpedig *nagyon*.

A ruhához tűzve kis cédulát találtam:

Kérlek, bocsáss meg nekem.

Ígérem, hogy ebben a ruhában nem olyan leszel,

mint a húga "kis barátnője"...

S.

Ez borzasztó kedves tőle. Szomorú, de mégis nagyon kedves. Sebastiano ugyanis nem tudhatja, hogy a dolog Michaellel teljesen reménytelen, és ezen semmiféle ruha nem változtathat, akármilyen jól is áll nekem.

Viszont Sebastiano *bocsánatot kért!* Ő legalább eljutott idáig, ami Grandmére fejében még csak meg se fordult soha.

Persze hogy megbocsátok Sebastianonak. Végül is nem ő tehet az egészről.

Sőt, biztos Grandmére-nek is megbocsátok egyszer, hiszen már olyan öreg és nem tudja, mit csinál.

Egyedül saját magamnak nem bocsátok meg soha az életben, mert csakis én tehetek róla, hogy ilyen helyzetbe kerültem. Észnél kellett volna lennem és rögtön szólni Sebastianónak, hogy nem engedem fotózni magam.

Csak éppen tök el voltam ragadtatva a tükörképemtől és azoktól a szuper ruháktól. Egyszerűen megfeledkeztem arról, hogy egy hercegnő nem parádézhat csak úgy, kedve szerint mindenféle ruhákban, mert neki egy csomó embernek kell példát mutatnia... olyanoknak is, akiket talán nem is ismer és akikkel soha életében nem találkozik.

Ezért aztán ha meghúznak a félévi matekvizsgán, akkor fölköthetem magam.

December 14., hétfő, osztályterem

37 - Ez azoknak a diákoknak a száma az Albert Einstein Gimnáziumból, akik (eddig) szükségét érezték annak, hogy véleményt nyilvánítsanak Lana Weinberger mobiltelefonjával kapcsolatos pénteki erőszakkitörésemről.

59 - Ez azoknak a diákoknak a száma az Albert Einstein Gimnáziumból, akik (eddig) szükségét érezték annak, hogy véleményt nyilvánítsanak iskolai kitiltásomról.

74 - Ez azoknak a diákoknak a száma az Albert Einstein Gimnáziumból, akik (eddig) szükségét érezték annak, hogy véleményt nyilvánítsanak a *New York Times* hétfévi hirdetési mellékletében megjelentetett fotóimról.

170 - Ez az Albert Einstein Gimnáziumba járó diákok véleménynyilvánításainak összege

Miután szerencsésen (és élve) megúsztam a gúnyos, kínos, csípős, rosszalló és még ki tudja, milyen megjegyzések áradatát és eljutottam a szekrényemhez, valami nagyon furcsát találtam ott: a szekrényajtóból egy szál sárga rózsza kandikált ki.

Hát ez micsoda? Lehetséges, hogy van valaki ebben az iskolában, aki nem néz rám mélységes megvetéssel?

Úgy tűnik, igen. De amikor körülnéztem, ki lehet egyetlen titkos támogatóm, nem láttam mást, csak Justin Baxendale-t rajongóinak szokásos gyűrűjében.

Nem tudok másra gondolni, csakis Kenny tehetette ezt a rózsát titokban a szekrényembe, hogy felvidítson. Biztos nem vallja be, de csak ő lehetett.

Ma az egész napot a felkészülésre szánjuk. Ez azt jelenti, hogy mindenki az osztály termében poshad és a holnap kezdődő vizsgákra tanul. Csak ebédidőben lehet kimenni. Részemről ez tök rendben, mert így legalább

esélyem sincs összefutni Lanával. Az ő osztály ugyanis egy másik ,emeleten van.

Csak az a baj, hogy Kennyvel viszont közös teremben vagyunk. Névsor szerinti rendben kell ülnünk, tehát ő ugyanennek a padsornak az elején ül, de megállás nélkül levelekkel bombáz. Ilyeneket írkal: *Föl a fejjel, semmi baj! Meglátod, túléled, majd drukkolok!*

De a rózsát valahogy mégse nézem ki belőle...

Michael Moscovitz megnyilvánulásainak száma iránymban a mai nap folyamán: 1.

De ezt csak úgy mellesleg említem.

Már ha egyáltalán megnyilvánulásnak lehet nevezni az ilyesmit. Amikor összefutottam vele á folyosón, azt mondta, kioldódott a bakancsom fűzője.

Valóban.

Nekem már annyi.

Még öt nap ,a téli iskolabálig. Meghívás egy szál se.

Rendezd és old meg az egyenletet d -re

$$d - 10rt$$

$$r = 10$$

$$t = 2$$

$$d = 10 + (10)(2) = 10 + 20 = 30$$

$$\text{tehát } d = 30$$

A változók a számok helyiértékét jelző betűk

$$\text{A kiemelés szabálya : } 5x + 5y - 5 \\ 5(x + y - 1)$$

$$2a - 2b + 2c$$

$$2(-1) - 2(-2) + 2(5) - 2 + 4 + 10 = 12$$

Egy szám négyszereséhez hármat adunk és az eredmény a szám ötszöröse lesz.
Melyik ez a szám?

A szám x

$$4x + 3 = 5x$$

$$\begin{array}{r} -4x \\ \hline x = 3 \end{array} \qquad \begin{array}{r} -4x \\ \hline x = 3 \end{array}$$

Regardez les oiseaux stupides.

A descartes-i koordináta-rendszer a síkot négy egyenlő részre osztja, melyeket síknegyedeknek nevezünk.

1. síknegyed (pozitív, pozitív)
2. síknegyed (negatív, pozitív)
3. síknegyed (negatív, negatív)
4. síknegyed (pozitív, negatív)

A függvény meredekségét m -mel jelöljük.

Egy függvény meredeksége lehet: negatív
pozitív
zéró

A függőleges vonalnak nincs meredeksége.

A vízszintes vonal meredeksége zéró.

Kollinárisnak azon pontokat nevezzük, amelyek ugyanazon az egyenesen helyezkednek el.

Az egymással párhuzamos vonalak meredeksége azonos.

$$4x + 2y = 6$$

$$2y = -4x + 6$$

$$y = -2x + 3$$

A cselekvő igealak azt jelenti, hogy az ige tárgya aktívan cselekszik.

A passzív igealak azt jelenti, hogy az ige tárgya elszenvedi a cselekvést.

December 15., kedd

Megvolt a matek- és az angolvizsga.
Még három van, plusz a házi dolgozat.

Mai véleménynyilvánítások száma: 76
Ebből negatív: 53
„Reklámhercegnő”: 29-szer
„Hú, de odáig van magától”: 14-szer
„Figyu, itt jön a seprűnyél-hercegnő”: 6-szor

- Mit törödsz vele, mit beszélnek rólad? Lényeg, hogy te tudod, mit az igazság! Más úgyse számít! – vigasztalt Lilly.
Könnyű neki. Nem rá tesznek ilyen görény megjegyzéseket. Hanem én rám.

Újabb sárgarózsa a szekrényemben. Mi a fene folyik itt? Újból megkérdeztem Kennyt, ő volt-e, de tagadta. Viszont rémesen elvörösödött... Vagy csak azért, mert Justin Baxendale, aki épp arra járt, véletlenül rálépett a lábára? Kenynek eszméletlen nagy lába van – még az enyémnél is nagyobb.

Négy nap még a téli iskola báljig. Meghívások száma: 0

December 16., szerda

Társ. ism. vizsga: finis
Még kettő, plusz a házi dolgozat

Véleménynyilvánítások száma: 62
Ebből negatív: 34

"Na mi van, kimaradsz végre a suliból?": 12-szer

"Kate Moss ezentúl munkanélküli lesz?": 5-ször

"Ha én ilyen lapos lennék, én is modellnek állnék!": 6-szor

Újabb sárga rózsza, névtelenül. Lehet, hogy valaki összetéveszti a szekrényemet Lanáéval? Végül is Lana mindig arrafelé lóg, amikor Josh Richtert várja. Josh szekrénye az enyém mellett van, ott szoktak találkozni és a szekrénynek dőlve smárolni. Elképzelhető, hogy valaki azt hiszi, Lanának küldi azokat a gyönyörű rózsákat.

Mert, az Albert Einstein Gimnáziumból senki, nem küldene virágot NEKEM, az tuti! Esetleg ha elhaláloznék! Akkor dobnának valami gazt a síromra, mondván: Ez se rontja itt tovább a levegőt!

Három nap még a téli bálig. Még mindig semmi.

December 17., csütörtök, éjjel egy óra

Eszembe jutott valami: Talán Kenny hazudik. Talán mégis ő tette a rózsákat a szekrényembe. Talán azért csinálja, hogy kiugrassa nyulat a bokorból, és mégis meghívjon a holnapi bálba.

Ami elég felhőborító. Mármint az, hogy ilyen soká húzza – halassza ezt a meghívást. Tőle aztán régen elfogadhattam volna valaki másnak a meghívását!

Mintha olyan nagyon tülekedtek volna a jelentkezők...

December 14., csütörtök, délután négy, a limuzinban a Plaza felé

MEGVAN!!!!

VÉGE!!!

LEVIZSGÁZTUNK!!!!

Na de hogyan?

Valahogy úgy érzem, mindenből átmentem. Még matekból is. Az eredményeket csak holnap teszik közzé, a téli karnevál kezdete előtt, de addig nyaggattam Mr. Gianinit, amíg végre ki nem nyögte:

- Jaj, Mia, nagyon szépen levizsgáztál. Na most már békén hagynál végre?

Miiii???! Azt mondta, SZÉPEN!!! Istenem, ez csak egyvalamit jelenthet!

AZT, HOGY ÁTMENTEM A VIZSGÁN!!!!

Hál' istennek ezen is túl vagyok. Akkor mostantól kezdve jöhetnek a *fontos* dolgok: a magánéletem és a társadalmi életem.

Ez nem vicc. Mindkettő romokban hever. Az iskolában mindenki azt gondolja rólam - a barátaim kivételével -, hogy eladtam magam: A közvélemény szerint vizet prédikálok, és bort iszom!

Hát most majd megmutatom nekik! Tegnap, a társ. ism. vizsga után jöttem rá, mi a teendő. Egy pillanat alatt. Olyan volt, mint egy villámcsapás. Igazi Grandmère-féle megoldás.

Na jó, lehet, hogy Grandmère nem *pontosan* így csinálná, de akkor is ez a megoldás! Persze Sebastiano nem lesz tőle elragadtatva. Sajnálom, miért nem ENGEM kérdezett, hogy felhasználhatja-e a fotóimat a kollekciója hirdetéséhez?

Szerintem teljesen hercegnőhöz illő, amire készülök. Jaj, rettentően izgulok! A tenyerem is úgy izzad, hogy örület.

De nem ülhetek tovább ölbe tett kézzel, és nem nyelhetek le több sértést. Valamit tennem kell, és már tudom is, hogy mit!

Az a legizgibb az egészben, hogy tők egyedül csinálom, nem segít senki.

Na jó, a Plaza főportása segített szobát szerezni és Lars kölcsönadta a mobilját, hogy azt a rengeteg telefont elintézzem.

Lilly segített megfogalmazni a mondanivalómat és Tina megcsinálta a hajamat meg a sminkemet.

De egyébként senkinek nem volt hozzá semmi köze.

Na itt az idő.

Hát akkor rajta!

December 17., csütörtök, este hét óra

Megnéztem magam mind a négy nagy adón, plusz a New York l-en, a CNN-en, a Hírtévéen, az MSNBC-n és a Fox hírcsatornáján. Sőt állítólag bekerültem az *Esti Showderbe*, a *Hollywoodi Hírekbe* és a *Showbiz!!* műsorába is.

Ahhoz" képest, hogy súlyos önbizalomhiányban szenvedek, szerintem egész jól megoldottam ezt a dolgot. Nem hebegtem – habogtam, nem sülttem bele szövegembe egyetlen egyszer sem. Lehet, hogy egy picit hadartam, de azért minden szavamat lehetett érteni. Kivéve, ha valaki nem tud angolul...

És jól is néztem ki. Talán fölvehettem volna valami mást, mint a sulis egyenruhát, de a királykék történetesen nagyon jól mutat a tévében!

A sajtókonferencia óta megállás nélkül cseng a telefon. A legelső a mama, vette föl: Sebastiano volt az, aki artikulálatlanul rikácsolt arról, hogy tönkretettem őt.

Ezt viszont nem tudja kimondani. Csak azt, hogy "tönkre tettem"

Ez rosszul érintett. Eszemben se volt tönkretenni őt, főleg azután hogy olyan kedves volt és azt a csodás ruhát tervezte nekem a bábra. Valahogy meg kellett vigasztalnom.

- Figyelj, Sebastiano!, - mondtam, amikor ,végre szóhoz jutottam. - Nem tettelek tönkre! Szó sincs, róla! Csakis annyi történt hogy az általam bemutatott ruhák eladásából származó haszon a Greenpeace számlájára megy. Sajnos Sebastiano képtelen volt átlátni az összefüggéseket.

- Tönkre tetted! Tönkre tetted! - jajveszékelt.

Megpróbáltam megmagyarázni neki, hogy a szakma zseniális marketing fogásnak tartja majd azt, hogy a ruhák eladásából származó hasznot fölajánlja a Greenpeace javára. Sőt azzal érveltem, hogy legyen nyugodt, a ruháit

egykedőre elkapkodják, mert azok a lányok, akiknek az ő ruháit tervezik, hozzám hasonlóan nagyon is fontosnak tartják a környezetvédelmet.

Talán mégis rám ragadhatott pár dolog Grandmére illemtanleckéin, mert a végére sikerült teljesen meggyőzőnöm Sebastianót. Amikor elköszöntünk egymástól, szerintem már azt gondolta, hogy ez az isteni szikra az ő agyából pattant ki.

A következő telefonáló a papa volt. Lehet, hogy módosítanom kell a karácsonyi ajándékon: úgy tűnik semmi szüksége az indulatok levezetésére. Alig jutott szóhoz a nevetéstől.

- Mondd csak, Mia, kinek az ötlete volt ez, anyádé? – kérdezte.

- Dehogyan! Egyedül az enyém! – mondtam sértődötten, mire ő:

- Hát akkor nagyanyád büszke lehet a tanítványára!

Fura, de ettől úgy éreztem, hogy ezen a vizsgán is átmentem. Leszámítva azt, hogy Grandmére-rel még mindig nem vagyunk beszélő viszonyba. Rengetegen telefonáltak ma este (még Mamó meg Papó is Indianából), de Grandmére nyilván rangon alulinak tartja, hogy telefonáljon.

Pedig igenis neki kellene bocsánatot kérnie, mert ő követte el ezt az alattomos hátbatámadást ellenem.

- Majdnem olyan alattomosat – vetette közbe a mama a Mandarinok Mennyei Mannájától rendelt vacsoránk romjai fölött -, mint amelyet te követtél el ma.

Ez nagyon megdöbbenett. Nekem... nekem ez eszembe se jutott, de azt hiszem, igaza van. Amit én csináltam, az legalább annyira alattomos, mint Grandmére húzásai.

De miért csodálkozik ezen bárki? Végül is rokonok vagyunk, vagy mi.

Luke Skywalker és Darth Vader is azok voltak.

Na, megyek, kezdődik a *Baywatch*. Hetek óta most van időm először, hogy nyugiban megnézzem.

December 17., csütörtök, este kilenc óra

Tina telefonált. De nem a sajtókonferenciáról akart beszélni, hanem azt kérdezte, mit kaptam a Titkos Hópihétől. Azt hittem, megbolondult.

- Titkos Hópihe? Mi bajod van?

- Nem emlékszel? - kérdezte Tina. - Tudod, a Titkos Hópihe! Kábé egy hónapja csináltuk! Tudod, mindenki bedobta a nevét egy kalapba, valaki kihúzta, és aki kihúzta a neved, az a te Titkos Hópihéd, akitől ajándékot kapsz az utolsó héten, a téli szünet előtt. Tudod! Azért találtuk ki, hogy ne legyen olyan rémes a hangulat a vizsgák előtt, meg minden!

Valami rémlett, hogy még a Hálaadás előtt egy nappal Tina levonszolt az ebédlőbe, ahol egy kinyitható asztal körül ült pár idióta a diákönkormányzatból, előttük egy nagy kalap, teli cédulákkal. Tina velem is fölíratta a nevemet egy cetlire, amit aztán bedobtam a kalapba. Utána pedig én is húztam egy cetlit.

- Te jó ég! - kiáltottam. - A vizsgák miatti izgalomban meg a sok egyéb között teljesen kiment a fejemből!

Ráadásul én pont Tina nevét húztam ki a kalapból. Nem meglepő, hiszen pont előtte dobta be a céduláját. Micsoda pocsék barátnő az aki elfeledkezik ilyesmiről?

Aztán eszembe jutott valami. A sárga rózsák. Akkor nem tévedésből kerültek a szekrényembe! És tényleg nem Kennytől származnak! Hanem a Titkos Hópihétől!

Ettől eléggé összezavarodtam. Hogy is van ez? Akkor Kenny tényleg egyáltalán nem is akar engem meghívni a holnapi bálba?

- Tényleg elfelejtetted? Hihetetlen! - mondta Tina elképedve. – Pedig *te*

kaptál a Titkos Hópihédtől ajándékot, nem, Mia?

Szörnyen elszégyelltem magam. Tényleg kiment a fejből!

- De, dehogynem – mondtam, és közben azon törtem a fejem, honnan keríték valami ajándékot neki holnap reggelig, a Hópihe akció utolsó napjáig.
– De kaptam ajándékot.

Tina sóhajtott. – Engem biztos nem húzott ki senki – mondta. – Mert én nem kaptam semmit.

- Ugyan, ne csüggedj! – vigasztaltam, és reméltem, hogy a rémes büntudat nem hallatszik a hangomon. – Biztos te is kapsz valamit! A te Titkos Hópihéd biztosan az utolsó pillanatig vár, hogy annál nagyobb legyen a meglepetés!

Gondolod? – kérdezte bánatosan Tina.

- Persze! – biztattam.

Tina egészen megnyugodott és hangot váltott.

- Most, hogy szerencsésen túlestünk a vizsgákon... - kezdte számonkérően.

- Öö, igen?

- ... most már megmondhatod Michaelnek, hogy te küldtek azokat a képeslapokat. Mikor mondod meg neki?

Elborzadva csak ennyit nyögtem: - Én... én... nem is...

- Mia, ha nem mondod meg, hogy te voltál, akkor mi értelme volt az egésznek? – kérdezte Tina szigorúan.

- Hogy felhívjam a figyelmét arra, hogy Judit Gershneren kívül is léteznek még lányok...

- Mia, ez nem elég! Meg kell mondanod neki, hogy te küldted a lapokat! Hogyan fogod őt meghódítani, ha nem tudja, mit érzel iránta? – Tina Hakim Baba sok mindenben emlékeztet a papámra. – Emlékszel, hogy csinálta Kenny? Először ő is névtelen leveleket küldött neked, de aztán fölfedte kilétét. Így kezdte járni vele.

- Ja! – morogtam gúnyosan. – Sokra is mentem vele...

- De veled és Michaellel másképp lesz! – kardoskodott Tina. – Mert ti ketten egymásnak vagytok teremtve! Tudom, érzem, ezt súgja a szívem! Meg kell mondanod neki, mégpedig holnap, mert holnapután elutazol Genovába!

Uramisten! Életem első sajtókonferenciájának sikeres lebonyolítása felett érzett mérhetetlen önelégültségemben tökéletesen elfeledkeztem az utazásról is! Holnapután indulok Genovába! Ráadásul Grandmére-rel! Akivel szóba sem állok!

Mondtam Tinának, hogy holnap vallomást teszek Michaelnek, ettől megnyugodott és végre letette.

Még szerencse, hogy nem látta az orrcimpámat, mert úgy remegett, mint a nyárfalevél. Nem is csoda. Ekkora hazugságtól!

Soha nem fordulhat elő, hogy én megmondjam Michael Moscovitznak,

amit érzek iránta. Mondjon bárki bármit, de én ugyan nem!
Még hogy személyes vallomás!
SOHA!

December 18., péntek, osztályterem

Nem hagyhatjuk el az osztályt addig, amíg szét nem osztják a félévi jegyeket tartalmazó íveket. A nap hátralévő részében aztán szabad a vásár: indul a téli karnevál és este az iskolabál!

Ezzel vége is a félévnek. Nincs is több óránk. Vár ránk a pihenés meg a szórakozás.

Jó vicc. Soha életemben nem lesz egy gondtalan percem se többé.

Rájöttem ugyanis - mintha nem volna épp elég bajom -, ki az én Titkos Hópihém.

Azt hiszem, nincs más magyarázat. Mi másért lógna Justin Baxendale - aki annak ellenére, hogy új a suliban, máris irtó népszerű és a tetejébe még irtó dögös is - folyton az én szekrényem körül? Komolyan mondom, ezen a héten már harmadszor látom erre kószálni. Nyilván azért jár erre, hogy bedugjon egy-egy rózsát a szekrényembe. Vagy azért, hogy zsarolni kezdjen a tűzriadó miatt? Szerintem Justin Baxendale nem kimondottan zsaroló típus. Biztos van jobb dolga is, mint egy hercegnőt zsarolni.

Akkor marad az eredeti magyarázat: ő az én Titkos Hópihém.

Hú, de kínos lesz, ha csöngetés után kimegyek és Justin odajön hozzám vallomást tenni... Mert mint megtudtam, ez a szabály: ma minden Titkos Hópihének fel kell fednie kilétét! Mélyen bele kell majd nézнем a seprűs szempillájú, füstszínű szemébe és álságos vigyorral mondani: "Juj, de szupi, Justin! Köszike! Gőzöm nem volt, hogy te vagy az!"

Vagy efféle. Persze igazság szerint még ez érdekel a legkevésbé... Sokkal rosszabbul érint, hogy én vagyok az egyetlen lány az egész suliban, akinek

nincs partnere a ma esti bálba! Meg az, hogy holnap elutazom egy országba, amelynek a trónörököse vagyok! Ráadásul a tébolyult nagyanyámmal utazom, aki nem áll szóba az apámmal, és aki - ezt tapasztalatból, mondhatom - nem áttal a repülőgép illemhelyén dohányozni, ha éppen úgy hozza úri kedve!

Nem vicc. Grandmère a stewardessek réme.

De ez még nem minden. A mamát és Mr. Gianinit még nem is említettem: ők egyszerűen úgy tesznek, mint akik cseppet se bánják, hogy egy idegen országban töltöm az ünnepeket. Persze, tartunk majd egy kis előkarácsonyt, csak úgy, magunknak, mielőtt elmegyek. Akkor is úgy érzem, hogy tesznek rá. Igen, nagy ívben tesznek rá.

Na és a matekjegyem? Igaz, Mr. Gianini azt mondta, szépen vizsgáztam, na de mit ért azon, hogy szépen? Hármast? A hármas, nekem nem szép. Főleg akkor nem, ha beleszámítjuk, hány órát töltöttem azzal, hogy kijavítsam a kettesemet. Nem, a hármas tök elfogadhatatlan.

És mit csináljak, istenkém, MIT CSINÁLJAK Kennyvel?

Legalább Tina ajándékát megoldottam. Tegnap este addig keresgéltem a neten, amíg találtam egy tini romantikus regényolvasó klubot, ahova beíratam. Kinyomtattam a tagsági kártyát, és kicsöngetéskor majd odaadom neki.

Persze ugyanakkor kint kell lennem, hogy találkozzak Justin Baxendale-Iel.

Bár ne volna olyan szép szeme! Akkor nem érezném olyan kínosan magam. És miért pont Ő húzott engem Titkos Hópihének? A szép emberek, mint Lana vagy Justin természetből fogva idegenkednek az olyan hétköznapi külsejű egyénektől, mint én.

Talán nem is az én nevemet húzta ki a kalapból. Talál Lanáét húzta, és tévedésből dugdosta azokat a rózsákat az én szekrényembe, mert azt hitte, az az övé. Nem csoda, Lana sem a saját szekrénye, hanem folyton az enyém körül lóg.

Még ennél is szörnyűbb, hogy Tina szerint a sárga rózsza örök szerelmet jelent.

Ezért is gondoltam, hogy mégis Kenny keze van a dologban.

Jaj nekem! Na, most osztják ki a jegyeket. Oda se nézek.

Nem is érdekel. NEM ÉRDEKELNEK A JEGYEIM!!!

Hála istennek, végre kicsöngetnek! Rá se nézek- az osztályzatokra, csak hadd menjünk már kifelé! Megyek, mintha mi sem történt volna. Már itt sem vagyok...

Persze, amikor a szekrényemhez érek, már ott van Justin. Keres valakit. És ott van Lana is. Joshra vár.

Pont ez hiányzott az életemből! Az, hogy Justin pont Lana előtt árulja el, hogy ő az én Titkos Hópihé. Szent isten, mit fog mondani Lana? Semmi jóra nem számíthatok tőle! Kamaszkorunk kezdete óta egyetlen alkalmat sem

hagyott még ki, hogy fennhangon javasolja nekem: melltartó helyett hordjak inkább ragtapaszt... És nem nagyon szeretett meg azóta sem, hogy elintéztem a mobilját... Jobb ha fölkészülök valami válogatott görénységre!

- Haver! - mondja Justin.

Haver? Én nem vagyok a haverja. Kihez beszél ez? Megfordulok. Lana háta mögött ott áll Josh.

- Haver, már egy hete kereslek! - mondja neki Justin. - Kölcsön tudnád adni azt a geometria-jegyzetet? Van még egy órám a vizsgáig.

Josh valamit válaszol, de nem hallom. Nem hallom, mert a vér dübörög a fülemben. Justin mögött ugyanis Michael álldogál.

Michael Moscovitz.

A kezében egy szál *sárga rózsával*.

December 18., péntek, téli karnevál

Jaj istenem! Mibe keveredtem! Már megint!

Kivételesen nem is én tehetek róla. Tényleg! Egyszerűen csak megtörtént. Pedig semmi jelentősége...

És még csak nem is az történt, amit Kenny gondol. Persze az Ő szempontjából szintiszta átverés. Semmi más.

Ugyanis az első dolog, amit Michael mondott, amikor meglátott engem, hogy tátott szájjal bámulom őt a rózsával, ez volt: - Tessék. Kiesett a szekrényedből.

Kábultan nyúltam a virágért. Komolyan mondom, a szívem úgy kalapált, hogy azt hittem, helyben kinyúlok.

Mert persze azt hittem, tőle van. Mármint a rózsza. Tényleg, egy percig azt hittem, Michael Moscovitz hozott nekem titokban sárga rózsákat.

Ezúttal viszont egy kis cédula volt a virág szárához erősítve:

Szerencsés utat Genoviába! Mindannyian várunk vissza!

Titkos Hópihéd:

Borisz Pelkovszkij

Borisz Pelkovszkij! Szóval Borisz tette a sárga rózsákat a szekrényembe! Borisz volt a Titkos Hópihe!

Persze honnan is tudná Borisz, hogy a sárga rózsza az örök, húséges szerelmet jelképezi! Hiszen azt sem képes megtanulni, hogy az ember nem hordja a pulóverét a nadrágjába tűrve! Hogyan ismerné akkor a virágok titkos nyelvét?

Nem is tudom hamarjában, melyik érzelem kerekedett felül bennem, a megkönnyebbülés, hogy mégsem Justin Baxendale hagyta nekem a rózsákat... vagy a csalódás, hogy nem is Michael.

Michael csak ennyit kérdezett: "Na? Mi az eredmény?"

Én meg csak néztem rá bambán. Még nem teljesen dolgoztam fel... mármint azt a pár rövid másodpercet, amíg én, ostoba tyúk, azt képzeltem, hogy Michael szerelmes belém.

- Milyen jegyet kaptál matekból? - kérdezte lassan, tagoltan, mintha egy idiótához beszélne.

Egyébként az is vagyok. Olyan idióta, hogy észre sem vettem, mennyire szeretem Michael Moscovitzot, egészen addig, amíg egy szép nap feltűnt Judith Gershner és elhalászta őt az orrom előtt.

Na mindegy, széthajtogattam a papírt, amin a félévi jegyeim voltak, és mit láttam? Csodát! A matek kettesemet sikerült négyesre feltornásznom!

Amiből az a tanulság, ha az ember minden egyes ébren töltött pillanatában örülten magol valamit, akkor valószínű, hogy egy kicsi meg is marad a fejében belőle.

Legalább annyi, hogy négyest kap egy félévi vizsgán. Próbáltam visszafogni magam, hogy ne járjak diadaltáncot, de eléggé nehezemre esett. Annyira örültem!

Leszámítva persze az iskolából dolgot, amiben már nem is reménykedhetem.

Mindegy, akkor is boldog vagyok. És szó sincs arról, hogy azért kaptam ilyen jó jegyet, mert a matektanár történetesen a nevelőapám! A matekban nincs semmi szubjektív, mint mondjuk az angolban. Nem lehet a tényeket így vagy úgy magyarázni. Az ember vagy tudja a példát, vagy nem.

És én ezúttal tudtam. Nyolcvan százalékban.

Persze az jól jött, hogy az extra kérdésre is tudtam a választ: Milyen hangszeren játszott Ringo a Beatlesben? De ez csak két pontot ért...

Szóval, eddig minden nagyon szép volt, de ekkor jött a baj. De nem az én hibámból!

Annyira örültem a matek négyesemnek, hogy egy percre tök megfeledkeztem arról, mennyire szerelmes vagyok Michaelba. Sőt, arról is megfeledkeztem, mennyire szégyellős vagyok a jelenlétében. Szóval valami olyasmit csináltam, amit teljesen távol áll tőlem:

A nyakába ugrottam...

Nem vicc. A nyakába ugrottam és visítogtam...

Nem tehetek róla, így történt. Annyira örültem. Jó a rózsá – úgy az ciki volt, de a matek négyes kárpótolt érte. Úgy-ahogy.

Csak egy ártatlan ölelés volt. Tényleg, *semmi több*. Végül is Michael

majdnem egész félévben korrepetált. Igazán, neki is volt része ebben a négyesben!

De az az érzésem, hogy Kenny, aki – mint Tina elmondta nekem – éppen akkor ért oda a folyosón, amikor én Michael nyakában lógtam, szóval Kenny ezt nem egészen így látja. Tina szerint Kenny azt hiszi, hogy Michael és én köztém van valami.

Amire, sajnos, csak azt mondhatom: **BÁR ÍGY VOLNA!!**

De nem így van. Most viszont megyek, meg kell keresnem Kennyt, hogy megmagyarázzam: csak egy baráti ölelés volt az egész, semmi több.

Csak Tina értetlenkedik: - Miért? Miért nem mondd meg neki az igazat? Azt, hogy te nem úgy érzel iránta, mint ahogy ő teirántad! Itt a nagy alkalom, Mia!

De hát hogy lehet szakítani valakivel a téli karnevál kellős közepén? Ez képtelenség! És alávalóság!

Csupa csapás az életem!

December 18., péntek még mindig a téli karneválon

Kennyt ugyan nem találom, de azt meg kell mondanom, hogy az iskolavezetés ezúttal kitett magáért. Lehet, hogy kapzsis és diktatorikusak, de a bulik rendezéséhez nagyon értenek. Ezt még Lilly is elismerte.

Az üzleti szellem persze mindenütt jelen van: minden emeleten narancssárga McDonalds italautomaták és szendvicstől, süteménytől roskadozó asztalok.

Látszik az igyekezet: azt akarják, hogy tényleg jól érezzük magunkat. Minden egyes szakkör, klub és egyesület rendezett kiállítást vagy kínál valami programot. A táncklub jóvoltából a tornateremben szalontáncokat lehet tanulni, a nagyteremben vívólecke van a színjátszókörösök vezetésével, sőt még mazsorett - lépéseket is tanítanak az első emeleti folyosón elsőéves egyetemista drukkercsajok.

Kennynek nyoma veszett, de a Diákok az Amnesty International Szolgálatában standjánál Lillybe botlottam. (A Diákok az Albert Einstein Gimnázium Kisajátítása Ellen egyesület sajnos későn adta le standigénylését, ezért Lilly kénytelen az Amnesty International standjánál sürgőldödni.) Ja, és még valami: elképesztő dolog történt! Lilly kettést kapott félévben angolból!

Úgy bizony!

- Lilly, ezt nem hiszem el! Mrs. Spears kettést adott? NEKED?

Úgy tűnik, nem nagyon izgatja a dolog.

- Vállalnom kellett a meggyőződésemet, Mia - mondta. - Ha az ember hisz valamiben, az áldozatokkal jár.

- Így igaz - mondtam. - Na de kettes? A szüleid kinyuvasztanak!

- Dehogy! - mondta Lilly. - Majd megpróbálják kianalizálni!

Ez is igaz.

Ó jaj. Itt jön Tina.

Remélem, elfelejtette...

Nem felejtette.

Máris indulunk a Komputer Klub standjához.

Nekem semmi kedvem odamenni. Már jártam arra és pontosan tudom, mi folyik ott. Michael meg Judith, a többi komputerbuzi ott ülnek és merednek a színes monitorokra. Ha valaki megáll, azt leültetik egy gép elé, és bemutatnak neki egy játékot, amit a klub tagjai készítettek: végig lehet menni az iskolán, és szembe jönnek a tanárok vicces ruhákban. Például Guptát dominának öltöztették: fekete bőrcucc van rajta, a kezében meg korbács. Mr. Gianinin egybepizsama, hóna alatt egy maci, ami pont úgy néz ki, mint ő maga.

Persze amikor a klub jelentkezett a karneváli részvételre, más programot adtak be, ezért most sem a vezetőség, sem a tanárok nem tudják, mit néznek a diákok, és min röhögnek olyan éktelenül.

Mindegy. Akkor sem akarok odamenni. A tájékára se akarok menni.

De Tina azt mondja, muszáj.

- Itt a soha vissza nem térő alkalom! - noszogat. – Menj csak, Kenny úgyszincs sehol!

Jaj, istenem. Csak baj származik abból, ha az ember megbízik a barátaiban...

December 18., péntek, még mindig a téli karneválon

Hát, sikerült újra a lányvécében kikötnöm. Úgy látszik, ez az én utolsó menedékem. Ezúttal teljes bizonyossággal kijelenthetem: többé ki nem megyek innét.

Itt maradok addig, amíg mindenki haza nem ment. Csak akkor leszek biztonságban. Hála istennek holnap elutazom. Remélem, mire visszatérek, az összes szereplő elfeledkezik a történetekről.

Ez persze nem nagyon valószínű. Nekem legalábbis nincs ilyen szerencsém.

Miért mindig velem történnek ilyenek? De tényleg! Mivel haragítottam magamra az isteneket? Miért nem Lana Weinberger kerül ilyen helyzetbe? Miért mindig *én*?

Na jó, leírom, mi történt.

Eszembe sem volt semmit bevallani Michaelnek. Ezt le kell szögezmem. Csak azért mentem Tinával, mert olyan furcsa lett volna, ha nagy ívben elkerülöm a Komputer Klub standját. Ráadásul Michael annyiszor kérte, hogy nézzek be hozzájuk. Tehát nemigen lehetett megúszni.

De szóba sem akartam hozni a... na, szóval, azt a bizonyos kínos kérdést. Ezt Tinának is tudomásul kellett vennie. Olyan egyszerűen nincs, hogy valaki már időtlen idők óta szeret valakit, mint ahogy én Michaelt, és aztán egy iskolai bulin odamegy hozzá, és kerek perccel közli: - Ja, figyu, egyébként szerelmes vagyok beléd!

Ilyen NINCS, és kész!

Mindegy, lényeg, hogy odamentem a standjukhoz Tinával. Mindenki izgatottan vihorászott, mert annyira népszerű volt az új program, hogy jó hosszú sort kellett végigállni. De Michael meglátott bennünket és kiszólt: - Gyertek be!

Úgy értette, hogy előzzük meg a sort! Pofátlanul odaálltunk a többiek elé, akik morogtak, és persze igazuk volt. Ők már réges-rég vártak a sorukra.

Bár a tegnapi esti szereplésem miatt - amikor fő műsoridőben magyaráztam el, hogy azért reklámoztam azokat a ruhákat, mert a tervezőjük a hasznos a Greenpeace javára kívánja fordítani - sokat nőtt a népszerűségem az elmúlt napokéhoz képest. (Pozitív véleménynyilvánítások száma eddig: 243. Negatív véleménynyilvánítások száma: 1. Lana Weinbergertől természetesen.) Szóval a morgás nem volt annyira dühödő, mint lehetett volna.

Michael ott sürgölődött körülöttünk: - Gyere, Mia, ülj ehhez a géphez! - És odahúzott egy széket az egyik monitor elé.

Leültem és vártam, hogy kezdődjön végre az az izé. Körülöttem a többiek mind harsányan nevettek azon, amit a saját képernyőjükön láttak. Én meg csak ültem ott, és valamiért az jutott eszembe, hogy: *Aki mer; az nyer.*

Ami persze hülyeség, mert először is én nem merek, sőt a hajam égnek áll a gondolatától, hogy megmondjam Michaelnak, hogy szeretem, másodszer pedig ez nem valami nyereségy játék!

Egyszer csak Judith hangját hallottam: - Na, várj, mit csinálsz?

- Hagyd csak, Miának egy külön programot futtatok! - felelte Michael.

A képernyő előttem villódzni kezdett. Söhajtottam. Isten neki, gondoltam. Essünk túl rajta. Csak el ne felejtsek nevetni a megfelelő helyeken...

Csak ültem ott magamba roskadva, mert tényleg nem volt semmi, amire várhattam volna. Körülöttem mindenki izgatottan és vidáman nyüzsgött, hiszen hátra volt még a nap legfőbb műsorszám, az iskolabál, ahová engem senki nem hívott meg... még az úgynevezett pasim sem! Akkor ez kimarad az életemből... Az összes ismerősöm síelni meg a téli szünetben, vagy a Bahamákra, vagy mit tudom én, én meg? Találkozhatok a Genoviai Olajtermelő Egyesület tagságával! Akik biztos nagyon helyes emberek, de azért...

De még mielőtt megkezdéném dögunalmas látogatásomat Genovában, szakítanom kell Kennyvel, amitől rosszul vagyok, először is, mert tényleg nagyon bírom Kényt, másodszer mert nem akarom megbántani. Pedig muszáj.

Igaz viszont, hogy mivel ki sem ejtette a száán az „iskolabál” szót, a szakítás gondolata kevésbé tűnik rémisztőnek.

Aztán az jutott eszembe, hogy holnap Európába menet felülök egy repülőre a papámmal és Grandmère-rel, akik még mindig nem állnak szóba egymással (és mivel Grandmère-rel én sem állok szóba, a repülőút valóságos kéjutazás

lesz!) S amilyen a szerencsém, amikor hazajövök Michael és Judith nyilván már az eljegyzésüket tartják...

Ennyi minden járt a fejemben ott a villódzó monitor előtt ülve. Ja, meg az, hogy *most aztán pont arra vagyok hangolva, hogy a tanárim vicces öltözékén kacarásszak...*

Ám amikor elindult a program, valami egészen már látvány tárult elém. A képernyőn egy kastélyt láttam.

Nem vicc, egy mesebeli kastélyt; akár Arthur király, akár a *Szépség és a szörnyeteg* kastélya is lehetett volna. Aztán a kép a kastély falára közelített, majd az udvarra és végül a kertre, ahol csodás, nagy piros rózsák virultak. Egyik-másikról leperegtek a szirmok a földre. Egészen elbűvölő volt. *De hát ez mesés! Sokkal klasszabb, mint vártam!*

Egészen elfeledkeztem arról, hogy a Komputer Klub egyik gépe előtt ülök a Téli Karneválon, körülöttem vagy húsz másik ember. Szinte úgy érzetem, *én magam* is ott vagyok a kastély kertjében. Aztán egy zászló libbent át a képernyőn a rózsák előtt, mintha a szél fújta volna. A zászlón valami aranybetűs felirat volt. Egyszerre csak kisimult a zászló, és ezt a feliratot olvastam rajta:

*Piros a rózsza,
Az ibolya kék,
Te sem veszed észre:
A szívem rég tiéd.*

Azt hiszem, sikítva ugrottam föl, és a széket is felborítottam.

Mindenki nevetett. Biztosan azt hitték, megláttam Gruptát børszerkóban, korbáccsal.

Csak Michael tudta, hogy nem.

Michael nem nevetett.

Nem tudtam ránézni. Sehova se tudtam nézni, csak álltam leszegett fejjel. Fogalmam se volt, mi történt. Egyszerűen nem értettem. Mit *jelenthet ez?* Azt jelenti, hogy Michael tudja, hogy én küldtem neki a képeslapokat és így válaszol? Viccel? Hülyére vesz?

Nem tudtam. Csak azt tudtam, hogy ha nem tűnök el onnan azonnal, akkor elbögöm magam... az egész iskola színe előtt.

Karon ragadtam Tinát és magammal vonszoltam. Nyilván azt gondoltam, hogy elmondom neki, mit láttam, és ő majd megmagyarázza mit jelent ez, mert én nem értettem.

Tina feljajdult. Biztos túl erősen szorítottam meg a karját. Hallottam, hogy Michael utánam kiabál:

- Mia!

De én csak mentem előre, és el nem engedtem volna Tina karját, nyomultam át a tömegen az ajtó felé. Egyetlen gondolatom volt csak: muszáj odaélnem a lányvécébe! Muszáj! Még mielőtt kitör belőlem a bögés...

Valaki az éri karomat is megragadta, legalább olyan erővel, ahogy én Tináét. Azt hittem, Michael az. Tudtam, hogy ha csak egy pillantást vetek rá, azonnal potyogni kezdenek a könnyeim.

- Hagyjál! - mondtam és leráztam a kezét.

Ekkor Kenny hangját hallottam: - De Mia! *Muszáj* beszélnem veled!

- Kenny, ne most! - mondta Tina.

Kenny oda se figyelt. - De *igen, most!* - mondta hajthatatlanul, és látszott rajta, hogy komolyan gondolja.

Tina sóhajtott, és otthagyt bennünket. Én meg ott maradtam, háttal a Komputer Klub standjának. *Istenem, add, hogy Michael ne jöjjön ide, könyörgöm, maradjon, ahol van, könyörgöm!*, imádkoztam magamban.

- Mia! - mondta Kenny. Még életemben nem láttam ekkora zavarban, pedig vele ez gyakran előfordul. Szegény, irtó könnyen zavarba jön. - Én csak azt... szóval csak azt akarom, hogy tudd... szóval, hogy tudom.

Rábámultam. Sejtelmem se volt, miről beszél. Komolyan. Teljesen kiment a fejemből, hogy látta, amikor Michael nyakába ugrottam a folyosón. Ott a szekrénynél, amikor kiderült a matekjegyem. Csak egyetlen dologra tudtam gondolni: arra, hogy *Michael oda ne jöjjön, könyörgöm, csak, oda ne jöjjön...*

- Figyelj, Kenny! - Fogalmam sincs, hogyan tudtam egyetlen értelmes szót is kinyögni. Esküszöm, úgy éreztem magam, mint egy robot, amit kikapcsoltak. - Most ez nem a legalkalmasabb. Beszélhetnénk egy kicsit később?

- Mia - folytatta Kenny. Elég fura képet vágott. - *Mindent tudok.* Láttam.

Akkor eszembe jutott: Látta, hogy Michael nyakába ugrottam a matek négyes miatt!

- Jaj, Kenny! Az..., az csak egy... szóval semmi...

- Semmi baj - felelte Kenny. Aztán rájöttem, mitől olyan fura az ábrázata. Sosem láttam még ilyennek. Valami lemondás, beletörődés ült rajta. - Nem mondom meg Lillynek.

Lillynek! Te jó ég! Még csak az hiányzik nekem, hogy Lilly megtudja, mit érzek Michael iránt!

De talán még nem késő... talán még van egy kis esély, hogy...

Nem. Nem hazudhatok neki. Ezúttal nem vitt rá a lélek, hogy kigondoljak valami hazugságot.

- Kenny - mondtam neki -, kérlek, ne haragudj rám!

Csak akkor jöttem rá, hogy már semmi értelme a lányvécébe menekülni:

sírva fakadtam. A hangom eksuklott és potyogtak a könnyeim, hiába igyekeztem elmaszatolni a kezemmel.

Szuper. Itt állok az Albert Einstein Gimnázium teljes diáksága előtt bögvé.

- Kenny! - szipogtam. - Én meg akartam mondani, hidd el! Én tényleg nagyon, nagyon szeretlek téged, de...nem... vagyok beléd szerelmes.

Kenny arca falfehér volt, de ő legalább nem sírt. Velem ellentétben. Hála istennek. Sőt, még halványan el is mosolyodott, ugyanazzal a lemondással az arcán.

- Na ne mondd! Amikor rájöttem, nem akartam, elhinni. Azt gondoltam, az nem lehet, hogy Mia... Ő nem tehet ilyet a legjobb barátnőjével! De... úgy látszik, mégis. És ez mindent megmagyaráz... rólunk is.

Nem tudtam tovább a szemébe nézni. Úgy éreztem magam, mint egy féreg. Nem, a férgek nagy hasznot hajtanak a környezetnek... úgy éreztem magam, mint... mint...

Mint egy muslica.

- Már elég régóta sejtettem, hogy valaki mást szeretsz - folytatta Kenny. - Nem... nem valami lelkesen viszonzod az érzéseimet, amikor..., szóval, amikor, tudod.

Tudom. Amikor csókolóztunk. Rendes, hogy ezt is előhozza, itt, mindenki előtt, a tornateremben.

- Tudom, hogy azért nem mondtad, mert nem akartál megbántani - mondta.

- Nagyon tapintatos vagy. És ezért nem is hívtalak az iskolabálba, mert úgy éreztem, nem fogadnád el a meghívásomat. Azért, mert... szóval, mert mást szeretsz. Mert tudtam, hogy sosem hazudnál nekem. Te vagy a legbecsületesebb ember, akit ismerek, Mia.

MI? Viccel? *Becsületes? Én?* Világos, hogy fogalma sincs, mit jelent a remegő orrcimpa.

- Azt is sejtettem, hogy emészt a büntudat. Azt hiszem, legjobb, ha mielőbb elmondod az egészet Lillynek - mondta Kenny komoran. - Az étteremben kezdtem gyanakodni. És ha én, rájöttem, akkor nyilván más is rájön majd. Biztos nem esne jól, ha valaki más kürtölné szét a dolgot.

Le akartam törülni a könnyeimet az ingem ujjával, de a mozdulat félbemaradt. Döbbsentennéztem Kennyre.

- Étteremben? Milyen étteremben?

- Nem emlékszel? - feszengett Kenny. - Aznap, amikor mindannyian lementünk ebédelni a kínai negyedbe. És ti egymás mellett ültetek. Te egyvégtében nevetgélteél... úgy tűnt, irtó jól megértitek egymást.

Kínai negyed? De Michael aznap nem is volt ott velünk...

- És még valami - tette hozzá -, tudod, nem én vagyok az egyetlen, aki észrevette, hogy egész héten rózsákat dugdos a szekrényedbe!

Csak pislogtam rá. Alig láttam a könnyektől. - Tessék?

- Ahogy mondom! - Kenny körülnézett, aztán suttogóra fogta a hangját. - Igen, Borisz! Ő hozta neked azokat a rózsákat! Ugyan, Mia, hagyd ezt! Persze ha így akarjátok csinálni, és folytatni Lilly háta mögött, az a ti dolgotok, de...

Hirtelen ugyanazt a dübörgést hallottam a fülemben, mint amikor Michael versét olvastam.

BORISZ! BORISZ PELKOVSZKIJ! Kenny azért szakít velem, mert azt hiszi, titokban BORISZ PELKOVSZKIVAL járok!

BORISZ PELKOVSZKIJJAL, akinek mindig ételmaradék van a fogszabályozójában! BORISZ PELKOVSZKIJJAL, aki a pulóverét a nadrágjába tűrve hordja!

BORISZ PELKOVSZKIJJAL, a legjobb barátnőm szerelmével!

Te jószagos isten! Ez nem lehet igaz!

Elkezdtem magyarázni neki. Az igazságot. Mármint, hogy Borisz nem a szerelmem, csak a Titkos Hópihém.

Ekkor viszont újból színre lépett Tina, megragadott, és így szólt: - Ne haragudj, Kenny, Miának most dolga van. - Ezzel bevonszolt a lányvécébe.

- Hagyjál békén! Muszáj megmagyaráznom neki! - hajtogattam, és próbáltam kiszabadulni a szorításából. - Muszáj megmagyaráznom neki! Tudnia kell az igazságot!

- Dehogy kell - mondta Tina, és betaszírgált a mosdók közé. - Szakítottatok, és kész. Kit érdekel, hogy miért?

Elintézted, ennyi az egész.

Bámultam könnytől maszatos ábrázatornat a mosdó feletti tükörben. Rettenetesen néztem ki. A legkevésbé sem hasonlítottam semmiféle hercegnőhöz. A látványtól újfent, könnyekben törtem ki.

Tina szerint képtelenség, hogy Michael gúnyolódik velem. Azt mondta, biztosan rájött, hogy én küldtem a képeslapokat, és így akarta megmondani nekem, hogy viszonozza az érzéseimet.

Én viszont ezt nem hiszem. Mert ha így volna - *ha így volna!* -, akkor miért hagyott elmenni? Miért nem próbált megállítani?

Tina szerint igenis próbált. Csak éppen hogy sikoltozni kezdtem, amikor elolvastam a versét, majd fölugrottam és sírva elrohantam. Ezek nem tűntek számára valami kedvező jelnek. Sőt, valószínűleg pont az ellenkezőjének. Tina ezen kívül azt is mondta, hogy ha utánam is jön Michael, csak azt látta volna, hogy Kennyvel lelkizem éppen! És egészen biztosan azt gondolja, hogy jobb, ha nem zavar meg minket. Lehet, hogy van ebben valami.

De az is lehet, hogy Michael csak viccelt. Elég ocsmány vicc, ha belegondolunk, de, de Michael nem tudja, hogy milyen halálosan szerelmes vagyok belé. Michael nem tudja, hogy egész életemben halálosan szerelmes

voltam belé. Michael azt sem tudja, hogy nélküle soha, soha nem valósíthatom meg önmagam. Hiszen Michael számára én úgyse vagyok más, csak a húga kis barátnője. Biztos nem akart durván megsérteni. Biztos azt hitte, jó vicc volt.

Nem az ő hibája, hogy mindennek vége, és soha többé ki nem jövök ebből a véceből.

Megvárom, míg mindenki hazamegy, akkor majd kilopózom, és a jövő félév elejéig senki nem hall rólam. Akkorra meg nyilván mindenki elfelejt mindent.

Vagy... talán legjobb lenne, ha Genoviában maradnék...

Ez az! Miért ne?

December 18., délután öt óra, itthon

Miért nem hagynak már békén?

Komolyan. Lehet, hogy levizsgáztam, de azért még rengeteg a dolgom. Például csomagolnom kell. Miért nem látják be, hogy ha az ember elutazik abba az országba, amelynek egyszer az uralkodója lesz, akkor nem lehet elkapkodni a csomagolást?!

Pedig nem. Egyfolytában telefonálnak, e-maileznek és csöngetnek.

Akkor sem állok szóba senkivel. Tisztán, világosan megmondtam. Nem akarok beszélni se Lillyvel, se Tinával, se a papával, se Mr. Gianinival, se a mamával, de LEGFŐKÉPPEN Michaellel nem, bár már legalább négyszer telefonált.

Egyszerűen NEM ÉREK RÁ!

És a walkmannel a fülelmen legalább a dörömbölést sem hallom az ajtón. Ez tők rendben van.

December 18., délután fél hat, a tűzlépcsőn

Igenis jogom van egyedül lenni. Ha be akarok menni a szobámba, magamra zárni az ajtót, és nincs kedvem előjönni, hogy bárkivel szóba álljak, ahhoz is jogom van. Másnak viszont nincs jogaahhoz, hogy egyszerűen *leakassza* az ajtómat, és rám törjön!, Ilyen nincs!

De ezt is kivédtem! Most itt ülök kint, a tűzlépcsőn. Kábé nulla fok van, ja, és havazik. De ide nem jött utánam senki!

Micsoda mázli, hogy megvettem ezt a tollat, ami egyben zseblámpa is, így remekül tudok írni. A nap épp az előbb ment le, igazság szerint majd' befagy a fenekem. De azért mégis egész kellemes idekint. Nem hallatszik más, csak a hópelyhek halk zizegése, ahogy a tűzlépcső fémkorlátjára esnek, meg néha egy-egy dudaszó vagy autóriasztó. Nagyon nyugis hely.

Most jöttem csak rá, hogy pihenésre van szükségem. Alapos, hosszú pihenésre.

Legjobban azt szeretném, ha elmehetnék és leheverhetnék valami tengerparton, vagy ilyesmi.

Genovában egész túrhető tengerpart van. Fehér homok, pálmafák meg minden.

Csak sajnós, amíg ott leszek, nem lesz időm ott heverészni, mert folyvást hadihajókat kell keresztelnem...

De ha ott *élhetnék*...rendesen, úgy értem, odaköltöznék, és tényleg ott élnék...

Persze, a mama hiányozna. Ezt már végiggondoltam. Már legalább húszadszor hajol ki az ablakon, könyörög, hogy menjek be vagy legalább vegyek föl kabátot. Tényleg nagyon rendes. Nagyon fog hiányozni. De bármikor meglátogathat Genoviában. A nyolcadik hónapig szabadon repülhet. Utána már kissé kockázatos. Persze azután is jöhet, ha megszületett az öcsém vagy húgom. Az jó lenne.

Mr. Gianini is jófej. Ő is az előbb hajolt ki az ablakon, hogy megkérdezze, nem kérek-e egy kis csilis babot, amit most csinált. A kedvemért a húst is kihagyta belőle.

Ez rendes tőle. Ő is jöhet látogatóba.

Szerintem tök jó lesz ott élni. Végre annyit lehetek a papával, amennyit csak akarok. Végül is, ha az ember jobban megismeri, nem olyan rossz fej. Ő is ott lóg az ablakban és rimánkodik, hogy jöjjenek be. Biztos a mama hívta. Azt mondja, nagyon büszke rám a sajtókonferencia meg a matek négyes miatt. El akar vinni vacsorázni, hogy megünnepeljük a félév végét. Azt kérdezte, mit szólnék a Zen Palatte étteremhez. Tök trendi vega hely. Hát nem rendes tőle?

És ha nem szedette volna le az ajtómat Larssal, talán még el is megyek.

Ronnie, a szomszédunk épp most nézett ki az ablakán és meglátott. Ő is azt akarja tudni, mit keresek a tűzlépcsőn decemberben kabát nélkül.

Mondtam neki, hogy egy kis egyedüllétre vágyom, és úgy tűnik, ez az egyetlen hely, ahol ez összejön.

- Teljesen megértelek, szívem - mondta Ronnie.

Aztán aggódni kezdett, hogy megfagyok, és fölajánlotta a nercbundáját. Ezt udvariasan visszautasítottam azzal hogy elveim ellen való halott állatok irháját viselni.

Így aztán elektromos takaróját adta kölcsön. A csatlakozót a légkondi kimenetébe dugtuk. Azért így mégis más.

Ronnie készülődik, mert esti programja van. Jó nézni, ahogy sminkeli magát. Közben a nyitott ablakon át beszélgetünk. Megkérdezte, van-e valami gáz a suliban, azért ücsörgök-e a tűzlépcsőn. Mondtam neki, hogy igen.

Elmeséltem, hogy mindenki üldöz: hogy szerelmes vagyok a legjobb barátnőm, bátyjába, de ő csak gúnyt űz belőlem. Ráadásul mindenki azt hiszi, hogy igazából egy szuszogó hegedűsenivel járok, aki történetesen a legjobb barátnőm szerelme.

Ronnie a fejét csóválta, és azt mondta, megnyugtató, hogy minden pont ugyanolyan, mint amikor ő járt középiskolába. Azt is mondta, ő aztán tudja, milyen, amikor az embert üldözik, mert Ő azelőtt férfi volt...

Mondtam neki, hogy most már mindegy, mert úgyis elköltözöm Genoviába. Sajnálkozott, és azt mondta, hiányozni fogok, mert én voltam az, aki végre rendet teremtett a kazánházban és bevezetette a szelektív hulladékgyűjtést.

Ezután elbúcsúzott, mert sietnie kellett: koktélozni ment a pasijával a Carlyle-ba. Azt mondta, tartsam csak magamnál az elektromos takarót, de ne felejtsem el eltenni, ha már nincs rá szükségem.

Ezt nem hiszem el! Még a szomszédoknak is van pasija, pedig nem is olyan régen ő maga is pasi volt! AKKOR VELEM MI A BAJ?
Jaj, újból lépteket hallok. Ki az már megint?

December 18., péntek, fél nyolc

Majdnem hanyatt estem a döbbenettől.

Megmondjam, ki bukkant fel az ablakban? Sőt, nemcsak az ablakban, hanem ki is jött és leült mellém ide, a tűzlépcsőre!

Grandmère.

Nem vicc.

Csak ültem ott és kornyadoztam, amikor egyszerre csak föltűnt egy bunda ujjja az ablakban, aztán egy magas sarkú cipő és végül egy fodrászolt szőke fej. A következő pillanatban ott ült mellettem Grandmère életnagyságban egy földig érő csincsillabundába burkolózva.

- Amelia! - kezdte a leghétköznapibb hangján. – Mit csinálsz idekint? Havazik, ha nem tudnád. Gyere be!

Nem jutottam szóhoz. Először is azért, mert egyáltalán eszébe jutott kimászni a tűzlépcsőre (csöppet sem hercegnőhöz illő, de meg kell említenem, hogy idekint mindent vastagon borít a madárszar...), másodszer meg azért, hogy ide meri dugni a képét az után, amit velem tett.

Rögtön a közepébe vágott.

- Úgy hallok, haragszol rám -mondta. - És igazad is van. De azt akarom, hogy tudd: amit tettem, érted tettem.

Megáll az eszem! Bár megesküdtem, hogy soha többé nem állok szóba vele, kiszaladt a számon:

- Grandmere, hogy mondhatsz ilyet? Tök hülyét csináltál belőlem!

- Igazán nem akartam - felelte. - Csak azt akartam, hogy belásd, te is vagy olyan csinos, mint azok a lányok a lapokban, akikhez mindig hasonlítod magad. Úgy gondolom, fontos, hogy megtudd: nem vagy olyan csúf béka, mint amilyennek gondolod magad!

- Grandmère, ez nagyon rendes tőled, tényleg, de... azt hiszem, ezt nem így kellett volna!

- Milyen más módon láttad volna be? - kérdezte Grandmère. - Egyetlen magazinnak sem voltál hajlandó modellt állni. Se a *Vogue-nak*, se a *Harper's Bazaar-nak*. Értsd meg, amit Sebastiano mondott az alkatodról, az igaz! Amelia, te tényleg nagyon szép vagy! És ha csak egy kicsivel több önbizalmad lenne, ha néha kihúznád magad, és emelt fővel járná!... Az a fiú egy szempillantás alatt elfelejtené azt a házilegyes lányt!

- Muslicás, Grandmère - javítottam ki önkéntelenül - Különben is, már mondtam neked, hogy Michael azért szereti, mert olyan rémesen okos. Csomó közös tulajdonságuk van. Például mindketten rajonganak a komputerékért. Az egészenk semmi köze ahhoz, hogyan néz ki Judith.

- Jaj, Mia! - mondta Grandmère. - Ne légy ilyen naiv! Szegény Grapdmère. Nem tehet róla, hogy ilyen ősrégi nézetei vannak. Az ő világában egy nő akkor számít valamit, ha kivételes szépség. De ha nem kivételes szépség, akkor viszont kifogástalanul kell öltözni. *Az*, hogy mivel foglalkozik, mivel keresi a kenyerét, nem fontos mert a legtöbben nem keresnek kenyeret, és nem foglalkoznak semmivel. Legfeljebb valami kis jótékonykodással erőltetik meg magukat, aztán slussz.

Grandmère persze nem érti, hogy manapság már nem nagyon számít, ha valaki kivételes szépség. Na persze Hollywood, meg a milánói divatházak, az más. De ma már mindenki tudja, hogy a szépség nem más, mint a DNS szeszélye, ami az embertől teljesen független. Nem valami teljesítmény. Csak egy kis genetika.

Már tényleg *csakis* az számít, mire *használja* az ember a csinos szőke (barna, fekete, vörös vagy akármilyen) fejét. Grandmère idejében Judithot a muslicáival együtt futóbolondnak nézték volna, hacsak nem hord klónozás közben Dior csúcsmodelleket...

Tulajdonképpen még ma, viszonylag felvilágosodott korunkban sem fordul annyi figyelem a Judilth-hoz hasonló lányokra, mint teszem azt Lanára... ami disznóság, hiszen a klónozás annyival fontosabb, mint egy tökéletes frizura.

A legszerencsétlenebb persze én vagyok: muslicát sem tudok klónozni és a hajam is ronda.

Mindegy. Igazából már kezdem megszokni.

Egyedül Grandmère-t kell csak meggyőzni, hogy tök reménytelen eset vagyok.

- Figyelj ide - kezdtem újra. - Már mondtam neked: Michael nem az a fajta pasi, aki hasra esik attól, hogy meglát a *Sunday Times* mellékletében egy pánt nélküli estélyi ruhában. *Én pont ezért szeretem!* Ha hasra esne ettől, akkor semmi közöm nem lenne hozzá.

Nem nagyon hitt nekem.

- Hát – felelte -, abban legalábbis egyetérthetünk, hogy nem értünk egyet. Mindenesetre Amelia, én azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek tőled. Nem akartalak kínos helyzetbe hozni. Csak be akartam bizonyítani, hogy tudsz te, ha akarsz. – Széttárta kesztyűs kezét - És tessék, igazam lett! Megtervezted és megszervezed egy sajtókonferenciát teljesen egyedül!

Ezen muszály volt elégedetten vigyorgnom. – Hát, bizony – feleltem.

- És azt is hallottam – folytatta Grandmère -, hogy átmentél a matekvizsgán. Nem is akárhogy!

Újfent vigyorogtam. – Hát bizony!

- Akkor már csak egyetlen dolgod maradt – mondta Grandmère.

Bólinottam. – Tudom. Sokat gondolkoztam rajta. Azt hiszem, jobb lesz, ha meghosszabítom genoviai tartózkodásomat. Vagy... akár oda is költözhetnék. Mi a véleményed erről?

A szobámból kiszűrődő halvány fényben is jól láttam Grandmère arcán a megdöbbenést.

- Oda... odaköltöznél? - Életében először nem tudta, mit mondjon. - Hogy jut ilyesmi eszedbe?

- Tudod, arra gondoltam, hogy ott is befejezhetném a második félévet. És utána mehetnék egy olyan svájci intézetbe, amiről annyit beszéltél.

Grandmère elképedve nézett. - Nem bírnád elviselni.

- Dehogynem! - mondtam. - Nagyon is! Tiszta lányosztály! Sehol egy fiú! Tökéletes! Kicsit elegem van a fiúkból e pillanatban...

Grandmère a fejét csóválta. - De a barátaid... az anyád.. .

- Semmi gond - legyintettem. - Bármikor meglátogathatnak.

Akkor Grandmère elkomorodott. Résnyire húzott, feketére mázolt szeme gyanakodva méregetett.

- Amelia Mignonette Grimaldi Renaido! Te ki akarsz bújni valami alól! Ne is tagadd!

Ártatlanul ráztam a fejem. - Szó sincs róla, Grandmère - mondtam. - Tényleg! Csak szeretnék egy kicsit Genovában élni. Csúcs lenne. - CSÚCS?! - pattant fel Grandmère. Magas cipősarka beleakadt a vas tüzlépcső két rése közé, de nem vette észre. Parancsoló mozdulattal az ablakomra mutatott.

- Azonnal bemégy oda! - sziszegte olyan hangon, amelyet még sose hallottam tőle.

Bevallom, annyira megdöbbsentem, hogy szó nélkül engedelmeskedtem.

Abban a szent pillanatban fogtam az elektromos takarót és visszarnásztam a szobámba. Grandmére szorosan a nyomomban.

- Te a Renaldók hercegi családjába tartozol - közölte, miután kisimította a szoknyáját. - Azaz, ha nem tudnád, hercegnő vagy! Egy hercegnő pedig nem mulasztja el a kötelességét. - Ezzel a ruhásszekrényemhez lépett és felrántotta az ajtaját. - És nem futamodik meg az első kellemetlenségtől !

- Grandmére, ami ma történt, az nem éppen az első kellemetlenség volt! - jegyeztem meg. - Hanem az utolsó csepp a pohárban! Én ezt nem bírom tovább, érted? Elegendem van!

Grandmére a szekrényből előhúzta a ruhát, amit Sebastiano külön az iskolából tervezett nekem. Azt, ami majd állítólag elfeledteti Michaellel, hogy csak a húga kis barátnője vagyok...

- Szamárság! - mordult rám.

Csak ennyit.

"Szamárság." Aztán csak állt, dobolt a lábával és bámult rám.

- Grandmére! - nyögtem. A hosszú idő tette, amit kint a tűzlépcsőn töltöttem egyedül? Vagy az, hogy tudtam, a mama, a papa és Mr. Gianini mind ott kint vannak a nappaliban és végighallgatják, ami itt folyik? Persze hogy végighallgatják! Hiszen a szobám ajtaját *leszedték!* - Hát nem érted? Nem mehetek vissza a suliba! Képtelenség!

- Egy okkal több, hogy visszamenj - felelte Grandmére. - Nem megyek - mondtam. - Először is, nincs partnerem a bálra, érted? Másodszor pedig kizárólag szerencsétlen balekok mennek egyedül!

- Te nem vagy szerencsétlen balek, Amelia! - mondta Grandmére. - Te Genovia hercegnője vagy! És a hercegnők nem futamodnak meg, ha valami nehézség kerül az útjukba! Kihúzzák magukat és emelt fővel fogadnak minden csapást! Bátran, panasz nélkül!

- Könyörgöm, Grandmére, most nem a portyázó vizigótok csapataival kell szembenézni! Hanem az Albert Einstein Gimnázium diákságával, akik mind azt hiszik, hogy Borisz Pelkbvskijba vagyok szerelmes!

- Pontosan ezért kell megmutatnod nekik - vágta rá Grandmére -, hogy nem törödsz velem, mit gondolnak!

- És miért nem mutathatom meg nekik Úgy, hogy oda se megyek?

- Azért - felelte -, mert az gyáva. És te, Mia, ezen a héten már bőséges bizonyítékát adtad, hogy nem vagy gyáva! Most pedig gyere, öltözz! Fogalmam sincs, miért engedelmesskedtem. Talán azért, mert lelkem legmélyén tudtam, hogy ez egyszer, kivételesen igaza van...

Vagy azért, mert talán titokban egy kicsit kíváncsi is voltam, mi történik.

Bár azt hiszem, igazából azért, mert életemben legeslegelőször Grandmére nem Ameliának szólított.

Hanem Miának.

Ostoba érzelgősségem miatt most aztán itt ülök a limuzinban és megyek vissza abba a nyomorult, tetve Albert Einstein Gimnáziumba, amiről pedig már azt hittem, sosem látom többé.

Igen, megyek. Itt ülök a Sebastiano-féle sötétzöld bársony báli ruhámban egyedül, partner nélkül, és a legjobb úton haladok afelé, hogy akkorát égiek, mint még soha életemben.

Bármi történjék, egyetlen dolog vigasztal: holnap már egy óceán választ el ettől az egész szörnyüségőtől.

Úristen, megérkeztünk.

Mindjárt rosszul leszek.

December 19., szombat, a genoviai hercegség különgépe

A hatéves születésem előtt egyetlen vágyam volt: egy macska.

Mindegy, milyen macska. Csak azt akartam, hogy legyen egy saját macskám. Egyszer meglátogattuk az anyai nagyszüleimet Indainaban, a farmon, és ott rengeteg macska volt. Az egyiküknek éppen kicsinyei születtek, bolyhos, pici, vörös-fehér cicák, hangosan doromboltak, ha fölemeltem őket. Szerettek a kertész nadrágom mellényében összegömbölyödve szundikálni. A világon mindennél jobban szerettem volna megtartani az egyik ilyen kiscicát.

Akkoriban – szégyellem, de így volt – nem tudtam leszokni a hüvelyujjam cumizásáról. A mama mindent megpróbált, hogy leszoktasson, még egy Barbie-t is vett nekem annak ellenére, hogy mélységesen utálja a Barbie-t és mindent, ami vele összefügg. De semmi se működött.

Amikor elkezdtem nyafogni, hogy szeretnék egy kiscicát, egyezséget ajánlott nekem. Azt mondta, megkapom a cicát a születésemre, ha abbahagyom a cumizást.

Másnapra abbahagytam. *Olyan rettenetesen szerettem vo/na a cicát.*

És mégis ahogy közelgett a születésem, kételkedni kezdtem abban, hogy a mama betartja-e az ígéretét. Mert már akkor hatéves koromban tudtam, hogy a mama nem a legmegbízhatóbb ember a világon. Mert vajon miért kapcsolják ki nálunk olyan gyakran az áramot? És miért megyek olyan sűrűn nadrágban ÉS

szoknyában iskolába? (Azért, mert a mama hagyta, hogy ÉN döntsek.) Szóval, nem is nagyon hittem, hogy emlékszik még az ígéretére, vagy ha emlékszik is, nem tudja, hol szerezzen nekem egy olyan cicát.

Tehát mondom, amikor végre fölvirradt a születnapom, nem nagyon reménykedtem.

De amikor a mama bejött reggel a szobámba, kezében avval a pici vörös-fehér szörgombolyaggal, és odagurította a hasamra... én meg belenéztem Lulu (a Kövér nevet csak tízegynéhány kilóval később érdemelte ki) nagy kék szemébe (ami csak később változott zöldre), olyan boldogság fogott el, amilyen még soha életemben.

Egészen tegnap estig.

Halál komolyan.

Tegnap volt, életem LEGCSODÁSABB estéje. Az egész kínos fotóügy után igazán nem hittem volna, hogy valaha is hálás leszek Grandmére-nek.

Pedig mennyire IGAZA volt, hogy elküldött a bálba! Annyira boldog vagyok, hogy visszamentem az Albert Einstein Gimnáziumba, az ország, sőt talán a földkerekség legjobb, legszuperebb iskolájába!!!

Hogy mi történt?

Hát, először is, Lars megállt az iskola előtt. Minden ablakban pislákoló kicsi fehér lámpák égtek, talán jégcsapot jelképeztek.

A gyomrom felfordult, szóltam Larsnak, hogy rögtön hányni fogok. Ő közölte velem, hogy az lehetetlen, mert tudomása, szerint az ebédidőben elfogyasztott sütik óta nem ettem semmit, és azt meg már réges-rég megemésztettem. Miután így megnyugtatót, fölkiért a suliba.

A főbejárat mellett, a ruhatárnál tolongott a tömeg. Lars beadta a kabátunkat, míg én álltam és vártam, mikor jön oda valaki megkérdezni, hogy mi a fenét keresek a bálban partner nélkül. De csak Lilly és Borisz meg Tina és Dave csaptak le rám. Nagyon helyesek voltak, mondták, hogy mennyire örülnek, hogy mégis eljöttem (Tina később mesélte, hogy ő már mindenkinek elmagyarázta, hogy szakítottam Kennyvel, bár azt szerencsére nem, hogy miért...)

A barátaim oltalmában léptem be a tornaterembe, amit gyönyörűen feldíszítettek: a plafonról papírból kivágott hópihéek lógtak egy forgó, tükrös diszkógömb és rengeteg műhó mindenütt, ami sokkal fehérebb és tisztább volt, mint az utcán halmozódó igazi.

Millióan voltak. Láttam Lanát és Josht (brrr!), Justin Baxendale-t teljes rajongótábora körében, Shameekát és Ling Sut, meg még rengeteg más ismerőst. Még Kényt is megpillantottam. Amikor észrevett, lángvörös lett, elfordult, és egy biosz csoporttársunkkal kezdett beszélgetni.

Jaj nekem.

Mindenki ott volt, egyetlen egyvalaki kivételével. Pedig azt reméltem, hogy itt lesz. Illetve rettegtem tőle. Nem is tudom.

Egyszer csak megláttam Judith Gershner. Kivételesen nem kertész nadrágban volt, hanem egy egész csinos, piros Laura Ashley-típusú ruhában.

De nem Michaellel táncolt, hanem egy másik fiúval, akit még sose láttam.

Körülnéztem Lilly után, és végre megtaláltam. Épp egy nyilvános telefonról beszélt. Odamentem hozzá. – A bátyád nincs itt? - kérdeztem.

Lilly letette a telefont. - Mit tudom én! – vont vállat - Mi vagyok én, bébicsősz?

Ez valahogy megnyugtató. Bármilyen történet is, Lilly mindig ugyanolyan marad. - Csak azért, mert Judith Gershner itt van, és azt hittem...

- Az isten áldjon meg! - förmedt rám Lilly. – Hányszor mondom még el neked, hogy *Michael* és *Judith* nem *járnak!*

- Jól van, na! – védekeztem - Akkor miért töltötték együtt az elmúlt két hétben a nap minden percét?

- Azért, mert azon a nyomorult komputerprogramon dolgoztak, amit a karneválon bemutattak! - mondta, Lilly. – Különbösen is, Judith Gershner azzal a pasival jár, ott! – Lilly megragadta a vállamat és megfordított, hogy megnézhessem Judithot és a partnerét a táncolók között. – Látod? A Trinitybe jár.

Néztem Judith Gershner és a pasiját, aki kicsit emlékeztetett Kenyre, csak idősebb volt és kevésbé hadonászott. Lassúztak.

- Ó! - jegyeztem meg.

- Ó vagy nem ó - vágott közbe Lilly -, nem tudom, mi bajod van ma! Szólni sem lehet hozzád, annyira el vagy borulva. Ül le ide – előhúzott egy széket -, és föl ne kelj innen! Szeretném tudni, hol talállak, ha szükségem lesz rád!

Meg se kérdeztem Lillyt, miért lesz rám szüksége. Csak ültem. Úgy éreztem, föl se tudok állni többet, annyira fáradt voltam.

Nem mintha csalódtam volna valamiben. Nem, nem is akartam látni Michaelt. Na jó, az egyik felem nem akarta... A másik viszont *nagyon is*, és megkérdezte volna, hogyan is gondolta azt a verset...

Csak éppen fél a választól.

Hátha másképp hangzik, mint amit remélt.

Egy idő múlva Lars és Wahim is odajöttek és leültek mellém. Úgy éreztem magam, mintha valami pénzeszsák lettem volna, akit két testőr is szemmel tart. Közben elmerültek a gumilövedékek előnyeiről és hátrányairól folytatott szakmai vitában. Engem senki nem kért föl táncolni. Ezen nem is csodálkoztam.

Minek penészedtem ott? Megtettem, amire Grandmère kért. Eljöttem a

bálba. Mindenkinek bebizonyítottam, hogy nem vagyok gyáva. Miért ne mehetnék haza? Mi akadályoz benne?

Fölálltam. – Menjünk – szóltam Larsnak - Elég időt,töltöttünk itt. Még rengeteget kell csomagolnom. Induljunk.

Lars bölintott és kászálódni kezdett. Aztán megállt. Láttam, hogy valamit néz a hátam mögött. Megfordultam.

Ott állt Michael.

Abban a pillanatban érhetett oda. Nagyon sietett. A csokornyakkendője meg sem volt kötve, és a haján még hó csillogott.

- Azt hittem, nem jössz el – mondta.

Éreztem, hogy arcom olyan vörös lesz, mint Judith Gershner ruhája. De mit tehettem volna?

- Majdnem úgy is lett – mondtam.

- Csomószor hívtalak – folytatta -, de sosem akartál telefonhoz jönni.

- Tudom – feleltem. Azt kívántam, bárcsak a tornaterem padlója megnyílna alattam és elnyelne, csak ne folytassuk már ezt a beszélgetést.

- Mia! – mondta Michael. – Azzal a... dologgal... nem akartalak megbántani.

Az se lett volna rossz, ha megnyílik a föld, én meg csak zuhanok, zuhanok, zuhanok; az idők végeztéig. Mereven néztem a padlót, vártam, mikor hasad ketté.

- Tudom – feleltem. – Nem is... nem is amiatt... tudod, Kenny mondott nekem valamit és...

- Aha – mondta Michael. – Hallottam, hogy szakítottatok.

Persze. Most már nyilván az egész sulitudja. A fejem már vörösebb volt, mint Judith ruhája.

- És... szóval... azt is tudtam, hogy te voltál – folytatta. – Te küldted nekem a lapokat.

Ha kitepte volna a szívemet a helyéről és földhöz vágta volna ott, helyben, akkor sem fájhatott volna jobban, amit mondott. Éreztem, hogy a szemem ismét megtelik könnyel.

- Tudtad? – Az még hagyján, hogy az ember szívét összetörik... de hogy egy iskolabálon törjék össze, mindenki szeme láttára, az egy kicsit durva.

- Persze, hogy tudtam – mondta türelmetlenül. – Lilly mondta!

Most először néztem a szemébe.

- Lilly mondta? - kiáltottam. - És ő honnan tudhatta? Michael legyintett. - Nem tudom. Biztos a barátnőd, Tina mesélte neki. De nem ez a lényeg.

Körülnéztem a tornateremben, a végében megláttam Lillyt és Tinát. Pont felénk néztek. Amikor elkapták a pillantásomat, gyorsan elfordultak és úgy tettek, mint aki valami fontos beszélgetésbe mélyed.

-Megölöm mind a kettőt - motyogtam.

Michael megragadta mindkét vállamat. - Mia! - megrázott egy kicsit. - Ez nem számít! Az számít, hogy komolyan gondolom, amit írtam! És azt hittem, te is!

Nem nagyon hittem a fülemnek. - Persze, hogy komolyan gondoltam - dadogtam.

A fejét csóválta. - Akkor miért borultál ki annyira ma a karneválon?

- Hát... mert... mert... azt hittem... azt hittem, gúnyolódsz velem - hebegtem.

- Soha nem tennék ilyet - mondta.

És akkor...

Csak úgy. Minden további nélkül. Az engedélyem nélkül. Habozás nélkül. Csak egyszerűen lehajolt és szájon csókolt.

Abban a pillanatban megértettem, hogy Tinának igaza van: semmi undorító nincs benne, ha az ember szerelmes.

Sőt, ennél szebb dolog nincs is a világon. Megmondjam, mi a legjobb az egészben?

Nem elég, hogy Michael szerelmes belém, de ő is ugyanolyan régen titkolja, mint én, ha ugyan nem régebben!

És Lilly végig tudta! Csak éppen nem szólt egy árva szót sem, mert érdekes pszichológiai kísérletnek tartotta kívánni, amíg magunktól rájövünk (elég hosszú időbe telt...)

És az sem baj, hogy Michael jövőre a Columbiára fog járni, mert az csak pár metrómegálló, így ezután is annyit találkozhatok vele, amennyit akarok!

Mialatt csókolóztunk, egyszer csak előkerült Lana. - Te jó ég, nem bírnátok félrevonulni? - jegyezte meg méla undorral.

Egész éjjel lassúztunk, amíg csak Lilly oda nem jött. – Na emberek, húzzunk, mert annyira havazik, hogy ha most nem indulunk, sosem érünk haza!

Utána még búcsúzóul a kapualjunkban is csókolóztunk egy sort. Egészen belepett minket a hó, és Lars morogni kezdett, hogy megfagy...

A legjobb mégis az az egészben, hogy olyan természetes volt a csókolózás. Tinának megint igaza lett: tényleg természetes.

Most a kapitány azt mondja, felszálláshoz hajtsuk le a kisasztalokat, ezért abba kell hagynom az írást.

A papa viszont azt mondja, ha még egy szót szólok Michaelről, előremegy a pilótafülkébe, és ott fog ülni egészen Genoviáig.

Grandmére pedig azt hajtogatja, nem hisz a szemének, annyira megváltoztam egyetlen éjszaka leforgása alatt. Azt mondja, magasabbnak látszom. Lehet, hogy igaza van. Azt mondja, talán Sebastiano ruhája teszi,

ugyanúgy, mint a báli ruha, ami elfeledtette Michaellal, hogy csak a húga kis barátjánője vagyok... nem mintha ez valaha is érdekelte volna! De én tudom, mitől van ez.

Nem csak a szerelemtől. Na jó, nem teljesen.

Megmondom: az önmegvalósítástól.

Meg attól, hogy azért mégiscsak hercegnő vagyok. Pont, mint a mesében.

Tehát boldogan élek, amíg meg nem halok...

MEG CABOT
eddig megjelent kötetei:

A NEVELETLEN HERCEGNŐ NAPLÓJA 1.

A NEVELETLEN HERCEGNŐ NAPLÓJA 2.
Reflektorfényben

A NEVELETLEN HERCEGNŐ NAPLÓJA 3.
A szerelmes hercegnő

.EGY IGAZI AMERIKAI LÁNY

.....

.JENNY CARROLL

(MEG CABOT)

HÍVÓSZÁM: 1-800

című sorozatának már megjelent kötetei:

TUDOM, HOL VAGY!

Ketten a Harleyn

FEDŐNEVE: KASSZANDRA
A kutatás folytatódik

Előkészületben

VESZÉLYES TEREPEN
Mindenhol lesnek rájuk
Megjelenik 2003 őszén

A nevetlen hercegnő naplója 4-6. kötetei, a *Hívószám: 1-800* 4. kötete mellett a szerző további izgalmas sorozatai is előkészületben vannak. Az egyes könyvek *negyedévente jelennek meg*.

Meg Cabot számos könyv szerzője; nem csak saját nevéen ír, írói *álneveket* is használ. A nevetlen hercegnő naplója megnyerte az amerikai könyvtárak Legjobb Ifjúsági Könyve díját, és a New Yorki Közkönyvtár Legjobb Kamaszkori Olvasmányának választották. Meg Cabot titokban *még* mindig arra *vár*, hogy egy szép napon jelentkeznek valódi szülei, egy királyi pár, és ő elfoglalhatja helyét a trónon. Jelenleg New Yorkban él férjével és Henrietta *nevű*, félszemű macskájával.